

Книгите на Мойсей

Библейски истории за деца

Том 2

Книгите на Мойсей

Истории „Баща на любовта“

Марлиз Шнайгер

www.maranathamedia.bg

май 2026 г.

Книгата се посвещава на скъпоценните ми деца, Лукас и Сара.

Специални благодарности на Данутат Браун, Лаваня Моран, Карлос Хернандес и съпругът ми Даниел Бернхард за полезните им предложения докато се пишеше книгата.

Съдържание

Предговор	6
1.Началото на греха	9
2.Бог създава нашия свят	13
3.Бог създаде хората	16
4.Най-щастливият ген	18
5.Забраненото дърво	20
6.Първите деца	24
7.Енох ходеше с Бога	28
8.Изграждане на ковчега	30
9.Потопът	33
10.Вавилонската кула	35
11.Трагедията на Йов	38
12.Приятелите на Йов	42
13.Аврам напуска Ур	45
14.Авраам пътува до Египет	47
15.Аврам оставя Лот да избере	49
16.Аврам спасява Лот	51
17.Бог подновява обещанието Си към Аврам	54
18.Завет създаден от човек	56
19.Сарая и Агар	59
20.Тримата посетители	61
21.Ангели в Содом	77
22.Авраам и Авимелех	80
23.Агар и Исмаил	83
24.Авраам и вярата на Исаак	85

25.Съпруга за Исаак	88
26.Кроткият Исаак	91
27.Исаак се учи на вяра	93
28.Близнаците	95
29.Сънят на Яков	99
30.Яков и Лаван	101
31.Яков намира прощение	104
32.Проблеми в семейството на Яков	107
33.Продаден от братята си	110
34.Йосиф в Египет	113
35.Йосиф става управител	116
36.Йосиф прощава на братята си	119
37.Намерен от принцеса	124
38.Горящият храст	127
39.Десетте язви	130
40.Пресичането на Червено море	135
41.Мара и манна	138
42.Пъгпъгъци и една канара	141
43.Повдигане на Мойсеевите ръце	144
44.Мойсей слуша съвет	147
45. Божият завет	149
46.Човешки завет	153
47.Един нарушен завет	157
48.Божията слава	161
49.Светилището	165

50.Първосвещеникът Аарон	167
51.Чужд огън в светилището	169
52.Оплаквания срещу Мойсей	172
53.Дванадесет съгледвачи	175
54.Бунтът срещу Мойсей и Аарон	178
55. Тъжни истории за убиване с камъни	182
56. Грешката на Мойсей	186
57.Медната змия	189
58.Започвайки да Му се доверяват	192
59.Говорещото магаре	196
60.Напускане на Божията защитна ограда	200
61.Сбогом, Мойсей	203
Тематичен индекс	206

Прегovor

Децата са един от най-скъпоценните дарове, които Бог ни е поверил. С идването им в нашия свят ние осъзнаваме всички нужди на нашите малки съкровища, за които преди това сме били в неведение. Чрез изпитанията и радостите в отглеждането им ние ставаме по-съпричастни към онова, през което преминава нашият Небесен Баща, отглеждайки всички Свои човешки деца.

Наша отговорност е да доведем децата си в нозете на Христос, за да могат да познаят Бога. Важно е те да бъдат запознати с истините, които разбираме като отличителни и ключови за опита на Божия народ в тези последни дни. Всички библейски истории, представени пред тях, трябва да бъдат поставени в рамката на скъпоценните принципи, с които Бог ни е благословил и които са толкова скъпи за нас.

Марлиз, в стремежа си да бъде благословение за децата ни Лукас и Сара, започна да си води бележки за историите, които разказваше на децата. Скоро, след като тези записки се умножиха, стана ясно, че те могат да бъдат от голяма полза и за всички онези родители, изправени пред подобни предизвикателства. Така тези бележки се превърнаха в проект, на който това е вторият том. Историята за Сътворението и грехопадението на човека е пълна с уроци за нашите малчугани. Потопът, когато се чете внимателно в Библията, рисува картина, напълно различна от произволния изблик на гняв, който толкова често се представя – правилно сглобена, това е история, която осветява Божието име.

Този том продължава с пътуванията на Авраам и ранните му потомци чак до смъртта на Мойсей. Историята за Изхода и постоянната грижа на Бога за Не-

говите деца са ясно напомняне и до днес за нежното Божие сърце пред лицето на човешкото коравосърдечие и дълбоко вкоренения бунт. Именно това искаме да подчертаем пред нашите деца: човешката слабост, без да осъждаме героите в историите, и любящата, принципна, търпелива и приспособима грижа на Бога. Искаме децата ни ясно да разберат какво Бог желае да извърши в тях и как да станат отворени за Божията воля.

При подготовката на тези истории е обърнато специално внимание те да бъдат основани на разбирането за заветите според Вестта от 1888 г. Човек не осъзнава дълбочината на своята греховност, своята саможестатъчност и степента на недоверие, което изпитва към Бога. Тези реалности се проявяват в много библейски истории, както и постоянният копнеж на Бога цялото човечество, от Адам и Ева до наши дни, да излезе от стария завет и да приеме новия. Този Божий завет се състои в приемането и оценяването на Неговото слово, Божията прошка и Христос. Преживяването на новия завет е изразен най-ясно в живота на Христос.

Всеки урок съдържа библейски стих за запаметяване, който според автора представя същината на историята. Освен това за всяка история е предоставена библейска препратка, както и към писанията на Елн Г. Уайт за онези, които биха искали да четат допълнително. „ПП“ се отнася за „Патриарси и пророци“, а „ПЦ“ се отнася за „Пророци и царе“. В края на книгата е предоставен тематичен показалец, за да се улесни намирането на конкретни истории.

Желанието на Марлиз е този материал да бъде такова благословение за вас и вашето семейство, каквото подготовката му беше за нашето семейство.

Нека Бог ви благослови в ролята ви на родители и

учители на онези, на които принадлежи небесното царство.

Даниел Е. Бернхард

1. Началото на зреха

***Той е Канарата, делото му е свършено:
защото всичките му пътища са правда:
Бог на истината и без нечестие, спра-
ведлив и праведен е той. (Второзаконие
32:4; Версия на крал Джеймс)***

*Езекиил 28:12-17; Исаия 9:15; 14:12-14; Откровение
12:7-9; Притчи 8:22-30; Юда 6*

ПП - Глава 1

Дълго преди да бъде създадено каквото и да било, Бог беше там. Той имаше Син, Михаил, когото ние днес познаваме като Исус. Той стана известен като Исус, когато гоиде на земята като бебе, но преди това Неговото име беше Михаил. Божият Син беше точно като Своя Баща – именно това означава името Михаил. Бащата и Неговият Син са две различни същества, но споделят една и съща природа, характер и цел. Всичко, което правят, е побудено от любов.

Чрез Своя Син Бог създаде цялата вселена. Те сътвориха ангели, които живееха в небето с Тях. Ангелите бяха истински щастливи. Те обичаха и се покланяха на Бога и на Неговия Син. Обичаха се и един друг. В небето нямаше себелюбие или ревност и всички живееха в мир помежду си. Този дух на любов и мир се изливаше от Бога, чрез Неговия Син, към всички ангели, така че всички бяха с един дух и един ум – всичко беше в хармония.

Но един ден това започна да се променя. Водещият ангел, Луцифер, който стоеше точно до Божия Син в небето, започна да изпитва ревност към Него. Той видя, че Божият Син знае всички планове на Бога и Му помага в тях. Поиска той да бъде този, който да прави

това! Колкото повече Луцифер мислеше за това, толкова по-нещастен се чувстваше. За него не беше достатъчно, че след Божия Син той беше първи сред ангелите; искаше да седне на Божия престол, точно както Божият Син.

Започна да говори тайно с другите ангели. „Бог не е справедлив“, шепнеше той. „Не би трябвало да се покланяме на Михаил [или Исус], щом Михаил също се покланя на Бога.“ Странно чувство обзе ангелите. Някои бяха объркани, други – тъжни, а трети се тревожеха. В небето вече нямаше хармония. Колкото повече ангелите умоляваха Луцифер да размисли и колкото повече Божият Син разговаряше с него, толкова по-бунтовен ставаше той.

Накрая Бог свика всички ангели на събрание. Каза им това, което винаги е било истина: че Неговият Син е единственото Същество, което може да знае всички Божии планове и да ги изпълнява заедно с Него. Чрез Него Бог беше създал цялата вселена, включително и ангелите. „Моят Син винаги върши волята ми“, увери ги Бог. „Той не се опитва да вземе власт и почит за Себе Си, но е достоен за поклонение. Неговата любов и вяност към Мен се даряват на всички вас и това е, което държи всичко заедно в мир. Затова, моля ви, покорявайте Му се и Му се покланяйте точно както правите спрямо Мен.“

Повечето от ангелите се зарадваха да чуят това. Те обичаха Божия Син, поклониха се радостно и запяха прекрасни хваления, приемайки казаното от Бога. Но Луцифер не чувстваше същото. За известно време се преструваше, че прави като останалите ангели, но гордостта и завистта му скоро го накараха отново да започне да говори против Божия Син. Започна да обърква ангелите със своите идеи. „Няма да имате свобода, освен ако аз не управлявам. Ще дам повече свобода и всички ние ще получим повече почит. Тази система

на подчинение на Михаил [или Исус] ни отнема свободата. Бог е несправедлив“, лъжеше той ангелите. Той се опитваше да скрие факта, че Михаил е Божият Син. Луцифер се опитваше да обясни, че Михаил не е по-различен от другите ангели и няма смисъл да получава специално отношение.

Преди ангелите винаги бяха щастливи от начина, по който Бог правеше нещата, но сега някои от тях започнаха да се съмняват. Почти половината повярваха на Луцифер, поне за известно време, докато другата половина остана вярна на Бога. В небето се усещаше тревога и напрежение. Лоялните ангели, онези, които бяха верни на Бога, умоляваха Луцифер и другите ангели да спрат да мислят по този начин и да помолят Бога да им прости. Но когато някои от тях решиха да се покаят, Луцифер отново ги излъга. „Отидохме твърде далеч“, каза той. „Сега Бог няма да ни прости. А ако го направи, първо ще ни накаже.“ Разбира се, Бог не е такъв, но някои от ангелите повярваха на това и решиха да останат с Луцифер и да не се покаят.

Бог можеше да спре Луцифер, но трябваше да позволи резултатите от греха да се видят и познаят. Той дава на Своите създания свободата да правят собствен избор, въпреки че това носи страдание и тъга. Ако Той се беше отървал от Луцифер и неговите ангели веднага или ако го беше принудил да се промени, тогава нямаше да даде на него и на ангелите шанса да изберат сами. Бог е такъв. Той дава свобода на всички разумни сътворени същества.

Несъгласието и нещастията в небето продължиха известно време. Някои от ангелите, които бяха с Луцифер, в крайна сметка послушаха любящите си приятели и решиха да се върнат при Бога. Те се покаяха и Той с радост им прости. Но една трета от тях решиха да останат с Луцифер.

Той промени начина на мислене на много от анге-

лите. Когато Бог ги създаде, Той планираше всеки да се грижи за нуждите на другия, без да се тревожи за своите собствени. Когато всички си помагат, за всеки е полага грижа. Но Луцифер започна да гледа своите собствени нужди, преди да се погрижи за другите, и неговите ангели направиха същото. По този начин започнаха злото, себелюбието и насилието.

Накрая Сатана и неговите ангели не можеха повече да останат в небето. Техните аргументи и идеи не се вписваха в истината, правдата и милостта на Бога и вече не бяха щастливи там. Поради лъжите на Луцифер те се чувстваха неудобно, когато се изправяха пред истината, и това ги накара да напуснат дома си в небето.

Оттогава насам се води война, велика борба, между Бога и Сатана. Тази война е за нашите вярвания относно Божия характер. Цялата вселена имаше възможността да наблюдава всичко, което се случи, и да реши дали Сатана е бил прав, като обвинява Бога и Неговия Син, или Бог наистина е любов, както казва, че е. Аз вярвам, чрез това, което научих от Библията, че Бог наистина е любящ, милостив и добър, и че Сатана е лъгал през цялото време. Ти вярваш ли в това? Помоли Бога да ти помогне да Го опознаваш малко повече всеки ден, за да видиш колко наистина чудесен е Той!

2. Бог създава нашия свят

В началото Бог създаде небесата и земята. Защото в шест дни Бог създаде небесата и земята. (Битие 1:1; Изход 20:11; Версия на крал Джеймс)

Битие 1

ПП глава 2

Бог имаше специален план, който сподели със Своя Син: те щяха да създадат нов свят. Той щеше да бъде красив, с буйна растителност, гружелюбни животни и любящи семейства, които да се грижат за всичко. Небесните същества с нетърпение очакваха специалните моменти и разговори с тези хора, които щяха да бъдат като техни по-малки братя и сестри. Ако хората изберяха да следват Божия план, тяхното добро и любящо поведение щеше да помогне на останалата част от вселената да разбере по-добре Божия характер, Неговия план за творението и защо Неговият Син е достоен за поклонение.

Бог създаде тази земя чрез Своя Син. В Ден 1 Той гоиде на земята, където щеше да бъде изграден прекрасният нов свят. Земята беше празна, с изключение на това, че имаше вода. Освен това беше много тъмно. Тогава Бог проговори: „Да бъде светлина!“ – и изведнъж се появи светлина. Беше нужно само да проговори и каквото заповягаше, то ставаше. „Това е добро“, каза Бог.

В Ден 2 Бог каза: „Нека разделим водите – част от водата ще бъде горе в небето, а част ще бъде долу.“ И стана точно според заповедта Му: появи се огромен нов океан, въздух за дишане, а също и вода над въздуха. Съществата, които Бог планираше да създаде, щяха

да се нуждаят от този въздух и вода, за да живеят. „Това е добро“, каза Бог.

В Ден 3 Бог каза: „Да се появи суша и всякакви видове растения по земята.“ И така стана. Сега земята изглеждаше толкова красива със своите зелени морави, цветя с всякакви форми и цветове и големи сенчести гървета, отрупани с плодове. Бог знаеше, че животните и хората, които щеше да създаде, ще имат нужда от тези плодове. „Това е добро“, каза Бог.

В Ден 4 Бог каза: „Нека слънцето свети през деня, а луната и звездите – през нощта.“ И така стана. Оттогава нататък топлото, ярко слънце светеше през деня; растенията, които Бог създаде, се нуждаеха от това слънце, а животните и хората също щяха да имат нужда от него. А през нощта по-меката светлина на луната и звездите даваше утешително сияние в тъмнината. „Това е добро“, каза Бог.

В Ден 5 Бог каза: „Да има живи същества във водата и да има летящи създания в небето.“ Изведнъж водите се изпълниха с пъстри риби и морски обитатели. Появиха се и красиви птици, които летяха в небето и кацаха по големите гървета. Земята вече не беше тиха: приятната песен на птиците изпълни въздуха и донесе още повече радост в новия свят. „Това е добро“, каза Бог.

В Ден 6 Бог каза: „Да се появят живи същества на земята.“ И така стана: сега по цялата земя имаше животни. Бог създаде мъжко и женско от всеки вид. Имаше високи жирафи, огромни слонове, грациозни пуми, сладки зайчета и малки мишлета. Всички те живееха в мир; никое животно не нараняваше друго и никое не изпитваше страх. Всички животни бяха в безопасност, щастливи и имаха всичко необходимо. Сега светът наистина изглеждаше прекрасен с толкова много цветни растения, риби, птици и животни, които го обитаваха. Въздухът беше изпълнен с приятните звуци на всяко

от тези създания. Но Бог още не беше приключил. Той имаше да създаде още нещо в шестия ден: предстоеше Му да сътвори най-добрата част от Своего творение.

Можем да хвалим Бога, защото каквото и да каже, Той може да го осъществи. Той създаде света чрез словото Си. Поради това знаем, че когато казва, че иска да ни направи добри и любезни, Той ще го направи, стига само да вярваме на думите Му. Вярваш ли, че Бог може да извърши в теб това, което обещава?

3. Бог създаде хората

И Бог създаде човека по своя образ; по образа на Бога го създаде; мъж и жена ги създаде. (Битие 1:27; Версия на крал Джеймс)

Битие 2:7-25

ПП глава 2

Все още беше Ден 6. Бог току-що беше приключил със създаването на всички животни, които ходят и пълзят по земята. Светът изглеждаше и звучеше прекрасно. Но Ден 6 още не беше свършил.

През дните от първи до пети, винаги когато Бог искаше да направи нещо, Той говореше. Дори на шестия ден, когато създаде животните, Той използва гумите Си. Всичко, което трябваше да направи, беше да каже, и то биваше създадено. Но сега Той щеше да направи нещо толкова специално, че щеше да го създаде по различен начин от всичко останало на земята.

„Да направим човека по Наш образ“, каза Бог на Своя Син. Те щяха да направят мъж и жена, които да имат много специална връзка помежду си, да създадат семейство и да управляват цялата земя. Този мъж и тази жена щяха да бъдат образец за цялата вселена, за да ѝ помогнат да разбере какви са Бог и Неговият Син.

До този момент Бог беше създал всичко на земята чрез Своето слово. Но този път Той не проговори. Вместо това Той накара Своя Син да се наведе и да започне да оформя нещо от глина: Той направи красив глинен човек. Божият Син внимателно оформи лицето, косата и пръстите на човека. След това вдъхна в ноздрите на глинения човек и той оживя! Това беше първият човек, когото Бог някога е създавал. Бог го нарече

Агам.

Агам обичаше новия си дом. Той с радост започна да дава имена на всички животни, които виждаше. Обичаше също да разговаря с Бог, с Неговия Син и с ангелите. Но след известно време почувства, че нещо липсва. Попита Бога: „Защо направи по две от всеки вид животни, а от мен само един? Защо няма друго същество като мен? Лъвовете си имат един груг, овцете си имат един груг, папагалите също. Но аз съм само един. Защо?“

Бог беше чакал Агам да Го попита това. „Не е добро за човека да бъде сам“, съгласи се Бог с радост. Той просто искаше Агам да забележи, че има нужда от спътник. Затова Бог остави Агам да поспи. Докато Агам спеше, Бог извади едно от ребрата му и с него направи жена. Когато Агам се събуди, откри, че Бог му е подготвил изненада: Бог му показа жена! Тази жена можеше да говори и да разбира точно като Агам. Тя можеше да споделя живота си с него. Тя беше първата жена, която Бог някога беше създавал!

Агам беше преизпълнен с радост, когато я видя. Той я нарече Ева. Беше толкова щастлив да има някой, който да го разбира и който да е точно като него. Сега те можеха да живеят заедно и да споделят своя красив дом в градината. Никога нямаше да бъдат сами!

Бог се усмихна и каза на Своя Син: „Това е твърде добро!“ Той обичаше Агам и Ева и Го правеше щастлив фактът, че е създал толкова красив свят, в който те да живеят.

Когато Бог създаде хората, Той каза, че това е „твърде добро“. И все още се чувства по този начин към нас. Обича ни и иска да ни даде всички добри неща. Ще приемем ли Бог в живота си?

4. Най-щастливият ден

***Помни съботния ден, за да го освещаваши.
(Изход 20:8; Версия на крал Джеймс)***

Битие 2:1-4

ПП - глава 2

В продължение на шест дни Бог работил и създал земята, заедно с всички риби, птици и животни. На шестия ден Той създал най-важната част от творението: хората. Бог с нетърпение очаквал да прекарва време с Адам и Ева; те били Неговите нови деца. Затова на седмия ден Бог направил нещо различно от останалите шест дни.

Вместо да създаде нещо, което всеки може да види, докосне или чуе, Бог казал на Адам и Ева, че всеки седми ден ще бъде изключително специален. Този ден щял да бъде събота (Шабат - почивка) – ден, в който те да спрат обичайните си дейности и да имат повече време да бъдат с Бога. През останалите шест дни Адам и Ева работели в своя дом-градина, грижейки се за растенията и животните в нея. Но в съботата те оставяли работата си настрана и прекарвали това време с Бога. В този ден, чрез специалното Божие присъствие, те се наслаждавали на Неговото творение и се чувствали особено удовлетворени и изпълнени. Този ден правел връзката им с Бога по-силна. Какъв прекрасен подарък от Бога!

През останалата част от седмицата Адам и Ева не били самотни. Ангели идвали да ги посещават, а и с Бога се срещали всеки ден. Той идвал да ги види за малко сутрин и вечер. Но в събота прекарвал целия ден с тях. Това било специална радост и нещо, което те очаквали с голямо нетърпение.

Адам и Ева изпитвали удоволствие да работят в своята градина. Когато Бог създал света, той бил съвършен, така че на Адам и Ева никога не им било твърде студено, твърде горещо и никога не се чувствали прекалено уморени. Никога не изпитвали и болка. Работата била забавление и те били щастливи, докато наглеждали градината си. Но били особено развълнувани в събота, когато можели да спрат работата си за цял ден и просто да прекарат време с Бога.

Съботата била прекрасен подарък от Бога за Адам и Ева и те го приели с цялото си сърце. Бог иска да даде съботата и на нас. Той все още желае да прекарва този ден с нас. Съботата е ден, в който Божият Дух идва при нас в изобилна мярка. Когато приемем съботата като подарък от Бога, откриваме, че това е прекрасен ден да се насладим на нашето семейство и приятели, да учим за Бога и да си починем от всички неща, които ни държат заети през седмицата. Съботата е наистина специален подарък от Бога. Бихте ли искали да приемете и да се насладите на този подарък?

5. Забраненото дърво

*Уповавай на Господа с цялото си сърце и
не се облягай на своя разум.*

*(Притчи 3:5; Нова версия на крал
Джеймс)*

Битие глава 3

ПП - глава 3

Адам и Ева никога не се чувствали самотни. Били заедно и самият Бог ги посещавал. Ангели също идвали при тях. Въпреки че били единствените двама души в света, те изобщо не изпитвали самота заради цялото общуване, което получавали от Небето.

Бог казал на Адам: „Това е твоята градина, Едемската градина. Искам да се грижиш за растенията и животните в нея. Можеш да ядеш от всички дървета в градината. Създал съм за вас едно специално дърво, наречено Дървото на живота, и съм го поставил в средата на градината. От него също можеш да ядеш свободно. Но има едно дърво, от което не бива да ядеш – това е дървото за познаване на доброто и злото. Ако ядеш от него, ще умреш.“

Ангелите, които посещавали Адам и Ева, ги съветвали: „Молим ви, стойте далеч от това дърво. Винаги бъдете заедно. Ако сте заедно, ще можете да си напомняте един на друг да не се доближавате до него.“

Известно време Адам и Ева слушали Божиите напътствия и съветите на ангелите. Наслаждавали се на гните си в своята красива градина. Имало толкова много работа, но те никога не се чувствали уморени. Намирали удоволствие в това да поддържат градината си, да се грижат за дърветата, лозите и цветята, за да я направят още по-красива. Наслаждавали се на

голямото разнообразие от вкусни плодове и ядки. Обичали да гаят кратките животни и да плуват във водите. Нямамо никакви опасности. Никога не се чувствали изморени, ядосани, уплашени или наранени. Всеки ген били посещавани от ангелите, от Бога и Неговия Син.

Един ген, въпреки всички предупреждения на ангелите, Ева се отдалечила сама и преди да се усети, се озовала пред забраненото дърво. Изведнъж чула глас да ѝ говори: „Истина ли каза Бог да не ядете от никое дърво в градината?“ Ева погледнала и видяла змия – красива, цветна, крилата змия, която ядяла плод от дървото и говорела. Толкова се смаяла и не осъзнала, че трябва да си тръгне оттам възможно най-бързо.

Вместо това отговорила: „Не, Бог не каза това. Можем да ядем от всички дървета в градината, освен от това; не бива дори да го докосваме, иначе ще умрем!“ Ева не трябваше да спори със змията. Трябваше да си тръгне веднага. Но тя била толкова изумена от говорещата змия, каквато не била виждала досега, че останала като замаяна и в капан. Змията казала: „Няма да умрете. Вижте, аз ям от плода и не съм мъртва. Бог просто не иска да ядете от него, защото щом го направите, ще узнаете неща, които Той знае, а не иска вие да знаете. Ще придобиеете сили, които Той не иска да имате.“

Ева се объркала; тя видяла змията да яде красивия плод и внезапно и тя го поускала. На змията ли щеше да се довери или на това, което Бог беше казал? За съжаление, тя избра да не се довери на Бога. Взела един от плодовете и отхапала. Представяла си, че получава нещо скъпоценно. След това набрала още плодове и изтичала да намери Адам. Искала да ги сподели с него.

Когато Адам видял, че тя е яла от плода и му предлага, сърцето му се съкрушило. Той се уплашил, че Бог ще я отнеме от него. Не искал да живее без Ева! Дали щял да се довери, че Бог знае как да поправи нещата? За

съжаление, той не се доверил на Бога. Решил, че не иска да бъде без Ева, и също ял от плода. Изведнъж Адам и Ева се погледнали и изпитали дълбок срам и тъга. Забелязали, че нямат грехи. Дотогава били обгърнати от светлина, но сега това покритие изчезнало. Бързо се покрили с огромни смокинови листа, които намерили. Изпитвали страх. Какво щял да направи Бог с тях сега, след като не Го бяха послушали?

Скоро Адам и Ева чули Божия глас – Той идвал да ги види в градината. Било време за вечерното посещение на Бога. Те били ужасени. Бързо побягнали и се опитали да се скрият зад гърветата.

Бог нежно извикал: „Къде си, Агаме?“ Човекът нагникнал от скривалището си и отговорил: „Чух Те да идваш и се уплаших, защото нямам грехи.“ „Кой ти каза това?“ – попитал Бог. – „Да не би да си ял от забраненото дърво?“

Ако само Адам беше казал просто: „Да, Господи, направих го. И много съжалявам!“ Но вместо това той се опитал да намери оправдания. Казал: „Жената, която ми даде – тя ме накара да ям!“

Тогава Бог погледнал Ева и я попитал: „Какво си направила?“ Ако само Ева беше казала: „Ядох от забраненото дърво и много съжалявам! Ще ми простиш ли?“ Вместо това тя също потърсила оправдания. Казала: „Змията, която Ти създаде, ме измами да изям плода.“ Никой от тях не искал да признае грешката си и обвинили Бога за това което били сторили.

Сърцето на Бога се късало, докато гледал децата Си, които толкова много обичал. Трябвало да им обясни какво ще се случи сега, след като били допуснали греха и недоверието към Бога да влязат в света. Те позволили на Сатана да управлява мислите и идеите им. Той казал: „Змията сега ще трябва да пълзи по корем. Вече няма да има крила. Ева, вече ще те боли, когато

раждаш деца. Агаме, сега ще трябва да работиш много по-усърдно, за да отглеждаш храна, и ще се чувстваш изморен. И накрая ще остарееш и ще умреш.“

И все пак Бог не ги оставил без надежда. Казал им, че Той и Неговият Син имат план: Един ден Божият Син щял да се роди като бебе, да живее безгрешен живот, да поеме техните грехове и да им помогне да се върнат при Бога. Бог нямало да ги остави съвсем сами. Ако Го слушали, с Негова помощ щели да могат да устояват на изкушенията на Сатана.

Сега Адам и Ева трябваше да напуснат Едемската градина. Смъртта беше навлязла и Бог искаше да защити градината от нея, за да може да им я върне точно такава, каквата е била, когато грехът и смъртта приключат. „Вече не бива да ядете от гървото на живота“, казал им Бог тъжно. След това направил грехи от овчи кожи и ги дал на Адам и Ева. Тези кожи били от агне, което самият Адам убил. Бог не искал животните да умират; Той с радост би простил на Адам, но му дал указания да принесе овца в жертва. Защо направил това? За да помни Адам, че Божият Син ще умре за него и за да вярва, че му е простено. Оттогава нататък, винаги когато Адам съгрешавал, трябвало да принася агне в жертва. Това било, за да му помогне да разбере, че неговите грехове причиняват страдание и смърт на Божия Син, който е Божият Агнец. И поради това Адам щял да прави всичко възможно да стои далеч от греха.

Адам и Ева били със съкрушени сърца заради това, което направили. С много тъга напуснали красивия си дом в градината. И все пак се утешавали от знанието, че Бог все още ги обича и е готов да гаде собствения Си Син, за да ги спаси. Бог иска да направи това и за всеки от нас, защото ни обича. Приемаш ли Божия дар?

6. Първите деца

***Защото които се водят от Божия Дух,
те са синове на Бога. (Римляни 8:14; Вер-
сия на крал Джеймс)***

Битие 4 глава

ПП - глава 5

Агам и Ева гледаха първото си бебе. То беше малко момче и го кръстиха Каин. Това беше първото бебе, раждало се някога! Ева се питаше: гали това малко дете не е Обещаният, за когото Бог беше говорил?

Такава радост бе да гледат как малкият Каин расте! След известно време Агам и Ева имаха друго момче, което нарекоха Авел. Докато Каин и Авел растяха, родителите им разказваха всички истории за случилото се в Едем. Споделяха колко много Бог ги обича и всичко, което Той е готов да направи, за да ги спаси. Всеки ден имаха сутрешно и вечерно богослужение по същото време, в което преди се срещаха с Бог, докато живееха в Едем.

Агам учеше синовете си, че понякога трябва да принасят в жертва малко агне. Това беше изключително тъжно за тях. „Това малко, невинно агне трябва да ни напомня как нашите грехове карат Божия Син да страда и да умре“, обясняваше Агам. На Бог не Му беше приятно да гледа как се убиват малки агнета, но Той използваше тези жертви, за да могат хората да видят какво има в сърцата им. Когато отхвърляха Божиите думи, това беше същото, сякаш убиваха Божия Син. Как се чувствате, когато някой, когото обичате и за когото ви е грижа, ви отхвърли? Боли много, нали? Е, когато хората отхвърлят Божиите думи, Бог и Неговият Син също изпитват болка. Боли ги и защото

знаят, че хората, които не ги слушат, ще се окажат с излишни проблеми и страдание. Ако хората разберат колко много Бог ги обича и се грижи за тях и колко много е нараняван, когато съгрешават, те ще Го слушат. Принасяното в жертва агне сочеше към Исус, умиращ на кръста заради нашите грехове и това как Го отхвърляме. Точно както Адам и синовете му трябваше да убият агне, така нашите грехове убиха Исус.

Докато Каин и Авел растяха, те започнаха да развиват специални таланти. Каин беше умел земеделец. Той можеше да отглежда най-вкусните плодове и зеленчуци. Авел разбираше животните и се грижеше за овцете и козите на семейството. Когато пораснаха, те развиха свои лични взаимоотношения с Бог. Но за съжаление, и двамата започнаха да разбират Бог по различен начин.

Един ден дойде време да принесат своите гарове. Авел донесе едно от своите агнета и го принесе в жертва на Бог. Докато правеше това, той мислеше за всичко, което Бог прави за него, и колко много копнее да бъде по-близо до Него и далеч от греха. Бог прие неговата жертва, като изпрати огън, който я погълна напълно.

Каин реши, че не иска да принася агне. Вместо това той донесе най-добрите си плодове и зеленчуци и ги постави на олтара. Докато ги принасяше, той си мислеше колко благодарен трябва да бъде Бог, че му предлага такива красиви плодове и зеленчуци. За съжаление, Бог не можеше да приеме този гар, защото той показваше, че Каин не чувства нужда от Божията помощ и всъщност не беше послушен. Това много разстрои Каин. Бог каза нежно: „Каин, защо си ядосан? Ако направиш това с правилното отношение, разбира се, че ще бъдеш приет. Не позволявай на греха да те завладее.“

Авел също говори на Каин и се опита да го убеди да принесе едно от неговите агнета. Но Каин беше тол-

кова ядосан, че вместо да послуша Бог и брат си, той уби Авел. Това беше първият път, когато някой умираше. Каин знаеше, че е направил ужасно нещо.

Бог му проговори отново: „Каине, къде е брат ти?“ О, ако Каин беше отговорил: „Не можах да контролирам гнева си и го убих. И толкова съжалявам, че го направих! Моля Те, прости ми!“ Вместо това Каин отговори: „Нима аз съм пазач на брат си?“ Бог каза тъжно: „Каине, знам какво направи. Ти го уби. Гласът на кръвта на брат ти вика към Мен от земята. Сега земята няма да ти дава плодове и зеленчуци толкова лесно, колкото преди.“

Бог продължи да казва на Каин какво ще се случи, ако не се покае: „Ще бъдеш скитник по земята.“ Бог знаеше, че Каин няма да почувства никакъв мир след това, освен ако искрено не съжали и не се покае. За съжаление, Каин отказа да поиска от Бог прошка и помощ. Вместо това той избра да се премести далеч от семейството си. Избра да скита по земята, както Бог беше казал, и никога не намери мир. Страхуваше се, че някой ще поиска да убие и него. Въпреки че Бог се опитваше да го достигне и да го утеша, той отхвърли Божиата любов и избра да живее без Него. Когато му се родиха деца, той не ги научи да обичат и да се подчиняват на Бог, и децата му никога не осъзнаха колко обичани са всъщност. За съжаление, децата му щяха да виждат Бог като суров и лош, точно като баща си Каин.

Адам и Ева бяха със съкрушени сърца, че Авел е мъртъв и че Каин си е заминал. След известно време Бог даде на Адам и Ева друго момче. Името му беше Сит. Той израсна и обикна Бог точно толкова, колкото и Авел, и когато имаше свои деца, той ги учеше колко много Бог ги обича и им прощава.

Авел, Каин и Сит имаха избор: те можеха да ценят и приемат Божиите думи или да нямат доверие в Бог и да разчитат на себе си. Авел и Сит обичаха Бог, но

Каин за съжаление не Го обичаше и никога не намери мир. Ние имаме същия избор. Ще приемеш ли Бог в живота си и ще Го помолиш ли да ти помага?

7. Енох ходеше с Бога

И Енох ходеше с Бога, и го нямаше, защото Бог го взе. (Битие 5:24; Версия на крал Джеймс)

Битие 5 глава

ПП - глава 6

Годините минавали. Сит имал деца и ги учел за Божията любов към тях. Те пораснали и имали свои деца и внуци, които също се научили да обичат Бога и да Му се подчиняват. На известно разстояние от тях обаче живеели Каин и неговите потомци, които не се покланяли на Бога. Те си създали свои идоли, пред които да прекланят глава, и решили да забравят за единствения истински Бог и Неговия Син.

В онези дни хората живеели много дълго – много повече, отколкото живее някой днес. Животът им достигал стотици години. Всички деца, внуци и правнуци на Сит имали възможност да опознаят Адам и Ева и да слушат техните истории.

Един от потомците на Сит бил човек на име Енох. Когато бил момче, Енох слушал как Адам разказва на семейството си за Едемската градина и забранения плод. Когато излизал на разходка, той виждал портата на Едемската градина, пазена от сияещи ангели. След греха на Адам на никого не било позволено да влиза вътре, но портата и блестящите ангели били постоянно напомняне за онова, което било изгубено заради греха. Още докато бил съвсем млад, Енох решил, че иска да обича и да следва Бога. Той полагал усилия да прекарва време с Бога, особено насаме сред природата.

Енох пораснал и се оженил. Когато бил на 65 години, му се родило първото дете – момченце на име Матусал.

Енох винаги бил вярвал, че Бог го обича, но когато самият той изпитал колко много обича малкото си момче, осъзнал, че Бог го обича точно по същия начин – и дори повече! Разбрал също, че макар Бог да има Син, Когото обича безкрайно, Той обичал хората толкова много, че бил готов да изпрати Сина Си на земята, за да ги спаси. Това разбиране го приближило още повече до Бога.

След раждането на Матусал и докато той растял, връзката на Енох с Бога също се задълбочавала. Той прекарвал все повече време с Него, молейки се и опознавайки Неговите пътища. Енох споделял наученото с околните. Всеки ден той „ходел по Бога“. След известно време, когато бил на 365 години, той станал толкова близък с Бога, че Той решил да го вземе директно на небето. Енох станал първият човек, отишъл на небето; никога не вкусил смърт. Това било удивително, защото то означавало, че чрез близост с Бога човек може да победи греха!

Ние също можем да се научим да „ходим по Бога“ и да имаме близки отношения с Него. Това, което Бог е имал с Енох, Той иска да има и с теб, и с мен. Исква да ни помогне да се научим как да ходим с Него всеки ден. Ще Му позволиш ли?

8. Изграждане на ковчега

***Защото който призове името на Господ,
ще се спаси. (Римляни 10:13; Версия на
крал Джеймс)***

Битие 6 – 7 глави; Йов 22:15-17

ПП - глава 7

Времето минавало. В продължение на стотици години семействата на Сит и Каин живеели отделно. Семейството на Каин се покланяло на идоли, а семейството на Сит се покланяло на Бога. Но след известно време потомците на Сит започнали да се сприятеляват с потомците на Каин. Мъже от рода на Сит дори започнали да се женят за жени от рода на Каин. Те забравили за истинския Бог и започнали да се покланят на идоли, които техните съпруги гоняли. И разбира се, тези жени, които се кланяли на идоли, не учели децата си за Бога. Много скоро повечето семейства на земята вече се покланяли на идоли и вършели много лоши неща. „Не искаме да имаме нищо общо с Бога!“ – решили хората.

Бог бил наскърбен. Хората станали толкова зли и толкова силно отхвърляли Бога, че Той казал: „Скоро ще трябва да оттегля Духа Си от земята, защото хората Ме отхвърлят.“ Той знаел, че когато това се случи, ще настъпи голямо бедствие – огромен потоп ще покрие земята. Това било така, защото грехът на хората бил толкова голям, че засягал самата земя и ѝ нанасял вреда. Бог бил дал на човека отговорността над земята – да се грижи за нея, и затова Той вложил тази връзка в самата природа. Тя щяла да процъфтява, ако хората били добри, но ако не, щяла да се разпадне. Бог крепял земята и защитавал хората, но тъй като те не Го искали, Той вече не можел да ги пази и щял да се случи голям потоп.

И все пак имало един човек, Ной, който обичал Бога и Му се покланял. Бог искал да спаси всички хора, които желаели да бъдат спасени, затова поискал от Ной да направи голям кораб, наречен ковчег. Той казал на Ной точно как да го направи. Трябвало да бъде огромен, за да могат в него да се поберат много животни и хора.

Ной се подчинил на Бога и започнал да строи ковчега. Изхарчил всичките си пари, за да купи строителни материали и да плати на работници. Хората идвали да гледат какво прави. Струвало им се странно някой да строи огромен кораб насред долина, далеч от каквито и да е реки или езера. Когато Ной им казал, че от небето ще завали вода, те му се подигравали, защото никога не били виждали гъжг; растенията се напоявали всяка нощ от росата. Въпреки че хората му се смеели, Ной продължавал да им предава думите на Бога. „Бог иска да ви спаси“ – казал той, – „моля ви, пригответе се да влезете в ковчеза със семействата си.“

Изминали 120 години. През това време на Ной му се родили трима синове: Сим, Хам и Яфет. Те пораснали и се оженили. Също му помагали в строежа на ковчеза. Накрая големият кораб бил завършен. Тогава хората погледнали и видели дълга върволица от животни, които се приближавали към ковчеза! Мъжко и женско от всеки вид животни и птици идвали тихо и в съвършен ред към кораба. Повечето животни идвали по две, но имало и такива, които идвали по седем. Те влезли в ковчеза и застанали в отделенията, които Ной бил подготвил за тях. Хората наблюдавали изумени. Те знаели, че само Божиите ангели биха могли да накарат животните да дойдат толкова подредено. Може би Ной все пак бил прав? Дали и те не трябваше да влязат в ковчеза?

Ной се изправил и им проповядвал за последен път: „Моля ви, влезте в ковчеза сега. Няма повече време! Бог ви обича и иска да ви спаси. Моля ви, влезте!“ Хората

гледали как жената на Ной, синовете му и техните съпруги влизат вътре. Някои от тях почувствали, че трябва да тръгнат с Ной, но никой не бил достатъчно смел да го направи. Не искали приятелите им да им се смеят. Накрая Ной се обърнал тъжно и влязъл в ковчега. Тогава един ангел затворил вратата и след това никой не можел да я отвори отново.

В продължение на седем дни нищо не се случило. Ной, семейството му и животните чакали вътре. Хората отвън се подигравали на Ной. Рагвали се, че не са влезли вътре. Но на осмия ден големи капки вода започнали да падат от небето. Вода започнала да извира и от земята. Било наистина страшно – целият свят се разпадал на парчета! Хората отвън искали да влязат в ковчега, но вече било твърде късно; никой не можел да отвори вратата. Скоро целият свят бил залят от вода. Но Бог изпратил ангели да пазят хората и животните, които били влезли в ковчега. Той обещал, че ако влязат вътре, ще бъдат спасени, и спазил това обещание.

Ной и неговото семейство имали вяра в Божиите думи, въпреки че никой друг не вярвал и всички останали им се подигравали. Можем да поискаме от Бога същата вяра, която имал Ной. Бог може да ни даде вяра, за да се доверим на Неговите думи, дори когато изглежда, че никой друг не го прави. Нека Го помолим за тази вяра днес!

9. Потопът

Ето, Бог е мое спасение, ще уповавам на Него и няма да се боя. Защото Господ Йехова е моя сила и моя песен, Той също ми стана и спасение. (Исая 12:2; Версия на крал Джеймс)

Битие глава 8

ПП - глава 8

Потопът беше най-голямата буря, засягала някога земята. Целият свят беше в безпорядък. Тъй като хората не бяха се подчинили на Божиите закони, природата също не спазваше своите закони. Тя действаше по начин, по който не трябваше. Валя яростно 40 дни и 40 нощи. Подземните води изригнаха на повърхността. Но ковчегът беше в безопасност, люлеейки се напред-назад по време на цялото бедствие. Тъй като Ной искаше Божията закрила, Божиите ангели пазеха ковчега.

Бурята най-накрая спря, но ковчегът продължи да плава още почти година. Отне много месеци, докато водата се оттече. Дълго време Ной и семейството му не виждаха нищо друго освен вода, когато гледаха през прозореца. Те не виждаха никаква суша.

Един ден Ной реши да изпрати гарван извън ковчег. Гарванът полетя наоколо, но скоро се върна. Нямаше дървета, на които да кацне, затова трябваше да се върне в ковчег. След известно време Ной изпрати гълъб, който също се върна. Няколко седмици по-късно Ной изпрати гълъба отново и този път той се върна с маслинови листа. Семейството на Ной беше развълнувано – те се зарадваха да разберат, че вече има дървета! Това означаваше, че скоро отново ще бъдат на сушата. Следващият път, когато гълъбът излетя, той

не се върна. Беше си намерил хубаво дърво, на което да си свие гнездо.

Най-накрая дойде моментът ковчегът да докосне земята! Колко вълнуващо трябва да е било за семейството на Ной, когато чули ангела да отваря голямата врата на ковчеза! Скоро всички животни излязоха и се разпръснаха, за да намерят добри места за живеене.

Ной и семейството му бяха благодарни на Бог, защото Той беше спазил обещанието Си да ги спаси. Те съградиха олтар и Му се поклониха там, близо до ковчеза. Но Бог искаше да им даде още едно обещание. Той постави голяма, красива дъга в небето и им каза: „Тазва дъга е, за да ви напомня, че никога повече няма да позволя цялата земя да бъде покрита с вода.“ Сега, всеки път, когато семейството на Ной виждаше дъга, те си спомняха колко много Бог се грижи за тях и се чувстваха в безопасност, знаейки, че световен потоп няма да се повтори.

Ной учеше синовете си за Божията любов и се нагяваше, че и те ще научат децата си за единствения истински Бог. Той беше благодарен, че Бог ги обича толкова много, че ще позволи Неговият Син да се роди чрез неговия рог.

Бог показва Своята любов и грижа за Ной и неговото семейство по много начини. Дори когато навън изглежда страшно и природата сякаш избухва, Бог иска да се грижи за нас. Той може да го направи, ако Го слушаме, както направи Ной. Ще слушаш ли и ти Бог, нашия Невесен Отец?

10. Вавилонската кула

По-добре е да уповаваш на Господа, отколкото да полагаш доверието си в човек. (Псалм 118:8; Версия на крал Джеймс)

Битие 11:1-9

ПП – глава 10

Годините минавали. Синовете на Ной – Сим, Хам и Яфет – имали деца, внуци и правнуци. За съжаление, Хам решил да отхвърли Бог и отгледал семейството си, без да ги учи на Божиите обещания към тях. Скоро по света се появили много хора, които избрали да вярват в неверни неща за Бога. Те мислели, че Божият завет към тях чрез дъгата е просто история, на която не си струва да се вярва. Не искали да научат урока от потопа. Започнали да живеят заедно в градове и строели стени и крепости за защита. Не вярвали, че Бог ги обича и иска да ги закриля.

Един ден група водачи решили да построят укрепен град с огромна кула. Щели да изградят стаи в нея и да я направят най-високата кула, строена някога в онези времена. Искали всички хора около тях да им се възхищават и да видят колко са силни и умни. Най-вече искали да бъдат сигурни, че ако има друг потоп, ще имат безопасна кула, в която да се съхранят. Много скоро събрали работници и започнали своя огромен проект.

Бог наблюдавал с тъга как хората избират да отхвърлят истинското знание за Него и предпочитат да вярват, че Той е жесток и отмъстителен и само чака да им изпрати нов потоп. Защо отказвали да повярват, че Бог е направил всичко, за да спаси хората от потопа, който собствените им действия били предизвика-

ли? Защо се доверявали на себе си за защита, вместо да погледнат към Бога и да Го помолят Той да се погрижи за тях?

Бог обичал да гледа как хората създават и изобретяват неща. Но Той трябвало да направи нещо, за да ги спре да строят тази кула. Ако я завършели, те щели да станат твърде могъщи. Щели да започнат да принуждават малкото поклонници на истинския Бог да изоставят вярванията и начина си на живот. Щяха да донесат нещастие на всички хора под тяхното управление. Бог не можел да благослови този голям проект на хората. Той казал на Своя Син: „Всички тези хора имат един език и правят тази кула. Нищо няма да ги спре да завършат плановете си. Нека слезем и объркаме езика им, така че вече да не се разбират един друг.“

Не че Бог е искал да им донесе объркване; когато хората следват Бога, винаги има мир и разбирателство. Но Бог знаел, че тези хора няма да Го последват, така че резултатът щял да бъде объркване. Бог, чрез Своя Дух, слязъл при тях и се опитал да достигне сърцата им, за да променят решението си за строежа на тази голяма кула, но хората Го отхвърлили. И докато Го отхвърляли, започнали да откриват, че им е все по-трудно да говорят с другите любезно и ясно.

Скоро хората вече не можели да се разбират помежду си. Изглеждало, че вече не могат да се споразумеят как да вършат нещата. Кавгите и борбите ставали все по-лоши и по-лоши. Преди това всички говорили един и същ език, но сега говорили на различни езици и се обърквали. Разочаровани и ядосани, те спрели работата по кулата. Потърсили други, които ги разбират, и заедно се преместили в друг район. Разбира се, Бог се погрижил семействата да могат да се разбират помежду си и да останат заедно.

Скоро хората се пръснали по земята и създали общности с другите семейства, които говорили техния

език. Вавилонската кула била напълно изоставена, а всички мисли за власт и слава били забравени. Семействата, които все още обичали и се покланяли на Бога, си отгъхнали с облекчение и се радвали на мира и свободата да живеят под Божията любяща закрила. Те били благодарни, че имат Бог, Който обича да се грижи за всички Свои деца.

Строителите на кулата се доверили на себе си и на собствените си идеи, вместо на Бога. Били горди и мислели, че могат да се защитят по-добре, отколкото Бог би могъл. Но щом отхвърлили Бога, те загубили Неговата защита и дори не могли да се разберат или да работят заедно. Бог ни предлага да се доверим на Неговата закрила и да приемем Неговата помощ, за да можем да се разбираме с другите. Ще приемеш ли Неговото предложение?

11. Трагедията на Йов

***И тези, които познават името ти ще
положат доверието си в теб: защото
ти, Господи, не си оставил онези, които
те търсят. (Псалм 9:10; Версия на крал
Джеймс)***

Йов 1:1-2:10

Пророци и царе - глава 12

Йов живеел в земята Уз със съпругата си, седемте си сина и трите си гъщери. Той бил много богат човек, най-богатият на изток, и притежавал хиляди овце, камили, волове и магарета, а за него работели много слуги. Но това, което било най-важно за него, не било богатството му, а Бог. Той обичал Бога над всичко и Му се покланял вярно.

Йов внимателно учел децата си за Бога. Всеки път, когато те имали празненство, Йов ставал рано и принасял жертва за всяко от тях. Той си мислел: „Ще направя това, в случай че някое от тях е съгрешило пред Бога“. Той обичал семейството си и се грижел за тях постоянно.

Един ден на Небето имало специално събрание. Божиите деца от небето и от други светове дошли да видят Бога, а Сатана бил сред тях.

„Къде си бил?“ – попитал го Бог. „Обикалях земята“ – отговорил Сатана. Той изпитвал удоволствие да посочва всички греховни дела, които виждал хората да вършат, докато бродил по земята, и как те постоянно нарушавали Божия закон.

Бог му посочил: „Видя ли моя слуга Йов? На земята няма никой като него; той е праведен, избягва злото и

ми се подчинява.“

Сатана погметнал пренебрежително: „Е, не е чудно, че Те следва. Ти си поставил защитна ограда около него и дома му, благословил си всичко, което прави, и той е станал много богат. Сигурен съм, че ако му отнемеш това, той ще Те похули и ще се отрече от Теб.“

Дали Йов наистина обичал Бога само защото бил богат? Щеше ли Йов наистина да се разгневи на Бога, ако загуби всичко, което има? Всички, които слушали този разговор, си задавали тези въпроси. Те се чудели дали е възможно човешките същества да се доверяват на Бога, независимо какво им се случва. Бог трябвало да позволи на Сатана да изпита Йов, за да могат всички да видят какво ще направи той. Тъй като Бог бил близък с Йов, Той вярвал, че в крайна сметка Йов ще разбере, че неговото изпитание ще бъде за доброто на цялата вселена.

Бог отговорил на Сатана: „Много добре, всичко, което Йов притежава, е в твоята власт. Но самия Йов не докосвай.“

Щом Бог дал разрешението Си, Сатана започнал своето дело на унищожение. В един ужасен ден Йов приел четирима пратеници, един след друг. Първият казал: „Господарю, воловете оряха и магаретата пасяха наблизко, когато дойдоха савците, избиха всички слуги с меч и откараха животните. Аз съм единственият слуга, който се спаси, за да ти кажа.“

Този слуга още не бил завършил изказването си, когато пристигнал друг и казал: „Господарю, огън от Бога падна от небето и изгори овцете и слугите. Аз съм единственият, който се спаси, за да ти кажа!“ Дали този огън наистина е бил от Бога? Не, разбира се, че не. Слугата мислел, че е от Бога, но всъщност Сатана причинявал цялото това унищожение.

Докато той още говорел, дошъл друг слуга и казал:

„Господарю, три отряда халдейци гождоха и взеха всички камели. Те също убиха слугите с меч. Аз съм единственият, който се спаси, за да ти кажа.“

Преди той да приключи, пристигнал четвърти слуга с ужасна новина: „Господарю, синовете и гъщерите ти празнуваха в къщата на най-големия ти син. Внезапно от пустинята излезе силен вятър и събори къщата. Всички загинаха, освен мен – аз съм единственият, който се спаси, за да ти кажа.“

Йов бил съкрушен. Той направил това, което хората в онези дни правели, когато били изпълнени със скръб: разкъсал дрехите си и обръснал главата си. След това паднал на земята и се поклонил на Бога. Всички около него били изумени, когато той казал: „Гол се родих и гол ще си отида. Господ даде, Господ взе. Да бъде благословено името Господне.“ Въпреки дълбоката си тъга, той все още се доверявал на Бога и отказал да Му се разгневи за случилото се.

Тогава Божиите небесни деца имали друго събрание. Сатана отново бил там. Когато казал на Бога, че пак е бродил по земята, Бог рекъл: „Все още ли си настроен против Йов? Въпреки че ме подтикна да го съсия, като оттегля защитата си от него без причина, той все още не е съгрешил против Мен.“

Сатана не бил доволен от това и възразил: „Е, Ти още не си го докоснал лично; ако поразис тялото му с болка, той със сигурност ще Те похули.“ Дали Йов наистина щеше да се довери на Бога, дори ако тялото му страдаше? Небесните същества слушали с интерес, защото и те се чудели за това. Бог казал на Сатана: „Добре, той е в твоите ръце, но не му отнемай живота.“

Щом получил разрешение, Сатана нападнал Йов с ужасна болест. Той направил така, че кожата на Йов да се покрие със сърбящи и болезнени циреи, от стъпалата на краката му до самия му връх. Йов се чувствал

толкова зле, че взел парче от счупен глинен съд, за да се чеше, и лежал в пепел, за да покаже колко е тъжен. Но въпреки това отказал да похули Бога.

Съпругата на Йов гледала. Тя била съкрушена, а също и гневна. Изкрещяла му: „Още ли се опитваш да не съгрешаваш? Защо просто не похулиш Бога и не умреш?“ Тя мислела, че ако Йов похули Бога, тогава Той ще се разгневи и ще го убие, и така Йов нямало да страда повече. Но Йов знаел, че Бог не е такъв. Той казал: „Защо говориш такива безумни неща? Нима само доброто ще приемаме от Бога, а не и лошите неща, които се случват?“ Разбира се, Бог ни носи само добри неща, а Сатана е този, който носи лошите.

Докато небесните същества гледали, те били изумени. Йов току-що бил загубил всичко, което притежавал, и всичките си скъпоценни деца, а сега страдал от ужасна болест, и въпреки това продължавал да се доверява на Бога и отказвал да съгреша. Бог се оказал прав. Възможно било човешките същества да познават Бога толкова добре, че да Му се доверяват дори когато ги сполетяват трагедии. Избирате ли и вие да се доверявате на Бога, дори когато се случват лоши неща?

12. Приятелите на Йов

***Предай на Господа пътя си; и уповавай на
Него и Той ще извърши очакването ти; и
ще направи да се яви правдата ти като
светлината и съдът ти като пладне.***

(Псалм 37:5-6)

Йов 2:11 – 42:17

Пророци и царе - глава 12

Йов имал трима приятели, наречени Елифаз, Вилгад и Софар. Те дошли да го посетят и да го утешат. Когато видели колко е болен, заплакали, разкъсали грехите си и посипали главите си с пепел, защото така правели хората в онези дни, за да покажат колко са тъжни. В продължение на седем дни и нощи те седели тихо до Йов и не казвали нищо, защото скръбта му била огромна.

Накрая Йов проговорил. Той им споделил колко е нещастен. „Желая просто да умра“, признал той. Но неговите приятели, вместо да го утешат, казали: „Какво си направил, Йов? Сигурно си съгрешил, за да те наказва Бог така.“ Йов отговорил: „Не съм направил нищо лошо. Не знам защо се случи това.“ Колкото повече приятелите му настоявали, че трябва да се покае, толкова повече Йов ги уверявал, че е невинен. „Ако съм направил нещо нередно, моля ви, кажете ми какво е то. Думите ви не ми помагат да се чувствам по-добре“, умолявал ги той. Въпреки че не разбирал защо се е случило всичко това, Йов знаел, че Бог е отворил пролука в защитната ограда около него и че е бил предаден в ръцете на лукавия.

След дълги разговори с тримата си приятели, Йов заговорил директно на Бога. Той се помолил: „Не разбирам защо се случи това. Чувствам се така, сякаш не ме

слушаш и си жесток. Ти знаеш дали съм съгрешил или не и можеш да ме съдиш.“ Приятелите на Йов го слушали и клатели глави. Те били сигурни, че Йов е извършил някакъв ужасен грях, но отказва да го признае.

Накрая Божият глас се чул от една вихрушка. Той бил слушал разговорите им през цялото време и най-накрая проговорил. „Кой е този, който помрачава Божия съвет с думи без знание?“ – попитал Бог. Тогава Бог започнал да задава въпроси, на които никое човешко същество не може да отговори: „Къде беше ти, когато полагах основите на земята?“ Той продължил да задава въпроси за снега, градушката, облаците, вълните, животните, птиците и още много други неща. Колкото повече говорел, толкова повече Йов осъзнавал, че не знае нищо, а Бог знае всичко. Има въпроси, на които хората никога няма да могат да отговорят, но могат да изберат просто да се доверят, че Бог знае какво е най-добро.

Йов чул Бога и в тази близост с Него усетил собствената си грешност. Той знаел, че не е извършил някакъв страшен грях, който да причини трагедиите му, но осъзнавал, че е грешно човешко същество, което се нуждае от Бога. „Аз съм грешен; нямам какво да отговоря. Зная, че Ти можеш всичко и нищо не може да бъде скрито от Теб. Покаявам се в прах и пепел“, заявил той.

Приятелите на Йов също слушали, но не казвали нищо. За разлика от Йов, те не виждали колко са грешни. Карали Йов да се чувства ужасно и настоявали, че Бог го наказва, което не било истина, но все още били убедени, че са безгрешни.

Тогава Бог проговорил директно на тримата приятели: „Гневя се на вас, защото не сте говорили за Мен това, което е право, както слугата Ми Йов.“ След това им наредил: „Донесете седем юнеца и седем овена, и Моят слуга Йов ще се помоли за вас, и ще ви бъде простено.“ Бог не се интересувал от жертвите, но знаел, че по този начин те ще се почувстват уверени,

че им е простил. Той ги обичал и искал да им помогне да възстановят връзката си с Него и с Йов. Мъжете приели думите на Бога и Му се подчинили, и веднага щом Йов се помолил за приятелите си, той бил изцелен.

Сега за цялата вселена станало напълно ясно, че Йов обича и се доверява на Бога, независимо какво му се случва. Сатана нямало какво повече да каже и Бог не му позволил да безпокои Йов повече. Още веднъж Бог поставил защитна ограда около него. Той му дал двойно повече от това, което притежавал преди, а братята, сестрите и приятелите му дошли да ядат в къщата му, за да го утешат и да му донесат дарове – пари и златни обеци.

Последните години на Йов били най-добрите в живота му. Бог го благословил с още седем сина и три дъщери. Дъщерите му Емима, Касия и Керен-апух били най-красивите жени в цялата страна. След това той живял още 140 години и дочакал да види четири поколения от своите потомци, преди да умре.

Въпреки че Йов никога не разбрал защо Бог е позволил тези трагедии да се случат (тъй като не знаел за разговора на Сатана с Бога), той избрал винаги да се доверява, че Бог знае най-добре и че ще му обясни всичко, когато отиде на небето. В живота се случват тъжни неща и невинаги знаем защо, но колкото повече познаваме Бога, толкова повече можем да вярваме, че Той знае всичко и прави това, което е най-добро. Ще се довериш ли и ти на Бога в своя живот?

13. Аврам напуска Ур

*И Авраам повярва в Бога и това му се
счете за правда. (Римляни 4:3)*

Битие 12:1-8

ПП - глава 11

С изминаването на годините все повече хора започнали да забравят за Бога. Мъжете се женели за жени, които се кланяли на идоли и които учели децата си да почитат идоли вместо Бога. Докато наблюдавал, Бог знаел, че е дошло време да намери човек, който ще Го обича, ще Го следва и ще учи семейството си за Него. Чрез такова семейство Бог щял да може да изпрати Своя Син на света. Бог избрал човек на име Аврам.

Аврам живеел в Ур със семейството си. Неговите близки почитали Бога, но също така били и малко объркани и се кланяли на идоли. Бог знаел, че Аврам трябва да се отдалечи от това объркване, за да може да се научи да се доверява на Бога и да се кланя единствено на Него. Един ден Бог казал на Аврам: „Трябва да напуснеш това място и да отидеш в земя, която Аз ще ти покажа.“ Аврам чул това и избрал да се подчини на Бога. Било му трудно да напусне дома си и хората, които познавал, но се доверил на Бога.

Аврам опаковал всичките си вещи. Бил щастлив, че съпругата му Сарая, баща му Тара и племенникът му Лот тръгнали с него. Те имали и много слуги, помагачи в грижите за всички животни, които притежавали. Пътували до град, наречен Харан, и останали там известно време. Докато били в Харан, бащата на Аврам починал.

Тогава Бог отново проговорил на Аврам и казал: „Трябва да излезеш оттук и да отидеш в земята, коя-

то ще ти покажа. Имам план за твоеото семейство: ще те благословя и чрез твоеото семейство ще бъдат благословени всички земни племена.“ И така, Аврам отново събрал нещата си и заедно със Сарая, Лот и всичките им слуги започнали да пътуват отново към Ханаан.

Когато пристигнали в Ханаан, Бог казал на Аврам: „Тази земя ще дам на твоеото Потомство.“ „Потомството“ (Семето) бил Месията, Обещаният. По този начин Бог казал на Аврам, че Обещаният ще произлезе от неговото семейство и че земята ще бъде дадена на Него. Благодарен, Аврам издигнал олтар и се поклонил на Бога там. Все пак Аврам се чудел – защо Бог казал, че ще даде тази земя на неговото семейство? Аврам и Сарая нямали деца, а вече остарявали. Как щял да направи това? Все пак Аврам избрал да се довери на Бога и просто да следва Неговото ръководство, макар да не разбирал как Бог ще погреди нещата.

Ние също можем да изберем да имаме такова доверие в Бога. Понякога Той ни дава обещания, а ние не разбираме как може да ги изпълни в живота ни. Понякога нещата, които Бог обещава, изглеждат невъзможни. Но ако имаме вяра и чакаме търпеливо, можем да бъдем сигурни, че Той ще спази всичките Си обещания към нас. Вярваме ли в това?

14. Авраам пътува до Египет

*Води ме в истината Си и ме учи; защото
Ти си Бог на Спасението ми; Теб чакам
цял ден. (Псалм 25:5)*

Битие 12:9-20

ПП - глава 11

Докато пътувал, Аврам и неговата група трябвало да спират на няколко различни места, за да починат животните им. На всяко място, където спирали, Аврам върно издигал олтар и се покланял на Бога. Той бил учтив и приветлив, затова се сприятелил с много от хората в тази земя, а някои от тях идвали да гледат как се покланя на Бога. Той с радост споделял с тях за истинския Бог и за това как да Му се кланят. Дори след като напускал тези места, олтарите оставали и някои от ханаанците също ги използвали, за да се покланят на Бога. Аврам бил истински мисионер, споделяйки вярата си с хората, които срещал.

Малко след като пристигнали в Ханаан, в земята настъпил глад. Аврам и неговите хора трябвало да отпътуват за Египет, за да оцелеят. Те щели да се върнат в Ханаан, щом гладът престане.

До този момент Аврам се доверявал напълно на Бога и Той защитавал него и семейството му. За съжаление обаче, за миг Аврам се изкушил да спре да вярва в Божията защита и да се защити по свой собствен начин. Когато пристигали в Египет, Аврам казал на Сарая: „Нека кажем на египтяните, че си ми сестра, а не жена. Страхувам се, че ще ме убият, за да те вземат, защото си много красива.“ Сарая се съгласила. Когато пристигнали в Египет, те казали на хората, че са брат и сестра, а не съпруг и съпруга. Аврам казвал само част

от истината. Сарая била негова полусестра; Аврам и Сарая имали един и същ баща, но различна майка. Но най-важното било, че тя е негова съпруга, а той криел това от египтяните и по този начин казал лъжа.

Сарая била толкова красива, че египтяните разказали на фараона за нея. Той решил да вземе Сарая в двореца и да я направи своя съпруга. Отнасял много добре с Аврам и му дал много подаръци. Бог бил натъжен, че Аврам не Му се е доверил достатъчно, за да каже на фараона истината. Позволил напад да сполети дома на фараона, така че той да осъзнае, че Сарая е съпруга на Аврам и че трябва да я върне на него.

Фараонът бил много разстроен. Никога не смятал да нарани Аврам или Сарая и му се искало да не го бяха лъгали. Той върнал Сарая на Аврам и ги помолил да напуснат Египет. Погрижил се да си тръгнат в безопасност. Аврам също сигурно е бил тъжен, осъзнавайки, че е изпуснал възможност да научи египтяните за Бога. Искало му се да се беше доверявал на Бога през цялото време. И все пак Бог го обичал, простил му и все още бил с него, защитавайки него и семейството му.

Колко благодарен трябва да е бил Аврам, че има толкова любящ, грижовен и прощаващ Бог! Този същият Бог иска и ние никога да не чувстваме нужда да лъжем. Доверяваме ли Му се, когато се чувстваме застрашени?

15. Аврам оставя Лот да избере

Не гледайте всеки само за своето, а всеки и за чуждото. (Филипяни 2:4;)

Битие 13: 5-18

ПП – глава 12

Аврам и Сарая нямали деца, но имали много слуги, а тези слуги също имали свои семейства. Племенникът на Аврам, Лот, също живеел с тях и двамата мъже при тежавали голям брой овце, кози и други животни. Всички тези хора, и особено животните, се нуждаели от много пространство, трева и вода. Слугите били заети всеки ден в търсене на достатъчно места за паша за животните на Аврам и Лот.

Скоро Аврам и Лот започнали да чуват спорове и караници. Слугите на Лот не искали слугите на Аврам да заемат техните места за паша, а слугите на Аврам искали да гържат тези на Лот далеч от своите места. Караниците ставали все по-лоши и по-лоши, докато Аврам не осъзнал, че трябва да направи нещо.

„Драги ми Лот“ – казал той на племенника си, – „Ние сме братя – от едно семейство сме и се покланяме на един и същ Бог. Не бива да имаме разпри в дома си. Защо не се разделим, така че да има достатъчно място и храна за всичките ни животни? Виж там: пред нас са Йорданската равнина и Ханаанската равнина. В коя от тях би искал да се преместиш? Аз ще взема тази, която ти не избереш.“

Аврам бил любезен и щедър към племенника си. Като чичо и по-възрастен, Аврам имал правото да избира пръв, но той бил любящ и неегоистичен и вярвал, че Бог

ще се погрижи за него, независимо къде ще се установи да живее. За съжаление, Лот не бил толкова безкористен и не помислил първо за чичо си. Той трябвало да каже: „О, чичо, ти трябва да си този, който да избере пръв!“. Вместо това обаче, той погледнал двата парцела земя и избрал най-добрия, най-зеления и най-красивия: Йорданската равнина.

Бог се натъжил, че Лот бил егоист, но останал доволен от това, което Аврам направил. Въпреки че Аврам трябвало да се премести в парцела, който не бил толкова плодороден или красив, колкото избрания от Лот, Бог успокоил Аврам: „Погледни цялата земя около себе си – дори земята, където отиде Лот; ще я дам на теб и на твоето потомство завинаги.“ Бог отново напомнил на Аврам, че Месията ще дойде от неговото семейство и че на тях ще бъде дадена земята. Бог обещал земята „завинаги“: това било обещание за новия свят след възкресението, когато Аврам никога нямало да умре и щял да притежава земята „завинаги“. Аврам избрал да постави другите на първо място и Бог го благословил и се погрижил за него.

Аврам бил безкористен, защото познавал Бога, а това му помагало да се довери на Неговите грижи. Нека помолим Бог да ни помогне и ние да Го опознаем по този начин, за да можем да бъдем неегоистични и да получим велики обещания!

16. Аврам спасява Лот

*Покажи ми пътищата Си, Господи.
(Псалм 25:4)*

Битие 14 глава

ПП - глава 12

Аврам живеел в мир с народите, които го заобикаляли. Хората около него виждали, че той е кротък, миролюбив, честен и добър. Когато имал възможност, споделял с тях за прекрасния Бог, на Когото се покланял.

Един ден дошли пратеници, за да му кажат, че се е състояла битка между петима ханаански царе и петима други царе и че по време на тази битка вражеските царе са взели пленници. Сред тези пленници бил Лот и неговото семейство. Като забравил да попита Бога какво да прави, Аврам бързо подготвил хората си за битка и те заминали, за да спасят Лот и семейството му. Аврам дори не се замислил много: хората в Ханаан просто отивали на война, когато някой, когото обичали, имал нужда от спасение, затова и Аврам постъпил така. Той и хората му постигнали успех. Те убивали враговете и накрая спасили Лот, семейството му, много други ханаански пленници и цялата плячка – ценностите, които армиите били заграбили от околните градове.

Това не бил начинът, по който Бог би казал на Аврам да спаси Лот. Той не искал Аврам и семейството му да хващат мечове и да убиват хора. Сега Аврам щял да бъде преследван от кошмари и неспокойствие заради насилието, което бил видял и извършил. Той направил това, което смятал за най-добро, макар и то да не било такова, но въпреки това имал успех в битката, защото вражеските царе били толкова нечестиви, че вече били загубили Божията закрила. Това направило побе-

гата на Аврам възможна.

Той се завърнал у дома. Върнал хората, които били пленени, и всички неща, които другата армия била откраднала. При пристигането си той срещнал двама царе, които искали да отпразнуват победата му с него. Първият бил царят на Содом, а вторият – Мелхиседек, царят на Салим.

Мелхиседек, царят на Салим, донесъл хляб и вино, за да ги даде на Аврам. Това било специално, защото Мелхиседек не бил само цар; той бил и свещеник на Бога. Той искал да благослови Аврам, като му поднесе хляба и виното; това щяло да увери Аврам в Божията любов, защото той се чувствал потиснат след всичките убийства, които извършил в битката.

Царят на Содом му благодарил за спасяването на всички хора и казал: „Авраме, моля те, вземи всичката плячка от битката; задръж я за себе си.“ Но Аврам отказал да задръжи каквото и да било. Вместо това той дал десятък, или една десета част от плячката, на Мелхиседек, защото той бил свещеник.

Останалата част от вещите била дадена на царя на Содом. Аврам искал всички да знаят, че това, което притежава, идва от Бога, че нуждите му винаги са били задоволявани от Него и че той не се е сражавал в тази битка, за да забогатее. Единственото, което искал, било да спаси племенника си.

Но след това Аврам бил разтревожен. Той винаги бил човек на мира, а сега, за да спаси племенника си, той и хората му отишли и убили неколцина души. В сърцето си той знаел, че това никога не е било Божият план и че е трябвало да се посъветва с Бога, преди да тръгне на битка.

Това събитие в живота на Аврам му помогнало да се научи първо да се допитва до Бога и да Го моли да му помага да знае какво да прави и как да го прави. Колко

утешен бил Аврам от благословията на Мелхиседек! Аврам знаел, че макар другите царе да го смятали за герой, той е можел да направи нещата по различен начин – можел е да ги направи по Божия начин.

Ще помниш ли да питаш Бога, преди да вземаш важни решения? Той иска да ти покаже най-добрия начин за вършене на нещата и ако Го помолеш, Той с радост ще ти помогне.

17. Бог погновява обещанието Си към Аврам

*И беше напълно убеден, че това, което
Той е обещал е силен да го изпълни.
(Римляни 4:21)*

Битие 15 глава

ПП - глава 12

За всички в Ханаан Аврам бил герой. Нали в крайна сметка бе водил смела битка и бе спасил много пленници? И дори не бе задържал нищо от плячката! Но Аврам се чувствал по различен начин; той не се усещал като герой. Вместо това, той не спирал да си спомня за всички убийства, случили се по време на битката, и сърцето му било натежало. Аврам искал да бъде известен като човек на мира, а не като воин.

Бог обичал Аврам и разбирал как мисли и как се чувства. Той знаел, че Аврам е направил най-доброто, на което е бил способен в онзи момент, и го бе защитил в битката, защото враговете били толкова нечестиви, че вече не можели да бъдат под закрилата на Бога. Той бе допуснал цялата тази ситуация да послужи за доброто на Аврам. Бог се радвал, че Аврам осъзнава, че убиването на другите – колкото и лоши да са те – не е Божият начин за вършене на нещата.

Понеже Аврам бе убил хора, за да спаси племенника си, сега той се страхувал, че някой ще дойде и ще се опита да го убие за отмъщение. Знаейки това, Бог му се явил една нощ и му проговорил: „Не бой се, Авраме, Аз съм твоя защита и твоя награда.“

Аврам казал: „Господи, каква награда ще ми дадеш? Защо ми е да притежавам каквото и да било, ако нямам

син? Трябва ли слугата ми Елиезер да ми бъде като син и да получи всичко, което притежавам?”

Бог отговорил: „Не, Авраме, ти ще имаш свой собствен син. Погледни към небето. Виждаш ли всичките звезди? Ето толкова много деца, или потомци, ще имаш ти.“

Аврам се опитал да преброи звездите, но не успял. Те били толкова много! Нима наистина щеше да има толкова голямо семейство?

„Авраме, можеш ли да преброиш песъчинките?“ – попитал Бог. – „Ето толкова потомци ще имаш.“

Аврам знаел, че не може да преброи дори зрънцата в една малка шепа пясък. Нима наистина щеше да има толкова много деца? В онзи момент той нямал нито едно дете. Трябвало да избере дали да повярва на Бога. Точно тогава Аврам решил да повярва, че това, което Бог казва, ще се сбъдне. Той знаел, че Бог е способен на всичко!

„И Аврам повярва на Бога, и това му се вмени за праведност.“ Вярата в Божиите думи била достатъчна, за да бъде Аврам праведен човек. Същото е и с нас; ако вярваме на Бога, Той ще може да изпълни това, което ни обещава, и ще ни направи праведни. Вярваш ли в Божиите думи?

18. Завет създаден от човек

И ще установя завета си между мен и тебе и твоето потомство след тебе в техните поколения с вечен завет, да бъда Бог на тебе и на потомството ти след тебе. (Битие 17:7)

Битие 15:7-21

ПП - глава 12

Бог обеща на Аврам, че ще има син от Сарая, и Аврам повярва, че Той ще направи това. След това Бог му напомни за Своето обещание: „Ще ти дам тази земя в наследство“. Но Аврам все още беше много разтревожен заради битката, която беше водил. Той се чувстваше ужасно, спомняйки си как в нея бяха убити хора.

Аврам попита Бога: „Как ще узная, че ще получа тази земя?“. Когато Бог му беше обещал син и много потомци, Аврам просто беше повярвал. Но сега искаше от Бога знак, за да докаже, че ще му даде земята. Искайки това, той показваше, че не вярва напълно в Божиите думи.

Бог прояви разбиране и даде на Аврам това, което той поиска; Той сключи завет с Аврам по начина, по който хората го правеха в онова време. „Донеси тригодишна юница, тригодишна коза и тригодишен овен, както и гургулица и млад гълъб“ – инструктира го Бог. Аврам с радост донесе тези животни и направи това, което хората в тази земя обикновено вършеха, когато даваха важно обещание на някого: уби ги и ги раздели на две, всички освен двете птици, и ги постави една срещу друга. Когато хората правеха това, те искаха да кажат: „Ако не спазя обещанието си към тебе, нека загубя живота си“. Това беше начин да покажат, че

приемат обещанието си много сериозно.

Но имаше ли Бог нужда от това? Не, нямаше, защото Той винаги спазва обещанията Си. Аврам беше този, който имаше нужда да го направи, защото не можеше да повярва на Божието обещание само като чуе гумите Му; той се нуждаеше от нещо повече, което да му помогне да повярва. Затова Бог влезе в това споразумение, за да помогне на Аврам да повярва на Неговото слово. Бог не се интересуваше от убиването на животни; Той би предпочел Аврам просто да Му повярва от самото начало, без нужда от жертви. Но за да спаси Аврам, Бог прие неговото приношение и завет.

Аврам седна близо до пожертваните животни и наблюдаваше. Скоро се спуснаха птици, за да изядат мъртвите животни, но Аврам ги изпъди. После почака още малко. Той седя близо до мъртвите животни до края на деня. След това, по време на залез слънце, той заспа в дълбок сън.

Внезапно Аврам почувства ужасяваща тъмнина. Това не беше просто тъмнината на нощта; беше тъмнина в сърцето му, ужасно чувство на страх. Той нямаше мир; все още мислеше за битката, която беше воювал, за да спаси Лот. Тогава Бог му проговори. „Авраме“ – каза Той нежно, – „ти ще умреш в дълбока старост и в мир.“ Враговете на Аврам нямаше да го преследват. Бог също каза: „Твоите потомци ще бъдат чужденци в чужда земя в продължение на 400 години. Те ще се върнат тук в четвъртото поколение, когато грехът на аморейците стане толкова голям, че повече няма да мога да ги закрилям.“

Тогава Бог направи нещо за Аврам: димяща пещ и горящ светилник преминаха между частите на животните. Това представляваше Бог и Неговия Син, които щяха да изпълнят завета заедно. Бог го направи по този начин, за да помогне на Аврам да повярва, защото така хората по времето на Аврам сключваха завет;

това беше нещо, с което Аврам беше свикнал. И точно там Бог повтори обещанието Си към Аврам: „На твое-то потомство дадох тази земя.“

Сега Аврам беше в мир, знаейки, че Бог му е дал такова прекрасно обещание. Сега той вярваше в Божиите думи.

Какъв любящ и търпелив Бог имаме! Той влезе в един човешки завет с Аврам, за да насърчи вярата му. Знаем, че това беше човешки завет, защото беше направен с животински жертви веднага след като Аврам се усъмни в Божието слово. Но точно както Бог направи с Аврам, Той иска и ние да вярваме на думите Му и да ги ценим – да Му се доверяваме без нужда от незабавен, видим знак, че обещанията Му ще бъдат изпълнени. Ще потърсиш ли какви обещания има Бог за теб в Неговото слово? Той иска да ти даде вяра и да те направи праведен, с характер като този на Исус. Ще го приемеш ли?

19. Сарая и Агар

Който уповава на своето си сърце, е безумен, а който ходи разумно, той ще се избави. (Притчи 28:26)

Битие 16 глава

ПП - глава 13

Известно време Аврам вярваше в Божието обещание, че ще му даде син. Но дългото чакане подложи вярата му на изпитание. Той и Сарая остаряваха, а обещаното бебе все още не се появяваше.

„Авраме, имам идея“, предложи Сарая. „Защо не се ожениш за слугинята ми Агар и не придобиеш дете чрез нея? Тогава то може да бъде нашето дете!“

Аврам не попита Бога дали това е правилното решение. Той просто реши да послуша идеята на Сарая и се ожени за Агар. Божият план беше Аврам да има една жена, Сарая, и двамата да имат обещаното бебе. Сарая беше единствената истинска съпруга на Аврам, а не Агар. Жененето за Агар беше голяма грешка и това не реши проблема на Аврам и Сарая; то само влоши нещата.

Много скоро Агар забременя. Тя беше слугиня на Сарая и винаги трябваше да прави това, което тя ѝ казваше, но сега, когато носеше детето на Аврам, тя почувства, че е по-важна от Сарая. Агар беше груба и неуважителна към нея, а Сарая се оплака на Аврам за случващото се.

„Сарайо, тя е твоя слугиня, можеш да правиш с нея каквото сметнеш за добре“, каза ѝ Аврам. Тогава Сарая се отнесе сурово с Агар и тя избяга от дома на Аврам.

Божият план никога не е бил Аврам да има дете от

Агар. Но Бог го беше грижа за нея и за бебето, което щеше да роди. Той изпрати ангел да говори с нея. „Откъде идваш? Накъде отиваш?“, попита ангелът Агар.

„Бягам от господарката си Сарая“, отговори тя.

„Върни се при нея и прави всичко, което ти казва, защото си нейна слугиня“, каза любезно ангелът. „Ще имаш момче. Той ще бъде много силен и ще има много потомци. Ще го наречеш Исмаил.“

Агар беше благодарна, че Бог си е спомнил за нея и е изпратил ангел да ѝ каже всичко това. Тя се върна при Сарая и ѝ беше покорна. Скоро роди своето скъпоценно момченце, Исмаил. Той беше обичан, но не беше бебето, което Бог беше обещал на Аврам. Би било много по-добре, ако Сарая и Аврам просто се бяха доверили, че Бог ще реши проблема им, вместо да се опитват да го поправят сами. Като се опитаха да решат проблема си без Божието напътствие, те накрая нараниха Агар, Исмаил и себе си.

Бог иска да вярваме в Неговите думи и да ги ценим, без да е необходимо сами да изпълняваме обещанията Му. Когато не се доверяваме напълно на Бога, често правим избори, които не са най-добрите, точно както направи Аврам в тази история. Нека помолим Бог да ни помогне да Му се доверяваме напълно!

20. Тримата посетители

***Има ли нещо невъзможно за Господа?
Няма нищо трудно за Тебе. (Битие
18:14; Еремия 32:17)***

Битие 17, 18, 21:1-7

ПП - глава 12

Когато Аврам беше на 99 години, а Исмаил на 13, Бог му проговори отново: „Авраме, искам да Ме следваш. Искам да склуча завет с теб. Ще ти дам син от Сарая и ти ще станеш голям народ. Ще научиш семейството си да Ме следва. И не се тревожи за Исмаил; той също ще стане силен народ, макар да не е синът, когото ти обещах.“

Аврам се съгласи с всичко, което Бог му каза. Тогава Бог рече: „Отсега нататък името ти няма да бъде вече Аврам, а Авраам, което означава „баща на голямо множество“. И жена ти няма да се нарича вече Сарая; името ѝ ще бъде Сара, което означава „принцеса“, защото от нейния род ще се родят царе.“

След известно време Авраам видя трима минувачи да вървят по пътя близо до шатрата му. Знаейки, че тези мъже вероятно са гладни, жадни и уморени, той изтича при тях. „Моля ви, елате и останете тук за малко“, каза той. „Ще приготвя храна за вас и ще можете да си починете.“ Авраам знаеше, че пътниците няма къде да отседнат, освен ако някой не ги покани в дома си.

Той Ето и превода на втората част от историята:

Когато Аврам беше на 99 години, а Исмаил на 13, Бог му проговори отново: „Авраме, искам да Ме следваш. Искам да склуча завет с теб. Ще ти дам син от Сарая и ти ще станеш голям народ. Ще научиш семейството

си да Ме следва. И не се тревожи за Исмаил; той също ще стане силен народ, макар да не е синът, когото ти обещах.“

Аврам се съгласи с всичко, което Бог му каза. Тогава Бог рече: „Отсега нататък името ти няма да бъде вече Аврам, а Авраам, което означава „баща на голямо множество“. И жена ти няма да се нарича вече Сарая; името ѝ ще бъде Сара, което означава „принцеса“, защото от нейния род ще се родят царе.“

След известно време Авраам видя трима посетители да вървят по пътя близо до шатрата му. Знаейки, че тези мъже вероятно са гладни, жадни и уморени, той изтича при тях. „Моля ви, елате и останете тук за малко“, каза той. „Ще приготвя храна за вас и ще можете да си починете.“ Авраам знаеше, че пътниците няма къде да отседнат, освен ако някой не ги покани в дома си.

Авраам повика слугите си и им заповяда: „Моля ви, измийте краката на тези мъже и им пригответе храна.“ Докато чакаха храната и си почиваха под сянката на едно голямо дърво, те разговаряха с Авраам.

„Къде е жена ти Сара?“, попитаха го те. „В шатрата е“, отговори той. Сара ги чуваше как разговарят и когато споменаха името ѝ, тя заслуша внимателно. „След една година по това време ти и Сара ще имате момченце“, каза един от мъжете.

Сара се засмя, когато чу това. Тя вече беше на 89 години! Беше твърде стара, за да има бебе!

„Защо се смее тя? Има ли нещо твърде трудно за Господа?“, попитаха те Авраам. Сара се изплаши. Откъде знаеха, че се смее? Те не можеха нито да я видят, нито да я чуят, нали?

„Не съм се смяла“, опита се да се защити тя.

„Не, засмя се“, каза любезно посетителят, но не я

притисна повече.

След това посетителите станаха, за да си тръгнат. Трябваше да отидат в Содом, където живееше Лот и семейството му. Двама от тях продължиха напред, но третият посетител разговаря с Авраам още малко, докато стояха на пътя. Това беше самият Христос и Авраам вече знаеше това. „Аврааме, трябва да ти кажа какво ще се случи, защото ти учиш семейството си да се подчинява на Бога“, каза Той. „Содом и Гомор ще бъдат унищожени.“ Хората, които живееха там, бяха толкова нечестиви, че Бог не можеше повече да ги закриля.

Авраам се натъжи. Той познаваше много от хората в тези градове. „Господи, мога ли да попитам – ще бъдат ли унищожени градовете, ако в тях има 50 праведници?“

„Не, няма“, отговори Господ. „Заради 50 души бих спасил градовете.“

Авраам попита отново: „Ами ако има 45 праведници?“

„Бих спасил градовете, ако там имаше 45 праведници.“

Сега Авраам знаеше, че в Содом или Гомор няма дори 45 добри хора. Той вежливо попита дали Бог все пак би позволил градът да бъде унищожен, ако имаше 40 праведници. Ами за 30 души? А за 20? Ами ако са 10 праведници?

„Не бих позволил градът да бъде унищожен, ако в него има 10 праведници“, отговори Господ.

Авраам се натъжи, разбирайки, че в тези градове няма дори 10 праведни хора. Той разбра, че Бог е направил всичко възможно, за да ги спаси и защити, и спря да пита. С голяма болка Бог трябваше да се откаже от тези градове и да ги остави без защита.

И все пак Авраам се радваше да знае, че за онези, които вярват в Бога и Му се доверяват, няма нищо не-

възможно. И понеже той и Сара повярваха, Сара зачена и роди скъпоценно момченце, детето на обещанието – Исаак. Исаак означава „смях“ – не само защото Сара се беше засмяла, когато Бог даде обещанието, но и защото бебето щеше да им донесе радост. Когато Исаак се роди, Сара беше на 90 години, а Авраам на 100. Изглеждаше невъзможно за тях да имат бебе, но Бог го направи възможно.

Звучат ли ни някои от Божиите обещания невъзможни? Нека Го помолим за вяра, защото ако вярваме, Той може да направи всичко, което е обещал. Ще поискаш ли вяра от Бога днес?

Ето и превода на втората част от историята:

Когато Аврам беше на 99 години, а Исмаил на 13, Бог му проговори отново: „Авраме, искам да Ме следваш. Искам да склуча завет с теб. Ще ти дам син от Сарая и ти ще станеш голям народ. Ще научиш семейството си да Ме следва. И не се тревожи за Исмаил; той също ще стане силен народ, макар да не е синът, когото ти обещах.“

Аврам се съгласи с всичко, което Бог му каза. Тогава Бог рече: „Отсега нататък името ти няма да бъде вече Аврам, а Авраам, което означава „баща на голямо множество“. И жена ти няма да се нарича вече Сарая; името ѝ ще бъде Сара, което означава „принцеса“, защото от нейния род ще се родят царе.“

След известно време Авраам видя трима посетители да вървят по пътя близо до шатрата му. Знаейки, че тези мъже вероятно са гладни, жадни и уморени, той изтича при тях. „Моля ви, елате и останете тук за малко“, каза той. „Ще приготвя храна за вас и ще можете да си починете.“ Авраам знаеше, че пътниците няма къде да отседнат, освен ако някой не ги покани в дома си.

Авраам повика слугите си и им заповяда: „Моля ви,

измийте краката на тези мъже и им пригответе храна.“ Докато чакаха храната и си почиваха под сянката на едно голямо дърво, те разговаряха с Авраам.

„Къде е жена ти Сара?“, попитаха го те. „В шатрата е“, отговори той. Сара ги чуваше как разговарят и когато споменаха името ѝ, тя заслуша внимателно. „След една година по това време ти и Сара ще имате момченце“, каза един от мъжете.

Сара се засмя, когато чу това. Тя вече беше на 89 години! Беше твърде стара, за да има бебе!

„Защо се смее тя? Има ли нещо твърде трудно за Господа?“, попитаха те Авраам. Сара се изплаши. Откъде знаеха, че се смее? Те не можеха нито да я видят, нито да я чуят, нали?

„Не съм се смяла“, опита се да се защити тя.

„Не, засмя се“, каза любезно посетителят, но не я притисна повече.

След това посетителите станаха, за да си тръгнат. Трябваше да отидат в Содом, където живееше Лот и семейството му. Двама от тях продължиха напред, но третият посетител разговаря с Авраам още малко, докато стояха на пътя. Това беше самият Христос и Авраам вече знаеше това. „Аврааме, трябва да ти кажа какво ще се случи, защото ти учиш семейството си да се подчинява на Бога“, каза Той. „Содом и Гомор ще бъдат унищожени.“ Хората, които живееха там, бяха толкова нечестиви, че Бог не можеше повече да ги закриля.

Авраам се натъжи. Той познаваше много от хората в тези градове. „Господи, мога ли да попитам – ще бъдат ли унищожени градовете, ако в тях има 50 праведници?“

„Не, няма“, отговори Господ. „Заради 50 души бих спасил градовете.“

Авраам попита отново: „Ами ако има 45 праведници?“

„Бих спасил градовете, ако там имаше 45 праведници.“

Сега Авраам знаеше, че в Содом или Гомор няма дори 45 добри хора. Той вежливо попита дали Бог все пак би позволил градът да бъде унищожен, ако имаше 40 праведници. Ами за 30 души? А за 20? Ами ако са 10 праведници?

„Не бих позволил градът да бъде унищожен, ако в него има 10 праведници“, отговори Господ.

Авраам се натъжи, разбирайки, че в тези градове няма дори 10 праведни хора. Той разбра, че Бог е направил всичко възможно, за да ги спаси и защити, и спря да пита. С голяма болка Бог трябваше да се откаже от тези градове и да ги остави без защита.

И все пак Авраам се радваше да знае, че за онези, които вярват в Бога и Му се доверяват, няма нищо невъзможно. И понеже той и Сара повярваха, Сара зачена и роди скъпоценно момченце, детето на обещанието – Исаак. Исаак означава „смях“ – не само защото Сара се беше засмяла, когато Бог даде обещанието, но и защото бебето щеше да им донесе радост. Когато Исаак се роди, Сара беше на 90 години, а Авраам на 100. Изглеждаше невъзможно за тях да имат бебе, но Бог го направи възможно.

Звучат ли ни някои от Божиите обещания невъзможни? Нека Го помолим за вяра, защото ако вярваме, Той може да направи всичко, което е обещал. Ще поискаш ли вяра от Бога днес?

Ето и превода на втората част от историята:

Когато Аврам беше на 99 години, а Исмаил на 13, Бог му проговори отново: „Авраме, искам да Ме следваш. Искам да склуча завет с теб. Ще ти дам син от Сарая и ти ще станеш голям народ. Ще научиш семейството си да Ме следва. И не се тревожи за Исмаил; той също

ще стане силен народ, макар да не е синът, когото ти обещах.“

Аврам се съгласи с всичко, което Бог му каза. Тогава Бог рече: „Отсега нататък името ти няма да бъде вече Аврам, а Авраам, което означава „баща на голямо множество“. И жена ти няма да се нарича вече Сарая; името ѝ ще бъде Сара, което означава „принцеса“, защото от нейния род ще се родят царе.“

След известно време Авраам видя трима посетители да вървят по пътя близо до шатрата му. Знаейки, че тези мъже вероятно са гладни, жадни и уморени, той изтича при тях. „Моля ви, елате и останете тук за малко“, каза той. „Ще приготвя храна за вас и ще можете да си починете.“ Авраам знаеше, че пътниците няма къде да отседнат, освен ако някой не ги покани в дома си.

Авраам повика слугите си и им заповяда: „Моля ви, измийте краката на тези мъже и им пригответе храна.“ Докато чакаха храната и си почиваха под сянката на едно голямо дърво, те разговаряха с Авраам.

„Къде е жена ти Сара?“, попитаха го те. „В шатрата е“, отговори той. Сара ги чуваше как разговарят и когато споменаха името ѝ, тя заслуша внимателно. „След една година по това време ти и Сара ще имате момченце“, каза един от мъжете.

Сара се засмя, когато чу това. Тя вече беше на 89 години! Беше твърде стара, за да има бебе!

„Защо се смее тя? Има ли нещо твърде трудно за Господа?“, попитаха те Авраам. Сара се изплаши. Откъде знаеха, че се смее? Те не можеха нито да я видят, нито да я чуят, нали?

„Не съм се смяла“, опита се да се защити тя.

„Не, засмя се“, каза любезно посетителят, но не я притисна повече.

След това посетителите станаха, за да си тръгнат. Трябваше да отидат в Содом, където живееше Лот и семейството му. Двама от тях продължиха напред, но третият посетител разговаря с Авраам още малко, докато стояха на пътя. Това беше самият Христос и Авраам вече знаеше това. „Аврааме, трябва да ти кажа какво ще се случи, защото ти учиш семейството си да се подчинява на Бога“, каза Той. „Содом и Гомор ще бъдат унищожени.“ Хората, които живееха там, бяха толкова нечестиви, че Бог не можеше повече да ги закриля.

Авраам се натъжи. Той познаваше много от хората в тези градове. „Господи, мога ли да попитам – ще бъдат ли унищожени градовете, ако в тях има 50 праведници?“

„Не, няма“, отговори Господ. „Заради 50 души бих спасил градовете.“

Авраам попита отново: „Ами ако има 45 праведници?“

„Бих спасил градовете, ако там имаше 45 праведници.“

Сега Авраам знаеше, че в Содом или Гомор няма дори 45 добри хора. Той вежливо попита дали Бог все пак би позволил градът да бъде унищожен, ако имаше 40 праведници. Ами за 30 души? А за 20? Ами ако са 10 праведници?

„Не бих позволил градът да бъде унищожен, ако в него има 10 праведници“, отговори Господ.

Авраам се натъжи, разбирайки, че в тези градове няма дори 10 праведни хора. Той разбра, че Бог е направил всичко възможно, за да ги спаси и защити, и спря да пита. С голяма болка Бог трябваше да се откаже от тези градове и да ги остави без защита.

И все пак Авраам се радваше да знае, че за онези, които вярват в Бога и Му се доверяват, няма нищо невъзможно. И понеже той и Сара повярваха, Сара зачена и роди скъпоценно момченце, детето на обещанието –

Исаак. Исаак означава „смях“ – не само защото Сара се беше засмяла, когато Бог даде обещанието, но и защото бебето щеше да им донесе радост. Когато Исаак се роди, Сара беше на 90 години, а Авраам на 100. Изглеждаше невъзможно за тях да имат бебе, но Бог го направи възможно.

Звучат ли ни някои от Божиите обещания невъзможни? Нека Го помолим за вяра, защото ако вярваме, Той може да направи всичко, което е обещал. Ще поискаш ли вяра от Бога днес?

Ето и превода на втората част от историята:

Когато Аврам беше на 99 години, а Исмаил на 13, Бог му проговори отново: „Авраме, искам да Ме следваш. Искам да склуча завет с теб. Ще ти дам син от Сарая и ти ще станеш голям народ. Ще научиш семейството си да Ме следва. И не се тревожи за Исмаил; той също ще стане силен народ, макар да не е синът, когото ти обещах.“

Аврам се съгласи с всичко, което Бог му каза. Тогава Бог рече: „Отсега нататък името ти няма да бъде вече Аврам, а Авраам, което означава „баща на голямо множество“. И жена ти няма да се нарича вече Сарая; името ѝ ще бъде Сара, което означава „принцеса“, защото от нейния род ще се родят царе.“

След известно време Авраам видя трима посетители да вървят по пътя близо до шатрата му. Знаейки, че тези мъже вероятно са гладни, жадни и уморени, той изтича при тях. „Моля ви, елате и останете тук за малко“, каза той. „Ще приготвя храна за вас и ще можете да си починете.“ Авраам знаеше, че пътниците няма къде да отседнат, освен ако някой не ги покани в дома си.

Авраам повика слугите си и им заповяда: „Моля ви, измийте краката на тези мъже и им пригответе храна.“ Докато чакаха храната и си почиваха под сянката

на едно голямо гърво, те разговаряха с Авраам.

„Къде е жена ти Сара?“, попитаха го те. „В шатрата е“, отговори той. Сара ги чуваше как разговарят и когато споменаха името ѝ, тя заслуша внимателно. „След една година по това време ти и Сара ще имате момченце“, каза един от мъжете.

Сара се засмя, когато чу това. Тя вече беше на 89 години! Беше твърде стара, за да има бебе!

„Защо се смее тя? Има ли нещо твърде трудно за Господа?“, попитаха те Авраам. Сара се изплаши. Откъде знаеха, че се смее? Те не можеха нито да я видят, нито да я чуят, нали?

„Не съм се смяла“, опита се да се защити тя.

„Не, засмя се“, каза любезно посетителят, но не я притисна повече.

След това посетителите станаха, за да си тръгнат. Трябваше да отидат в Содом, където живееше Лот и семейството му. Двама от тях продължиха напред, но третият посетител разговаря с Авраам още малко, докато стояха на пътя. Това беше самият Христос и Авраам вече знаеше това. „Аврааме, трябва да ти кажа какво ще се случи, защото ти учиш семейството си да се подчинява на Бога“, каза Той. „Содом и Гомор ще бъдат унищожени.“ Хората, които живееха там, бяха толкова нечестиви, че Бог не можеше повече да ги закриля.

Авраам се натъжи. Той познаваше много от хората в тези градове. „Господи, мога ли да попитам – ще бъдат ли унищожени градовете, ако в тях има 50 праведници?“

„Не, няма“, отговори Господ. „Заради 50 души бих спасил градовете.“

Авраам попита отново: „Ами ако има 45 праведници?“

„Бих спасил градовете, ако там имаше 45 праведници.“

Сега Авраам знаеше, че в Содом или Гомор няма дори 45 добри хора. Той вежливо попита дали Бог все пак би позволил градът да бъде унищожен, ако имаше 40 праведници. Ами за 30 души? А за 20? Ами ако са 10 праведници?

„Не бих позволил градът да бъде унищожен, ако в него има 10 праведници“, отговори Господ.

Авраам се натъжи, разбирайки, че в тези градове няма дори 10 праведни хора. Той разбра, че Бог е направил всичко възможно, за да ги спаси и защити, и спря да пита. С голяма болка Бог трябваше да се откаже от тези градове и да ги остави без защита.

И все пак Авраам се радваше да знае, че за онези, които вярват в Бога и Му се доверяват, няма нищо невъзможно. И понеже той и Сара повярваха, Сара зачена и роди скъпоценно момченце, детето на обещанието – Исаак. Исаак означава „смях“ – не само защото Сара се беше засмяла, когато Бог даде обещанието, но и защото бебето щеше да им донесе радост. Когато Исаак се роди, Сара беше на 90 години, а Авраам на 100. Изглеждаше невъзможно за тях да имат бебе, но Бог го направи възможно.

Звучат ли ни някои от Божиите обещания невъзможни? Нека Го помолим за вяра, защото ако вярваме, Той може да направи всичко, което е обещал. Ще поискаш ли вяра от Бога днес?

Ето и превода на втората част от историята:

Когато Аврам беше на 99 години, а Исмаил на 13, Бог му проговори отново: „Авраме, искам да Ме следваш. Искам да склуча завет с теб. Ще ти дам син от Сарая и ти ще станеш голям народ. Ще научиш семейството си да Ме следва. И не се тревожи за Исмаил; той също ще стане силен народ, макар да не е синът, когото ти обещах.“

Аврам се съгласи с всичко, което Бог му каза. Тогава Бог рече: „Отсега нататък името ти няма да бъде вече Аврам, а Авраам, което означава „баща на голямо множество“. И жена ти няма да се нарича вече Сарая; името ѝ ще бъде Сара, което означава „принцеса“, защото от нейния род ще се родят царе.“

След известно време Авраам видя трима посетители да вървят по пътя близо до шатрата му. Знаейки, че тези мъже вероятно са гладни, жадни и уморени, той изтича при тях. „Моля ви, елате и останете тук за малко“, каза той. „Ще приготвя храна за вас и ще можете да си починете.“ Авраам знаеше, че пътниците няма къде да отседнат, освен ако някой не ги покани в дома си.

Авраам повика слугите си и им заповяда: „Моля ви, измийте краката на тези мъже и им пригответе храна.“ Докато чакаха храната и си почиваха под сянката на едно голямо дърво, те разговаряха с Авраам.

„Къде е жена ти Сара?“, попитаха го те. „В шатрата е“, отговори той. Сара ги чуваше как разговарят и когато споменаха името ѝ, тя заслуша внимателно. „След една година по това време ти и Сара ще имате момченце“, каза един от мъжете.

Сара се засмя, когато чу това. Тя вече беше на 89 години! Беше твърде стара, за да има бебе!

„Защо се смее тя? Има ли нещо твърде трудно за Господа?“, попитаха те Авраам. Сара се изплаши. Откъде знаеха, че се смее? Те не можеха нито да я видят, нито да я чуят, нали?

„Не съм се смяла“, опита се да се защити тя.

„Не, засмя се“, каза любезно посетителят, но не я притисна повече.

След това посетителите станаха, за да си тръгнат. Трябваше да отидат в Содом, където живееше

ха Лот и семейството му. Двама от тях продължиха напред, но третият посетител разговаря с Авраам още малко, докато стояха на пътя. Това беше самият Христос и Авраам вече знаеше това. „Аврааме, трябва да ти кажа какво ще се случи, защото ти учиш семейството си да се подчинява на Бога“, каза Той. „Согом и Гомор ще бъдат унищожени.“ Хората, които живееха там, бяха толкова нечестиви, че Бог не можеше повече да ги закриля.

Авраам се натъжи. Той познаваше много от хората в тези градове. „Господи, мога ли да попитам – ще бъдат ли унищожени градовете, ако в тях има 50 праведници?“

„Не, няма“, отговори Господ. „Заради 50 души бих спасил градовете.“

Авраам попита отново: „Ами ако има 45 праведници?“

„Бих спасил градовете, ако там имаше 45 праведници.“

Сега Авраам знаеше, че в Согом или Гомор няма дори 45 добри хора. Той вежливо попита дали Бог все пак би позволил градът да бъде унищожен, ако имаше 40 праведници. Ами за 30 души? А за 20? Ами ако са 10 праведници?

„Не бих позволил градът да бъде унищожен, ако в него има 10 праведници“, отговори Господ.

Авраам се натъжи, разбирайки, че в тези градове няма дори 10 праведни хора. Той разбра, че Бог е направил всичко възможно, за да ги спаси и защити, и спря да пита. С голяма болка Бог трябваше да се откаже от тези градове и да ги остави без защита.

И все пак Авраам се радваше да знае, че за онези, които вярват в Бога и Му се доверяват, няма нищо невъзможно. И понеже той и Сара повярваха, Сара зачена и роди скъпоценно момченце, детето на обещанието – Исаак. Исаак означава „смях“ – не само защото Сара се беше засмяла, когато Бог даде обещанието, но и защото

то бебето щеше да им донесе радост. Когато Исаак се роди, Сара беше на 90 години, а Авраам на 100. Изглеждаше невъзможно за тях да имат бебе, но Бог го направи възможно.

Звучат ли ни някои от Божиите обещания невъзможни? Нека Го помолим за вяра, защото ако вярваме, Той може да направи всичко, което е обещал. Ще поускаш ли вяра от Бога днес?

Ето и превода на втората част от историята:

Когато Аврам беше на 99 години, а Исмаил на 13, Бог му проговори отново: „Авраме, искам да Ме следваш. Искам да склуча завет с теб. Ще ти дам син от Сарая и ти ще станеш голям народ. Ще научиш семейството си да Ме следва. И не се тревожи за Исмаил; той също ще стане силен народ, макар да не е синът, когото ти обещах.“

Аврам се съгласи с всичко, което Бог му каза. Тогава Бог рече: „Отсега нататък името ти няма да бъде вече Аврам, а Авраам, което означава „баща на голямо множество“. И жена ти няма да се нарича вече Сарая; името ѝ ще бъде Сара, което означава „принцеса“, защото от нейния род ще се родят царе.“

След известно време Авраам видя трима посетители да вървят по пътя близо до шатрата му. Знаейки, че тези мъже вероятно са гладни, жадни и уморени, той изтича при тях. „Моля ви, елате и останете тук за малко“, каза той. „Ще приготвя храна за вас и ще можете да си починете.“ Авраам знаеше, че пътниците няма къде да отседнат, освен ако някой не ги покани в дома си.

Авраам повика слугите си и им заповяда: „Моля ви, измийте краката на тези мъже и им пригответе храна.“ Докато чакаха храната и си почиваха под сянката на едно голямо дърво, те разговаряха с Авраам.

„Къде е жена ти Сара?“, попитаха го те. „В шатрата е“, отговори той. Сара ги чуваше как разговарят и когато споменаха името ѝ, тя заслуша внимателно. „След една година по това време ти и Сара ще имате момченце“, каза един от мъжете.

Сара се засмя, когато чу това. Тя вече беше на 89 години! Беше твърде стара, за да има бебе!

„Защо се смее тя? Има ли нещо твърде трудно за Господа?“, попитаха те Авраам. Сара се изплаши. Откъде знаеха, че се смее? Те не можеха нито да я видят, нито да я чуят, нали?

„Не съм се смяла“, опита се да се защити тя.

„Не, засмя се“, каза любезно посетителят, но не я притисна повече.

След това посетителите станаха, за да си тръгнат. Трябваше да отидат в Содом, където живееше Лот и семейството му. Двама от тях продължиха напред, но третият посетител разговаря с Авраам още малко, докато стояха на пътя. Това беше самият Христос и Авраам вече знаеше това. „Аврааме, трябва да ти кажа какво ще се случи, защото ти учиш семейството си да се подчинява на Бога“, каза Той. „Содом и Гомор ще бъдат унищожени.“ Хората, които живееха там, бяха толкова нечестиви, че Бог не можеше повече да ги закриля.

Авраам се натъжи. Той познаваше много от хората в тези градове. „Господи, мога ли да попитам – ще бъдат ли унищожени градовете, ако в тях има 50 праведници?“

„Не, няма“, отговори Господ. „Заради 50 души бих спасил градовете.“

Авраам попита отново: „Ами ако има 45 праведници?“

„Бих спасил градовете, ако там имаше 45 праведници.“

Сега Авраам знаеше, че в Содом и Гомор няма дори 45 добри хора. Той вежливо попита дали Бог все пак би позволил градът да бъде унищожен, ако имаше 40 праведници. Ами за 30 души? А за 20? Ами ако са 10 праведници?

„Не бих позволил градът да бъде унищожен, ако в него има 10 праведници“, отговори Господ.

Авраам се натъжи, разбирайки, че в тези градове няма дори 10 праведни хора. Той разбра, че Бог е направил всичко възможно, за да ги спаси и защити, и спря да пита. С голяма болка Бог трябваше да се откаже от тези градове и да ги остави без защита.

И все пак Авраам се радваше да знае, че за онези, които вярват в Бога и Му се доверяват, няма нищо невъзможно. И понеже той и Сара повярваха, тя зачена и роди скъпоценно момченце, детето на обещанието – Исаак. Исаак означава „смях“ – не само защото Сара се беше засмяла, когато Бог даде обещанието, но и защото бебето щеше да им донесе радост. Когато Исаак се роди, Сара беше на 90 години, а Авраам на 100. Изглеждаше невъзможно за тях да имат бебе, но Бог го направи възможно.

Звучат ли ни някои от Божиите обещания невъзможни? Нека Го помолим за вяра, защото ако вярваме, Той може да направи всичко, което е обещал. Ще поискаш ли вяра от Бога днес?

21. Ангели в Содом

Защото очите на Господ са върху праведните и ушите Му са отворени за молитвите им. (1 Петрово 3:12)

Битие 19:1-26

ПП - глава 14

Докато Авраам разговаряше с Господа за Содом и Гомор, двамата ангели, които му бяха гостували, прогължиха напред към Содом, където Лот живееше със семейството си. Те имаха задача, която трябваше да изпълнят бързо.

Греховете на хората в тези градове бяха отблъснали Божията закрила и сега там предстоеше да се случи ужасно бедствие. Въпреки че градовете бяха обречени, Бог все още можеше да защити всеки, който вярваше в Него и беше готов да слуша. Лот беше единственият човек в целия град, който все още се покланяше на Бога. Ангелите трябваше да изведат него и семейството му възможно най-скоро.

Когато Лот видя двамата посетители да влизат в Содом, той не знаеше кои са те. Но знаеше, че ако останат на улицата, злите хора в Содом ще им навредят. „Моля ви, не оставайте тук отвън“, настоя той. „Останете в къщата ми за през нощта.“ Първоначално посетителите му казаха, че ще останат на улицата, но накрая направиха това, което той поиска, и го последваха в дома му.

След като влязоха в къщата на Лот, нечестивите мъже от Содом дойдоха пред вратата му. „Дай ни тези посетители“, настояваха те. Лот застана пред вратата си и им заговори. Той отказа да им предаде посетителите; знаеше, че те ще пострадат, ако позволи на

тези мъже да се доближат до тях. Мъжете от Содом ставаха все по-ярошни и започнаха да нахлуват през вратата. Накрая двамата ангели бързо дръпнаха Лот вътре в къщата. Злите мъже видяха ангелите, докато вкарваха Лот вътре, и гледката на тези ангели моментално ги ослепи. Тъй като вече не можеха да намерят вратата, те се отказаха от опитите си да стигнат до посетителите и накрая си отидоха. Сега Лот беше сигурен, че неговите гости са Божии ангели.

„Лот, този град ще бъде унищожен. Кой град е с теб? Събери семейството си; трябва да напуснеш града още тази вечер“, настояха ангелите. Лот имаше дъщери, които бяха омъжени. Той отиде в домовете им и им разказа всичко, което ангелите бяха казали. За съжаление, дъщерите му и техните съпрузи не повярваха на историята на Лот и отказаха да тръгнат с него.

„Имаш две дъщери у дома със себе си“, казаха ангелите. „Взemi тях и жена си и напусни града сега.“ Но Лот се движеше бавно. Беше му тъжно да остави омъжените си дъщери. Той и жена му не искаха да напускат удобния си дом. Ангелите трябваше да продължат да ги подтикват и накрая, рано сутринта, ги хванаха за ръце и ги изведоха от Содом.

„Бягай, за да спасиш живота си! Не поглеждай назад! Иди в планината!“, казаха те на Лот. Но на Лонего му допадна идеята да отиде в планината. „Моля те, нека отидем в град Сигор вместо това“, помоли се той. Бог позволи това и обеща, че Сигор няма да бъде унищожен. Лот, жена му и двете му неомъжени дъщери побързаха към Сигор. Но жената на Лот беше много нещастна. Тя нямаше желание да напусне своя град, другите си дъщери и всичките си красиви притежания. Не се интересуваше, че ангелите я бяха предупредили да не поглежда назад. Не вярваше, че Бог прави най-доброто за нея. Докато си тръгваха, тя се обърна и погледна към града, който обичаше. Содом и Гомор бяха унищо-

жавани от огън, който падаше от небето. В сърцето си жената на Лот все още беше в града. Това я постави извън Божията закрила и Той вече не можеше да я пази. Тя се постави под властта на Сатана, беше застигната от унищожението на онзи град и внезапно се превърна в солен стълб.

След това Лот реши да напусне Сигор с двете си дъщери. Те отидоха да живеят в една пещера в планината, както ангелът първоначално го беше посъветвал. Той вече не се чувстваше в безопасност да живее в град.

Разбира се, Бог искаше да спаси всички, но как може да помогне на хора, които не слушат? Дори Лот, единственият човек, който вярваше на Бога, почти не послуша! Бог беше направил всичко възможно, за да спаси единствения праведен човек, който живееше в Содом, и неговото семейство. Точно както изпрати ангели, за да помогне на Лот да излезе, Той изпраща и на нас цялата помощ, от която се нуждаем, за да бъдем спасени и ние. Ще слушаме ли, когато Той говори на сърцата ни?

22. Авраам и Авимелех

Нека вашата светлина свети пред хората, за да видят добрите ви дела и да прославят вашия Отец, който е на небето. (Матей 5:16)

Битие 20; 21:22-34

Авраам се премести в област, наречена Герар. Това беше земя на идолопоклонници, а нейният цар се казваше Авимелех.

Още веднъж Авраам се уплаши за своята безопасност. Той каза на Сара: „Моля те, кажи на хората, че си моя сестра.“ И на тези, които питаха, той казваше: „Тя е моя сестра.“ И точно както египетският цар беше направил преди, цар Авимелех чу колко красива е Сара и я взе в двореца си, за да стане негова жена. Кога Авраам щеше да се научи да се доверява напълно на Бог? Кога щеше да спре да разчита на собствените си идеи? Особено когато неговата идея означаваше да не казва истината!

През нощта Бог дойде при Авимелех в сън. Царят още не се беше оженил за Сара и Бог искаше да му даде шанс да я върне, преди да е станало твърде късно. Бог каза на Авимелех: „Ти си мъртъв човек, защото взе жената на друг мъж.“

Авимелех беше шокиран. Той чу Бог и реши да се подчини на гласа Му. Попита: „Господи, ще оставиш ли и моя народ да умре? Те не са направили нищо против Авраам и Сара.“ Авимелех също обясни: „Тя ми каза, че му е сестра. Взех я, без да знам, че му е жена.“

Бог отговори: „Да, знам, че беше честен, когато направи това. И аз те спрях да не се ожениш за нея, за да не съгреша против Мен. Сега, моля те, върни я на

мъжа ѝ, защото той е пророк. Той ще се помоли за теб и ще живееш. Ако не я върнеш, това ще донесе смърт на теб и на целия ти народ.“

Рано на следващата сутрин Авимелех извика слугите си и им предгаде какво беше казал Бог. Всички те се уплашиха. Тогава Авимелех извика Авраам и каза: „Какво ни направи? Защо донесе този голям грях върху мен и моето царство? Защо направи това?“

Авраам отговори честно: „Мислех, че в това царство не се подчинявате на Бог и че ще ме убиеете заради жена ми. А тя наистина ми е сестра, както и жена; имаме един и същ баща, но не и една и съща майка. Помолих я да казва, че ми е сестра.“

Авимелех може и да беше иголопоклонник, но взе гугутите на Бог насериозно. Той върна Сара на Авраам и им даде щедри дарове – овце, волове, слуги и дори хиляда сребърника. След това каза: „Аврааме, можеш да живееш където пожелаеш в моята земя.“

Докато Сара беше в дома на Авимелех, се случи нещо странно: жените в домакинството на царя не можеха да имат бебета. Но веднага щом Авимелех оправи нещата с Авраам, жените в домакинството му отново можеха да имат деца.

След това Авимелех винаги уважаваше Авраам. Няколко години по-късно той му каза: „Бог е с теб във всичко, което правиш. Можем ли, моля те, да направим завет, обещание, че ще бъдеш добър към мен и семейството ми, точно както аз бях добър с теб?“ Авраам обеща, че ще го направи.

Заедно те склучиха завет за мир на място, наречено Вирсавия. Авимелех даде на Авраам овце и волове, а Авраам му даде седем агнета и каза: „Изкопах кладенец тук, а твоите слуги насилствено ми го взеха. Бих искал тези агнета да бъдат знак, че аз съм този, който е изкопал този кладенец.“ Авимелех се съгласи. Той съжа-

ляваше да чуе, че слугите му са направили толкова лошо нещо на Авраам. „Не знаех, че са ти взели кладенеца. Не бих искал това“, извини се Авимелех. После Авраам посади гървета във Вирсавия и остана там дълго време.

Срещайки Авимелех, Авраам успя да види Божията защита над себе си и семейството си, въпреки липсата на вяра в началото. Беше ясно също, че Авимелех е благословен да има Авраам като Божи пророк, в земята си, и той прояви уважение към него. Когато се доверяваме на Бог и Го следваме, можем да бъдем благословение за хората около нас, точно както Авраам беше благословение за Авимелех и неговия народ. Нека молим Бог да ни помага да Му се доверяваме и да бъдем благословение и за другите.

23. Агар и Исмаил

Уповавайте на него по всяко време, вие народи, изливайте сърцата си пред него: Бог е прибежище за нас. (Псалми 62:8)

Битие 21: 5-21

ПП - глава 13

Когато бебето Исаак се роди, всички бяха щастливи. Е, почти всички. Агар и Исмаил не бяха щастливи. Когато Исмаил видя бебето Исаак, той изпита ревност. Знаеше, че Исаак е бебето, което Бог беше обещал, а не той. Когато гледаше новото бебе, той забрави, че Бог беше обещал и той, Исмаил, да стане силен народ.

Агар също изпитваше ревност. Вместо да напомни на Исмаил за Божиите обещания към него, тя насърчаваше ревността му и говореше лошо за Исаак и Сара пред него. Жалко е, че тя не се довери на Бог в тази ситуация. Той обичаше нея и Исмаил точно толкова, колкото и Сара и Исаак, но беше обещал на Авраам много по-рано, че ще има потомци от Сара.

Когато дойде време да отбият Исаак, Авраам организира специално празненство за него. По време на празника Исмаил се подиграваше на Исаак. Сара се почувства толкова разстроена, че помоли Авраам да изпрати Агар и Исмаил далеч от дома им. „Тук няма мир с тях“, каза му тя.

Авраам отиде при Бог. „Господи, трябваше да Те попитам много по-рано какво да направя. Ако го бях сторил, сега нямаше да имаме този проблем. Но какво мога да направя? Исмаил ми е син и аз го обичам. Как мога да го изпратя далеч? И как мога да изгоня майка му?“

Господ му отговори: „Аврааме, пусни Агар и Исмаил да си тръгнат. Знам, че ги обичаш; аз също ги обичам.

Но Сара е твоята истинска жена, а Исаак е синът, когото ти обещах. Аз ще се погрижа за Агар и Исмаил и той ще стане велик народ. Няма да бъде сам.“

Авраам се почувства много тъжен, докато изпращаше Агар и сина си Исмаил. Даде им хляб и вода и им каза сбогом, докато си тръгваха.

Агар и Исмаил вървяха в пустинята няколко часа, докато цялата им вода свърши. Беше горещо и те ожагнаха. Агар каза на Исмаил да легне под един храст, след което седна малко по-далеч от него и започна да плаче. Дали и двамата щяха да умрат в пустинята?

Тогава един ангел се яви на Агар и ѝ каза: „Не се страхувай, Агар. Бог чу плача на сина ти. Стани сега; Бог ще го направи велик народ.“ В този момент Агар погледна и видя нещо, което не беше успяла да види преди: кладенец с вода. Тя и Исмаил отидоха до кладенеца и пиха колкото искаха, и напълниха бутилката си с вода отново. След това успяха да пристигнат безопасно на място, наречено Фаран, и намериха дом там.

Бог не остави Исмаил сам. Той го пазеше и момчето порасна, ожени се и имаше свое голямо семейство.

Агар и Исмаил имаха привилегията да опознаят и да приемат Бог като свой Бог. На нас ни е даден същият избор. Ще приемеш ли Бог за свой? Ще Му се довериш ли да те води и да се грижи за теб?

24. Авраам и Вярата на Исаак

Ще благоволи ли Господ в хиляди овни, в десетки хиляди реки от масло? Да дам ли първородния си за престъплението си, плода на утробата си — за греха на душата си? Той ти е показал, о човече, какво е добро; и какво иска Господ от теб: не е ли да вършиш праведното, да обичаш милост и да ходиш смирено със своя Бог? (Михей 6:7-8)

Битие 22: 1-18

ПП - глава 13

Една нощ, когато Авраам беше на 120 години, а Исаак на 20, Бог проговори на Авраам: „Аврааме, вземи сина си Исаак, когото обичаш, и го прinesi в жертва на една от планините, които ще ти кажа.“

Наистина ли Бог беше казал това? Да, Той каза „прinesi сина си“. Да „принесеш“ не означава да „убиеш“, но Авраам мислеше, че Бог иска от него да убие сина си, защото идолопоклонниците, които познаваше, принасяха децата си в жертва на идоли. Авраам също така мислеше, че трябва да докаже своята вяроност към Бог заради грешките, които беше направил в миналото, като лъжата, че жена му е негова сестра.

„Как мога да убия собствения си син? И как ще стане велик народ, ако Исаак умре?“, чудеше се Авраам. И все пак той познаваше гласа на Бог и знаеше, че Той му е проговорил. Чувствайки се наскърбен, но решен да последва гласа на Бог с вяра и доверие, той събуди Исаак. „Синко, Бог ни каза да отидем и да Му се поклоним на една планина. Нека се приготвим.“

Авраам размишляваше отново и отново, докато се

приготвяше да тръгне с Исаак. Той си спомни Божието обещание, че ще има много потомци. „Бог може да възкреси Исаак от мъртвите“, разсъждаваше Авраам. Той се гържеше за вярата си в Божието обещание, въпреки че беше изключително трудно, защото това, което Бог току-що му заповяда, нямаше никакъв смисъл.

Много скоро Авраам, Исаак и двама слуги натовариха гърва на едно магаре и бяха готови за пътуването. Бог насочи Авраам към планината Мория. Пътуването им отне три дни. „Останете тук, а аз и Исаак ще отидем и ще се поклоним на Бог там горе. Чакайте ни тук“, заповяда Авраам на слугите си. Исаак носеше гървата и заедно те се изкачиха на планината Мория. Казвайки „чакайте ни“, Авраам показва, че вярва, че Бог ще възкреси Исаак, дори и да не знаеше точно как.

„Татко“, попита Исаак, „имаме гървата и огъня, но къде е агнето?“ Беше невъзможно да има жертва без агне!

„Бог ще ни даде агне за жертвата“, отговори Авраам. Той още не можеше да каже на Исаак, че той ще бъде жертвата! Колко се страхуваше от това, което мислеше, че ще трябва да направят!

Когато пристигнаха, те съградиха олтар и тогава Авраам каза на Исаак какво му беше заповядал Бог. Авраам имаше сълзи в очите си, докато говореше на сина си. Исаак беше силен и можеше да избяга, но не го направи. Той също вярваше в Бог и имаше доверие, че щом Той е заповядал това, трябва да се доверят на Неговата добротата и любов и да го направят. Той вярваше, че Бог знае най-добре, въпреки че нищо от това още нямаше смисъл за него.

Исаак беше положен на олтара и Авраам вдигна ножа, за да го принесе в жертва, точно както беше правил с толкова много агнета преди. Но точно тогава ръката на ангел хвана тази на Авраам и го спря. „Авраа-

ме, Аврааме!“, извика Бог. „Ето ме“, отговори Авраам. И Бог каза: „Не е нужно да правиш това. Сега знам, че Ми вярваш, че беше готов да дадеш дори своя единствен скъпоценен син.“

Точно тогава Авраам видя овен, заклещен в храст наблизо. Бог беше осигурил агнето! С много радост и благодарност Авраам и Исаак принесоха овена в жертва на олтара.

Бог никога не е искал Авраам да убива Исаак. Библията ни казва, че Той не се наслаждава на жертви и не иска от нас да принасяме децата си. Вместо това Той иска от нас да вършим правда, да обичаме добротата и да бъдем смирени. Когато Бог говори на Авраам, Той не каза: „Трябва да убиеш Исаак“; Авраам просто действаше според това, което разбираше. Бог знаеше, че той ще го разбере по този начин, но Той никога не би позволил на Авраам да жертва сина си.

Това беше трудно изпитание за Авраам – тест, който показва, че той напълно вярва в Бог и Неговото обещание. Чрез тази история можем да научим какво наистина означава да се доверяваме, да вярваме и да се подчиняваме на Бог. Можем да бъдем сигурни, че Той прави всичко за наше добро. И след този ден Авраам разбра по-ясно колко много Бог е жертвал за нас, като ни е дал Своя Син. Ще се довериш ли и ти на Бог, както направиха Авраам и Исаак?

25. Съпруга за Исаак

Защото Ти си моя канара и крепост; защото, заради името Си, ръководи ме и ме направлявай. (Псалми 31:3)

Битие 23-24

ПП – глава 15

Когато Сара беше на 127 години, тя почина. Авраам говори с мъжете на онази земя и попита: „Мога ли да купя нивата на Ефрон? В нея има пещера, в която бих искал да погребва жена си.“ Ефрон искаше да подари нивата на Авраам, защото много го уважаваше, но той настоя да я купи. Плати на Ефрон 400 сикли сребро. Искаше да върши всичко честно и почтено с хората от онази земя. Това е пещерата Махпелех, където бяха погребани Сара, а по-късно и други членове на семейството.

Известно време след това Авраам повика най-доверения си слуга. „Елиезер, трябва да направиш нещо много важно за мен. Синът ми Исаак се нуждае от съпруга, но не трябва да се жени за никое от момичетата тук в Ханаан. Всички тези хора се покланят на идоли, а Исаак се нуждае от съпруга, която се покланя на Бога. Искам да пътуваш обратно до мястото, където живеят моите роднини, и да намериш съпруга за Исаак там. Тя трябва да има желание да дойде и да живее тук в Ханаан.“

Елиезер натовари десет камили с храна, вода, дрехи и много красиви подаръци. С него пътуваха още няколко слуги. Пътят до Харан, накъдето се беше запътил, беше дълъг. По пътя Елиезер се чудеше как ще разбере кое момиче е подходящото. Накрая той пристигна в града, точно пред мястото, където бяха кладенците.

Докато седеше там, той се помоли: „Господи, моля Те, помогни ми да намеря правилното момиче. Нека това бъде знакът: Ще я помоля за вода и тя ще ми даде. И тя ще бъде толкова добра и отзивчива, че ще предложи да напои и камилите ми.“ Така той щеше да разбере, че момичето има прекрасен характер и ще бъде добра съпруга за Исаак.

Скоро той видя едно красиво момиче да идва към кладенеца. „Би ли ми дала малко вода, моля те?“ – попита я той учтиво. „Разбира се“, отговори тя с радост, „и ще извадя вода и за камилите ти.“ Елиезер беше изумен. Бог беше отговорил на молитвата му толкова бързо! Името на момичето беше Ревека.

„Заповядай, имам подаръци за теб. Благодаря ти за твоята доброта“, каза ѝ той. „Чия гъщеря си?“ „Баща ми се казва Ватуил, син на Милка и Нахор. Можеш да дойдеш и да отседнеш в нашата къща. Имаме достатъчно храна за теб и твоите камили“, отговори тя любезно. Елиезер беше преизпълнен с радост. Нахор, гадото на Ревека, беше брат на Авраам! Сега той беше сигурен, че това момиче е правилното за Исаак.

Щом Елиезер пристигна в къщата на Нахор, той сподели историята си с цялото семейство. „Би ли се съгласила Ревека да стане съпруга на Исаак и да живее в Ханаан?“ – попита той. Ревека се съгласи, а семейството ѝ също даде съгласието си. „Нека остане с нас поне още десет дни, преди да я вземеш“, примолыха се те. Но Елиезер настоя: „Бог благослови това пътуване; моля ви, не ме спирайте и ме оставете да се върна при господаря си с нея.“

Елиезер даде на цялото семейство богати дарове от Авраам и на следващия ден те натовариха камилите с провизии и поеха на дългия път обратно към Ханаан. След като чу историята на Елиезер, Исаак се убеди, че Бог е избрал Ревека за негова съпруга. Той я обикна много и те бяха много щастливи заедно. А колкото го

Елиезер, той никога не забрави как Бог го насочи да намери Ревека и отговори на молитвата му по такъв чудесен начин.

Елиезер се довери на Бога да го води при вземането на едно много важно решение; той вярваше, че Бог ще му покаже правилната жена за Исаак. Ние също можем да се доверяваме на Бога по този начин за всички важни решения, които трябва да вземем в живота си. Ще се довериш ли на Бога да те напътства и води?

26. Кроткият Исаак

Блажени са миротворците: защото те ще се нарекат Божи синове. (Матей 5:9)

Битие 25:1-11; 26:12-33

Авраам живя до 175-годишна възраст. След смъртта на Сара той се ожени за жена на име Хетура и имаше още деца от нея. Въпреки това Авраам никога не забрави, че синът на обещанието е Исаак. Когато другите му деца пораснаха, той им даде дарове и се погрижи те да се преместят в други райони, за да може Исаак да наследи имотите му.

Исаак се отнасяше с мир към всичките си братя и сестри. Когато Авраам почина, той и Исмаил заедно погребяха баща си в пещерата, където беше погребана Сара.

Исаак обичаше Бога и следваше Неговите закони. Поради това Бог можеше да го благославя и той стана богат. Филистимците, които живееха в неговия район, видяха, че той има много животни и слуги, и му завидяха. Те затрупаха всички кладенци, които Авраам беше изградил, а техният водач, Авимелех, каза на Исаак: „Моля те, напусни тази земя.“ Това беше същият Авимелех, който беше сключил завет с Авраам няколко години по-рано. Като затрупа кладенците и изпрати Исаак надалеч, той не спазваше завета си.

Исаак искаше да бъде в мир, защото неговият Бог беше мирен. Той не се бореше с филистимците или техния водач. Вместо това той тихо се премести в друг район. Там той отново изкопа кладенците, които баща му Авраам беше изкопал преди много години. Щом кладенците бяха изкопани и от тях потече вода, овчарите от онзи район казаха на Исаак: „Това са нашите кладенци, не можеш да ги притежаваш.“

Тогава Исаак изкопа груг кладенец на различно място, а хората от онази земя му казаха още веднъж: „Тази вода е наша!“ Исаак пак не се възпротиви. Отново се премести и слугите му изкопаха нов кладенец. Този път хората от земята не предявиха претенции към него. Те го оставиха да притежава кладенеца и водата в него и не го безпокоиха повече.

Бог беше много доволен да види колко търпелив и мирен беше Исаак към хората, които се отнасяха толкова несправедливо към него. Това показва, че Исаак следва Господ и отразява Неговия прекрасен характер. Една нощ Бог дойде при него и му каза: „Аз съм Богът на баща ти Авраам. Аз съм с теб и ще те благословя.“ Затова Исаак издигна олтар на това място и там слугите му изкопаха още един кладенец.

Авимелех, филистимският водач, беше трогнат от кротостта и добротата на Исаак. Съвестта го гризеше, защото знаеше, че той и неговият народ са били несправедливи към него. Той си спомни завета си с Авраам отпреди много години и реши да посети Исаак и да сключи мир с него.

„Исаак, знам, че Бог е с теб“ – каза му Авимелех. „Нека си обещаем, че няма да си вредим един на друг.“ Исаак любезно се съгласи и те ядоха заедно. На следващия ден Авимелех се завърна у дома.

Исаак беше в мир с хората около себе си, защото беше миролюбив дори към онези, които се отнасяха зле с него. Поради това Бог можеше да го благославя; той винаги имаше вода в кладенеца си. А на хората от онази земя беше даден шанс да опознаят Бога на мира. Подобно на Исаак, и ние можем да помолим Бог да ни направи миролюбиви, така че другите да опознаят Бога по-добре чрез нас. Ще Му позволиш ли да ти даде Своя мир?

27. Исаак се учи на вяра

***Господ е моята сила и щит;
Сърцето ми уповава на Него и аз наме-
рих помощ; Затова сърцето ми се зарад-
ва много и с песента си ще го прославя.
(Псалми 28:7)***

Битие 25: 20-21; 26:6-11

ПП - глава 16

Исаак и Ревека живеяха щастливо заедно. Те бяха благословени с Божието присъствие и обещанията, които Бог беше дал на бащата на Исаак – Авраам. Но точно като Авраам, Исаак също трябваше да се научи как да се доверява на Бога напълно.

Исаак и Ревека се изправиха заедно пред първото си голямо изпитание: бяха изминали много години от сватбата им, но те все още не можеха да имат бебе-та. Това караше Ревека да се чувства подтисната. Тя толкова много искаше дете! Исаак също беше тъжен, че Ревека не можеше да има деца.

Как щеше да се справи той с тази трудност? Реши да се помоли. Разбираше, че това е проблем, който само Бог може да реши, и помоли Бога Ревека да зачене. Не се опита да реши проблема сам. Исаак вече беше видял неприятностите, които връхлетяха семейството, ко-гато собственият му баща, Авраам, се беше опитал да има дете от Агар, вместо да изчака Бог да му даде дете от истинската му съпруга Сара. Колко прекрасно е, че в това изпитание Исаак се довери на Бога напълно! И Бог почете вярата му – Ревека зачена. За тях-на изненада, Ревека не роди само едно бебе, а момчета близнаци!

Въпреки това Исаак имаше да учи още за доверие-

то в Бога. В земята настана глад и Бог каза на Исаак да отиде да живее в Герар – земята, където Авимелех беше цар.

Докато Исаак живееше там, мъжете от онази земя видяха Ревека. Забелязаха, че е красива жена и попитаха Исаак коя е тя. Исаак се страхуваше да им каже, че тя е неговата съпруга; той мислеше, че те може да поискат да го убият, само за да я вземат. И точно като баща си Авраам, той излъга мъжете, казвайки им, че тя е неговата сестра. Баща му вече беше изричал тази лъжа два пъти и това беше довело до проблеми, но Исаак все още нямаше достатъчно вяра да се довери, че Бог ще защити него и семейството му.

Тогава един ден цар Авимелех погледна през прозореца си и видя Исаак да докосва Ревека нежно, точно както съпруг би се отнасял към съпругата си. Авимелех се разстрои. Той повика Исаак при себе си и го смърри: „Защо ни излъга? Някой можеше да я вземе и тогава всички щяхме да си имаме неприятности.“ Авимелех все още помнеше проблемите, които беше имал, когато се беше опитал да се ожени за Сара. Но той разбра защо Исаак се страхуваше. Обеща на Исаак: „Всеки, който докосне теб или жена ти, ще бъде умъртвен.“ След това преживяване Исаак научи, че лъжата няма да защити него и семейството му от беди; само вярата в Бога можеше да направи това. Той видя, че трябва да се доверява на Бога напълно.

Исаак трябваше да развие своя собствена връзка с Бога, точно както неговият баща Авраам. И докато прекарваше време с Бога, той се научи да има доверие в Него. Всеки от нас трябва да научи уроците на вярата, за да можем да уповаваме на Бога напълно. Ще поискаш ли от Исус вяра днес?

28. Близнаците

Блажен онзи човек, който възлага упованието си на Господа и не е склонил към горделивите, нито към онези, които коварно отстъпват. (Псалми 40:4)

Битие 25:22-34; 27

ПП - глава 16

Бог благослови Исаак и Ревека с две красиви момчета близнаци. Те ги нарекоха Исав и Яков. Когато близнаците се родиха, беше ясно, че изобщо не си приличат. По-голямото бебе беше червеникаво и окосмено по цялото тяло, затова го нарекоха „Исав“, което означава „космат“. По-малкото бебе хвана петата на брат си веднага след като се роди, затова го нарекоха „Яков“, което означава „който гържи петата“ или „измамник“.

Докато момчетата растяха, те развиха и различни интереси. Исав беше авантюрист, обичаше лова и прекарваше време навън. Имаше червени косми – и то много, дори по ръцете и краката си. Яков, по-малкият син, беше напълно различен. Той беше тих и обичаше да си стои въкъщи, като помагаше около шатрите, в готвенето и в грижите за овцете и козите.

Почти без да осъзнават, Исаак и Ревека накрая се оказаха с по един любим син. Ревека предпочиташе Яков, защото беше тих и услужлив, а Исаак предпочиташе Исав, защото му беше приятно да слуша за неговите приключения и да яде месото от неговия лов. Това пречеше на Исаак да види някои от недостатъците в характера на сина си Исав.

Братята знаеха, че някой ден един от тях ще получи нещо, наречено „първородство“. Първородството е правото на водачество над семейството и обикновено

го получаваше най-големият син. Синът, който получише първородството, ставаше духовният водач на семейството и тъй като това беше толкова голяма отговорност, той получаваше и повече материални блага от другите си братя.

Обикновено първородният син получавал правото на първородство. Кой бил първородният син в това семейство? Исав. Но още когато Ревека била бременна, Бог ѝ казал, че по-малкият близък, Яков, ще получи правото на първородство вместо него. С течение на времето станало ясно, че Исав се интересува от парите и притежанията, които идвали с първородството, но не го е грижа да бъде духовен водач на семейството си. Брат му Яков, от друга страна, обичал Бог и мечтаел да бъде духовният водач на семейството си.

Един ден Исав се прибрал у дома много гладен и намерил Яков да готви леща. „Дай ми малко леща, иначе ще умра!“ – примолил се Исав. Яков му отговорил: „Ще ти дам, ако ми отстъпиш правото на първородство.“ Исав бил толкова гладен, че в този момент не го било грижа за първородството. Той се съгласил на това, което Яков поискал, и изял лещата. Правейки това, Исав по-казал, че не цени първородството и връзката си с Бог.

С минаването на годините бащата Исаак остарял и ослепял, и решил, че е време да даде благословията на първородството на един от синовете си. Той знаел какво Бог е казал на Ревека, но любимият му син бил Исав и той бил първородният му. Повикал Исав и казал: „Моля те, отиди да уловиш дивеч и го приготви, за да ям. Тогава ще ти дам благословията на първородството.“

Ревека чула какво казал Исаак. „Трябва да попреча на Исав да получи първородството!“ – помислила си тя. Бързо повикала по-малкия си син и казала: „Якове, баща ти ще даде първородството на Исав. Но Бог ми каза, че ти ще го получиш, затова ще се погрижим това да стане. Нека приготвя малко храна и ще те преоблека

като Исав. Трябва да се престориш, че си Исав, за да получиш ти благословията вместо него.“

Това бил ужасен начин за решаване на проблем! Вместо да се помоли и да поиска от Бог да ѝ покаже какво да прави, Ребека поискала от Яков да излъже! Той знаел, че е погрешно, но го направил въпреки това. Облякъл грехите на Исав и сложил кози кожи на ръцете си, за да си помисли баща му, че това са косматите ръце на Исав.

Яков влязъл в шатрата на баща си и казал: „Татко, аз съм Исав. Донесох ти храната, която поиска.“ Исаак се изненадал и попитал: „Как намери дивеча толкова бързо?“ „Бог ми го донесе“ – излъгал Яков. Исаак го повикал: „Ела, остави ме да те пипна.“ След като го докоснал, Исаак попитал: „Сигурен ли си, че си Исав? Миришеш на Исав и се усещаш като Исав, но гласът ти е на Яков.“ „Да, аз съм Исав“ – излъгал отново Яков. Исаак повярвал на сина си. Той го благословил и му дал правото на първородство, като през цялото време мислел, че е с Исав.

Малко след като Яков си тръгнал от шатрата на баща си, Исав пристигнал с храната, която бил сготвил. „Татко, донесох ти храна. Моля те, яж и ме благослови.“

Исаак започнал да трепери. Чувствал се ужасно, когато осъзнал, че е дал благословията на Исав на някой друг. Скърбял, че синът му Яков го е измамил, но също така си спомнил как Бог бил казал, че по-малкият близък ще получи първородството. Вече било твърде късно да даде първородството на Исав; нямало нищо, което да може да направи.

Исав бил бесен. Плакал дълго време, а след това решил да убие Яков. Исаак и Ребека настояли пред Яков: „Отиди в Месопотамия, където живее семейството на майка ти. Там ще бъдеш в безопасност.“

Яков изпитвал ужасна вина. Искало му се никога да не се е опитвал да получи първородството чрез лъжа

към баща си и нараняване на брат си. Искало му се да се беше доверил на Бог да свърши това вместо него, в Своего време и по Своя начин.

Когато се опитваме сами да решаваме проблемите си, без Божията помощ, ние объркваме нещата. Яков е могъл да спести толкова много болка на себе си и на семейството си, ако просто се беше доверил на Бог да реши проблема му. Ние сме изправени пред същия избор. Когато имаме проблем, дали първо ще отидем при Бог и ще Го попитаме какво да правим, или ще се опитаме сами да измислим решения? Нека първо се доверим на Бог!

29. Сънят на Яков

***Ето, Аз съм с теб и ще те пазя, където и да идеш, и ще те върна пак в тази земя; защото няма да те оставя, докато не извърши това, за което ти говорих.
(Битие 28:15)***

Битие 28 глава

ПП – глава 17

Яков набързо се сбогувал с родителите си. Трябвало да си тръгне, преди брат му Исав да го открие. Той бил измамил баща си, за да получи първородството, и Исав бил вбесен и искал да го убие.

„Бог да бъде с теб“, казал му баща му Исаак. „Ти си наследникът на нашето семейно право на първородство. Моля те, отиди в Месопотамия при семейството на майка си и си намери съпруга там, която се покланя на Бога. Моля те, не се жени за някой, който се кланя на идоли.“ Неговият брат Исав вече се бил оженил за две жени, които се кланяли на идоли, и това донесло скръб на родителите му.

Яков си тръгнал, изпълнен с тъга. Той не знаел, че никога повече няма да види майка си. Колко много му се искало да беше позволил на Бог да уреди нещата с първородството му, вместо да го придобива чрез измамване на баща си и брат си!

Докато вървял, той се молел. Помолил Бог да му прости за това, което е направил. Яков вече не искал да се опира на собствената си мъдрост. Той казал на Бог, че иска да бъде Негов последовател. Когато настанала нощта, той нямало къде да отседне. Затова си намерил място на земята, където да легне, и използвал голям камък за възглавница. Заспал под звездите.

Докато спял, сънувал сън. Видял ярка, блестяща стълба. Върхът на стълбата достигал до небето, а долната ѝ част била на земята. Ангели се качвали и слизали по тази стълба, а на самия ѝ връх бил Бог Отец. „Аз съм Бог на твоя дядо Авраам и на баща ти Исаак. Чрез теб ще благословят всички семейства на земята“, казал Бог. Той продължил да говори на Яков: „Аз съм с теб и ще те пазя, където и да отидеш, и ще дам земята на теб и на твоеото потомство (семе).“ Говорейки за „потомството“, Бог обещавал на Яков, че Божият Син ще се роди чрез неговото семейство.

Яков се събудил. Сега той разбрал, че Бог го обича и ще бъде с него. Видял, че Бог ще постави стълба, която ще излиза от самия Него и ще достига до Яков там, където се намира. Исус е стълбата. Точно както стълбата достигала право в Небесата, така и Божият Син бил точно като Бога. И точно както стълбата достигала до самата земя, така и Божият Син щял да стане човешко същество, точно като нас. И понеже Божият Син щял да бъде едновременно божествен и човешки, Той щял да приближи нас, хората, до Бога. Това означава, че Яков, ти и аз ще можем да получаваме помощ и защита от Бог и Неговия Син чрез ангелите, за да правим всичко, което е правилно.

Чувствайки се благодарен и щастлив, Яков взел камъка, който използвал за възглавница, и го изправил като стълб. „Този камък ще бъде Божи дом и аз ще връщам на Бога една десета от всичко, което притежавам“, казал той. Яков повярвал на Божието обещание да му прости и да се грижи за него, и решил, че винаги ще следва този прекрасен Бог, който го обичал толкова много, че му изпратил такъв специален сън точно когато имал най-голяма нужда от него. Ти искаш ли също да следваш Бога?

30. Яков и Лаван

***Ако е възможно, доколкото зависи от вас, живеете в мир с всички хора.
(Римляни 12:18)***

Битие 29-31 глави

ПП - глава 17

Скоро Яков пристигнал в Месопотамия, където живеели неговите роднини. Той чакал до кладенеца, докато не видял красиво момиче, което идвало със стаго овце. Яков веднага започнал да ѝ помага да извади вода от кладенеца за овцете. Скоро разбрал, че името ѝ е Рахил и че тя е дъщеря на Лаван, братът на Ревека! Яков бил поканен да отседне в техния дом.

Той нямало какво да предложи на чичо си Лаван, освен усърдната си работа. Помагал с всичко, с което можел, грижейки се за животните на чичо си. Скоро Лаван видял колко умел работник е Яков и го помолил да остане при тях. „Какво да ти плащам, за да продължиш да работиш за мен?“ – попитал Лаван. „Ще работя седем години, за да се оженя за дъщеря ти Рахил“ – предложил Яков. Лаван се съгласил.

Седемте години минали бързо и скоро дошло време за сватбата. Но се случило нещо много разстройващо: Лаван не дал Рахил на Яков, а му дал Лия. В онези дни булките носели воали, така че никоой не можел да види лицето им по време на сватбата. Ето защо Яков не разбрал, че се жени за Лия, докато не станало твърде късно. Лаван го бил измамил и сега Яков трябвало да работи още седем години, ако искал Рахил. Яков бил много разстроен. Той обичал Рахил, но сега бил принуден да задържи Лия. Лаван измамил Яков точно по начина, по който Яков някога бе измамил собствения си баща.

В крайна сметка Яков работил за Лаван двадесет години. През това време Лаван постоянно променял заплащането му. Веднъж Лаван се съгласил да плати на Яков с всички петнисти овце и кози в стадото, но след това накарал синовете си да скрият тези животни в далечно поле, за да не ги намери Яков. После, когато в стадата започнали да се раждат предимно петнисти агнета, той решил да промени заплащането на Яков, за да задържи петнистите овце за себе си. Той променял заплатата на Яков десет пъти, опитвайки се винаги да задържи най-доброто за себе си. Но Бог бил с Яков и въпреки че Лаван не бил честен или добър към него, стадата на Яков растели и той станал много богат. Той правел всичко възможно да бъде в мир с Лаван и никога не спорел и не се борел с него.

След двадесет години лошо отношение от страна на Лаван, Яков бил уморен и искал да си тръгне. Той попитал Бог за това. „Върни се в земята на баща си – отговорил Бог, – аз ще бъда с теб.“ Рахил и Лия се съгласили. Те виждали, че баща им не е справедлив или любящ нито към Яков, нито към тях.

Яков взел семейството си, слугите си, притежанията и животните си и си тръгнал, без да каже „сбогом“. Той знаел, че ако се сбогуват, Лаван ще се опита да ги спре.

Три дни след като заминали, Лаван разбрал. Той побързал да ги настигне. Същата нощ Бог говорил на Лаван в сън. „Не прави нищо, с което да нараниш Яков“ – заповядал Бог. Лаван се подчинил и когато накрая настигнал Яков, се отнесъл към него любезно. Казал, че иска да се сбогува с дъщерите и внуците си, а също така попитал Яков: „Защо открадна идолите ми?“

Яков не знаел, но Рахил била взела идолите на баща си със себе си. Той бил сигурен, че никой не ги е взел, затова казал: „Можеш да претърсиш целия лагер за тях. Ще предадем на смърт този, който ги е взел.“ Но

въпреки че Лаван претърсил целия лагер, не намерил иголите. Рахил ги била скрила под седлото на камилата си, след което седнала върху него и се престорила, че не се чувства добре. „Моля те, татко, не ме карай да ставам“ – помолила тя, и Лаван се съгласил.

Сега Лаван не можел да обвини Яков в нищо. Те сключили споразумение, че никога няма да се нараняват един друг. Изяли заедно специално ястие и след това Лаван се върнал в дома си.

Двадесет години Лаван не бил честен с Яков. Мамил го и променял заплатата му многократно, но Яков никога не се опитал да му отвърне със същото. Бог почел Яков за това, че бил толкова кротък и миролюбив. Сега той бил станал богат и бил в мир с Лаван.

Бог помогнал на Яков да бъде добър, честен и мирен, дори когато с него се отнасяли зле. Бог може да помогне и на нас да бъдем добри към другите, дори когато те не са добри към нас. Ще позволиш ли на Бог да ти помогне?

31. Яков намира прощение

***Ще опазиш в съвършен мир непоколебимия ум, защото на Теб уповава.
(Исая 26:3)***

Битие 32-33 глави

ПП - глава 18

Яков си спомни своя сън във Ветил – този за стълбата. Спомни си Божието обещание да бъде с него и виждаше цялото богатство, което Бог му беше дал. Но той не можеше да намери мир.

Яков знаеше, че скоро ще прекоси река Йордан и ще се доближи до мястото, където живееше Исав. Дали Исав щеше да се зарадва да го види, или все още му беше ядосан? Той изпрати хора до брат си. Те трябваше да кажат на Исав: „Твоят слуга Яков казва на господаря си Исав, че има много животни и слуги.“ Яков си мислеше: „Искам брат ми да знае, че се връщам в Ханаан, но че вече не искам да му отнемам първородството. Той може да задържи всички имоти на баща ни. Аз имам достатъчно богатство.“ Но пратениците се върнаха със застрашителна вест – Исав идвал да посрещне Яков с армия от 400 мъже!

Яков се притесни. Дали Исав идваше да нападне него и семейството му? Той бързо раздели хората и животните си на две групи, така че ако едната група бъде нападната, поне другата да бъде в безопасност. След това Яков избра много животни от стадата си, които да изпрати на Исав като подаръци. После се помоли и поиска от Бог да защити него и семейството му.

Когато настъпи нощта, Яков отиде на брега на реката, за да продължи да се моли. Тъкмо докато се молеше там в тъмното, усети, че някой го хвана. Яков

беше сигурен, че току-що го е намерил враг, и започна да се бори с него. Беше толкова тъмно, че не можеше да види лицето на грузия човек.

Докато Яков се бореше физически с този непознат, умът му също се бореше. Той мислеше за това колко сериозни са греховете му и че не заслужава Божията милост или прошка, но в същото време искаше да вярва, че Бог е добър и милостив. Ако умът му беше в мир, той нямаше да почувства нужда да се бори. Докато се бореше с мислите си, непознатият му позволи да се бори физически с него.

Яков и непознатият продължиха да се борят с часове. Яков беше изтощен, но не се отказваше. Точно когато слънцето започна да изгрява, непознатият докосна бедрото на Яков и изведнъж той започна да накуцва и вече не можеше да се бори. Това докосване накара Яков да осъзнае, че се бори с някой специален, някой различен. „Пусни ме, денят почти започва“, каза непознатият любезно. Сега Яков знаеше със сигурност, че това не е непознат; това беше Христос, Самият Божий Син!

Яков Го умоляваше: „Моля Те, не си отивай, без да ме благословиш!“ Той знаеше, че ако Христос го благослови, той ще намери мир и ще знае, че му е простено.

Христос с радост го благослови. „Как е името ти?“ – попита Го Той любезно. Разбира се, Христос знаеше името му, но попита Яков, защото се канеше да му даде прекрасен дар. „Името ми е Яков“, беше отговорът. Христос каза: „Сега името ти няма да бъде вече Яков, а ще бъде Израил.“ Яков означаваше „измамник“, но сега Христос му казваше, че вече няма да бъде лъжец и че новото му име ще бъде Израил, което означава „борещ се с Бога и побеждаващ“ (триумфиращ с Бога). С това ново име Той казваше на Яков (или Израил), че Бог му е простил и ще промени характера му. На Яков беше простено толкова пълно, че той успя да види лицето на Христос и да остане жив. Той благодар-

но нарече това място „Пенуил“, което означава „Божие лице“. Яков каза: „Видях Бога лице в лице и животът ми бе опазен.“

Слънцето изгря и Яков вече беше в мир. Той знаеше, че Бог му е простил и вече не се страхуваше от срещата с брат си. Намери си бастун, който да му помага да накуцва обратно към лагера си. Докато куцукаше натам, той си мислеше как през всичките тези години се е опитвал да спечели Божията прошка, правейки нещата сам, със собствени усилия – точно както се беше борил с Христос онази нощ. Сега той разбра, че трябва да се обляга на Христос през цялото време, а не на себе си, точно както сега трябваше да се подпира на бастун, за да ходи. Куцането беше благословия за него, защото му напомняше, че трябва да зависи от Бог, а не от себе си.

Докато Яков се бореше с Исус, Исаб беше получил сън от Бог. В съня си той видя част от пътята, през която премина Яков, а също така, че има ангели от Бог, които го защитават. След този сън Исаб каза на войниците си да не нараняват Яков или хората му.

Двамата братя най-накрая се срещнаха. Исаб се затича към Яков и го прегърна. И двамата плакаха. Исаб му прости и двамата братя близнаци бяха преизпълнени с радост да се видят отново. Скоро Яков се установи наблизо със семейството и стагата си, и той и Исаб бяха в мир. Още веднъж Бог беше напътствал Яков и му беше помогнал да намери мир и прошка.

Бог иска да даде мир и прошка и на нас. Единственият начин да имаме този мир е да се облягаме на Христос през цялото време и да не зависим от себе си. Ще се облегнеш ли на Исус днес и ще Му позволиш ли да бъде твоят Богач?

32. Проблеми в семейството на Яков

*А мъдростта, която идва отгоре, първо е чиста, после миролюбива, ненатрапчива, отстъпчива, пълна с милосърдие и добрини, безпристрастна и искрена.
(Яков 3:17)*

Битие 30; 34; 35:1-5

ПП - глава 19

Божият план винаги е бил хората да имат щастливи семейства. Той е създал семейството; направил го е така, че чрез него да се чувстваме обичани, защитени и приети. Божията любов може да стигне до нас чрез родители, които обичат Бога и се обичат помежду си. Всички ние имаме нужда да принадлежим към щастливо семейство.

За съжаление, Яков имал много проблеми в своето семейство. Разбира се, Божият план никога не е бил той да има повече от една жена. Не знаем как Бог би решил проблема, когато Яков разбрал, че се е оженил за Лия вместо за Рахил. Яков не можел да върне Лия; той вече се бил венчал за нея. Бог е можел да помогне на Яков да обикне Лия и да има щастлив дом с нея. Но за съжаление, Яков не попитал Бога какво да прави. Вместо това се оженил и за Рахил.

Лия знаела, че Яков обича Рахил повече от нея и изпитвала ревност. Копнеела Яков да обича и нея. Тогава Лия започнала да ражда деца. Родила четири момчета, докато сестра ѝ Рахил не можела да има деца. Лия се надявала, че сега, когато му е дарила синове, Яков ще я обикне, но той все още обичал Рахил повече.

Когато Рахил видяла, че не може да има деца, станала ревнива. Оплакала се на Яков: „Дај ми деца, иначе ще умра!“, настоявала тя. Това разстроило Яков. „Нима аз съм на мястото на Бога? Моя ли е вината, че не можеш да имаш бебета?“, попитал я той.

Собствената майка на Яков, Ребека, не можела да има дете в продължение на много години и баща му Исак се молил на Бога да ѝ помогне. Яков е можел да се помоли за Рахил по същия начин. Но той направил същата грешка като дядо си Авраам: послушал една много лоша идея на Рахил. „Ожени се за слугинята ми Вала и имай деца от нея заради мен“, казала тя. И за съжаление, Яков се съгласил.

Вала, слугинята на Рахил, родила две момчета на Яков. Сега Лия започнала да ревнува и поускала от Яков да се ожени за нейната слугиня Зелфа, за да има още деца. И за съжаление, Яков го направил. Зелфа също му родила две момчета. Но вместо да станат по-щастливи, всички били нещастни. Жените се ревнували една друга и в дома на Яков нямало мир и щастие.

Един ден Рувим, най-големият син на Лия, намерил в полето растения, наречени мандрагори. Хората вярвали, че тези растения помагат на жените да забременеят. Когато Рахил видяла мандрагорите, тя умолявала Лия да ѝ даде малко. „Защо да ги споделям с теб?“, попитала Лия, „Ти вече ми отне съпруга“. „Добре“, казала Рахил, „обикновено аз спя с Яков, но ти можеш да бъдеш с него довечера, ако ми дадеш от твоите мандрагори“.

След това Лия отново имала деца. Тя родила още две момчета и единствената дъщеря на Яков – Дина. Накрая и Рахил успяла да роди първото си дете, момче на име Йосиф. Няколко години по-късно тя имала още едно момче, Вениамин, но за съжаление починала веднага след раждането.

В продължение на много години повечето от сино-

вете на Яков не следвали Божията воля. Те израснали, гледайки как майките им си съперничат, и самите те станали ревниви; майките им се състезавали помежду си, затова и те правели същото. Те били и насилници. Веднъж един мъж на име Сихем се влюбил в гъщерята на Яков, Дина. Той я отвел в дома си и се отнасял с нея като със своя жена, без първо да поиска разрешение от Яков. Това било много погрешно, но случилото се по-късно било още по-лошо. Братята на Дина били толкова яростни на Сихем, че го погвели. Когато Сихем дошъл при семейството на Яков, за да каже, че иска да се ожени за Дина, братята се престорили на приятелски настроени. Но когато той най-малко очаквал, те влезли в града му и убили него и всички мъже там!

Яков бил съкрушен от това, което сторили синовете му. Целият град не заслужавал да умре! Можело е да се намери друг начин за решаване на проблема на Дина, без да се убива никой, но братята ѝ никога не попитали Бога какво да правят. Яков поискал от синовете си да отидат във Ветил, където той бил сънувал стълбата към небето. „Поклонете се на Бога там“, наредил им той. поискал от останалите членове на семейството си да се отърват от всички идоли, бижута и грехи, които ги отдалечавали от Бога. Заровил всички тези неща под едно дърво и Бог опазил семейството му от околните народи.

Отнело много години и още няколко тъжни истории, докато синовете на Яков научат, че Божият път е единственият безопасен път и че можем да намерим щастие само когато сме под Божието ръководство и закрила. Колко много копнеел Бог да им даде мир и щастие! Ако само Му се бяха доверили да ги води!

Ще позволиш ли на Бога да те води днес? Ще потърсиш ли Неговото напътствие и мир за твоето семейство и общност?

33. Прогаден от братята си

***Защото аз зная мислите, които мисля за вас, казва Господ, мисля за мир, а не за зло, за да ви дам бъдеще и надежда.
(Еремия 29:11)***

Битие 37 глава

ПП – глава 19

Йосиф бил любимият син на Яков. Правилно ли е майките и бащите да имат любимци сред децата си? Разбира се, че не! Но за съжаление, Яков обичал Йосиф повече от останалите си деца. Йосиф бил първото дете, което му родила неговата любима съпруга Рахил. Тя била починала преди няколко години и всеки път, когато Яков виждал сина си Йосиф, той си спомнял за нея. Яков също така забелязал, че от всичките му синове, Йосиф обичал Бога най-много.

Йосиф имал десет по-големи братя, една сестра и по-малък брат на име Вениамин, който също бил син на Рахил. Десетте му по-големи братя му завидвали и никак не го харесвали. Един ден бащата Яков дал на Йосиф много специален подарък: красиво пъстроцветно палто. Направата на такова палто изисквала много труд и струвала много пари. По-големите братя видели, че Йосиф е получил красиво палто, а те – не. Почувствали се тъжни, гневни и ревниви. Питали се дали Яков няма да даде първородството на Йосиф вместо на Рувим, най-големия брат.

Един ден Йосиф сънувал сън и го разказал на братята си: „Сънувах, че всички сме на полето и връзваме снопи. И знаете ли какво стана? Моят сноп се изправи, а вашите снопи застанаха наоколо и му се поклониха.“

Друг ден Йосиф им разказал още един свой сън: „Ви-

гях слънцето, луната и единадесет звезди и всички те ми се поклониха.“ Братята разбрали, че в този сън те били звездите, баща им бил слънцето, а Лия била луна-та. Това ги разгневilo. Нима един ген ще трябва да се покланят на Йосиф? Нима той ще им бъде господар? Самата мисъл за това ги вбесявала. Започнали да го наричат „съновидецът“ и дори баща им Яков смърил Йосиф за това, че разказва тези сънища.

Един ген Яков изпратил Йосиф да види братята си. Десетте по-големи братя били отвели стагата госта галеч, търсейки паша. Минали няколко дни и Яков искал да се увери, че са в безопасност. Йосиф обичал братята си и с радост извървял дългия път до тях.

Когато братята видели Йосиф да идва, те не се зарадвали. Щом пристигнал, те го хванали, съблекли красивото му цветно палто и го хвърлили в дълбока, празна яма. Оставили го там без храна, вода и завивка. Искали да убият Йосиф, но това им се сторило твърде грешно.

Докато братята обядвали, видели да минава керван с исмаилтяни. „Нека продадем Йосиф на исмаилтяните като роб“, предложил един от братята. Останалите се съгласили. Само Рувим, най-възрастният, не знаел какво се готвят да направят. Той бил напуснал лагера за малко и планирал тайно да извади Йосиф от ямата и да го пусне да се прибере у дома. Но когато се върнал, било твърде късно.

Докато Рувим отсъствал, останалите девет братя извадили Йосиф от ямата и го продали на исмаилтяните. Йосиф плачел и ги умолявал да не му причиняват това, но те го направили въпреки всичко. Братята мислели, че ще се почувстват доволни след това, но щом Йосиф бил отведен, те започнали да съжаляват. Били обзети от вина и се каели за стореното до края на живота си.

„Какво ще кажем на баща си?“, питали се те и заедно решили: „Нека не му казваме истината. Ще убием козле, ще потопим палтото в кръвта му и ще кажем на баща ни, че сме го намерили. Тогава той ще си помисли, че див звяр е убил Йосиф.“

Братята изпълнили плана си. Когато бащата Яков видял окървавеното палто, той заплакал така, както никога не го били виждали да плаче. Братята се изпълнили с ужасна вина. Никога не били виждали баща си толкова скръбен. Чувствали се ужасно и при мисълта как ли страда Йосиф.

Междувременно Йосиф бил отведен от исмаилтяните. Отначало той плачел и се чувствал отчаян. Но после се сетил за Бога – този на своя баща, дядо и пра-дядо – този, Когото беше избрал за свой Бог. Защо Той му беше дал сънища, в които семейството му му се покланя, ако сега го продаваха като роб? Йосиф нямал отговор, но решил да се довери на Бога и да Го следва. Той вярвал, че дори в робство Бог може да бъде с него и да го благославя. Още не знаел, но Бог имал невероятни планове за бъдещето му.

Йосиф решил да следва и да се доверява на Бога, въпреки че преминавал през ужасен период в живота си. Ние също можем да изберем да се доверяваме на Бога. Той винаги ще прави най-доброто за нас. Ще се доверим ли на Бога да се погрижи за твоето бъдеще, дори в трудни времена?

34. Йосиф в Египет

Каквото и да вършите, работете от сърце, като за Господа, а не като за човеци; (Колосяни 3:23)

Битие 39 глава

ПП - глава 20

Йосиф бил отведен далеч от дома си в Ханаан, в египетската земя. Там един богат човек на име Потифар го купил за роб.

В дома на Потифар Йосиф видял много идоли и бил поканен да им се покланя. Но той отказал; бил решил да почита само истинския Бог и никога не обръщал внимание на идолите в къщата. Като последовател на Бога, Йосиф работел по най-добрия начин за Потифар. Всъщност той вършел всичко така, сякаш работи за Бога, а не просто за господаря си. Изпълнявал задачите си толкова старателно, че Потифар забелязал колко различен е той. Видял, че е трудолюбив и достоен за доверие. Не след дълго Потифар поставил Йосиф начело на всички роби в дома си. Той знаел, че Йосиф ще се погрижи за всичко и ще го направи добре. Потифар също така видял, че Йосиф има Бог, Който му дава успех и го благославя.

Йосиф работил в дома на Потифар десет години и господарят му бил много доволен от него. Но Потифар не бил единственият, който забелязал добродетелите на Йосиф; неговата жена също ги забелязала. Тя видяла, че Йосиф е не само добър работник, но и много красив. Започнала да настоява той да прекарва време с нея, сякаш му е съпруга.

„Не“, отказвал Йосиф, „аз отговарям за тази къща и ми е позволено да ползвам всичко в нея, освен теб, за-

щото си жена на господаря ми. Как бих могъл да извърша толкова голямо зло и да съгреша пред Бога?“

Жената на Потифар не обичала да чува „не“. Тя продължавала да настоява той да бъде с нея. Това било голямо изкушение за Йосиф, но той помнел своя Бог и винаги ѝ казвал „не“.

Жената на Потифар не се предавала. Един ден изчакала двамата с Йосиф да останат сами в къщата и отново поискала той да бъде с нея. Докато говорела, тя го сграбчила за грехата. Този път Йосиф дори не се опитал да ѝ отговори; просто избягал от къщата възможно най-бързо.

Докато Йосиф бягал, грехата му останала в ръцете на жената; той излязъл толкова бързо, че дори не се опитал да си я вземе. Когато разбрала, че Йосиф няма да направи това, което тя иска, се почувствала гневна и засрамена. Решила да изрече голяма лъжа и да му навлече беди. Започнала да вика силно и излъгала всички, че Йосиф се е опитал да я нарани. „Вижте, той дори остави грехата си при мен!“, лъжела тя. Когато Потифар се прибрал и чул историята на жена си, той веднага пратил Йосиф в затвора – там, където били държани царските затворници.

Затворът не бил приятно място, но Йосиф избрал да продължи да се доверява на Бога и да служи на другите. Винаги, когато виждал, че някой има проблем, той му помагал. Точно както в дома на Потифар, Йосиф работел в затвора за останалите така, сякаш го прави за Бога. Тъмничарят скоро забелязал, че Йосиф е различен от другите затворници, и го поставил начело на всички тях.

Йосиф живеел при най-тежките възможни обстоятелства за онова време: първо бил роб, после затворник – в земя далеч от дома си, където говорели език, различен от неговия. Въпреки това той избрал да се

доверява на Бога, да работи и да благославя другите, сякаш е свободен човек. Продължавал да върши всяка задача като за Бога. Той сияел като светлина навсякъде, където отидел, така че дори като роб и затворник, неговите господари го забелязвали и той бил благословен. Винаги завършвал на ръководна позиция. Хората виждали, че е различен и че се покланя на живия Бог.

Тези, които искрено обичат Бога, както Йосиф, ще получат помощ от Него, за да живеят и работят по най-добрия начин. Когато се доверяваме на Бога и Го оставяме да ни води, Той ще ни помага да благославяме околните и да им бъдем полезни. Ще предадеш ли живота си на Бога, както направи Йосиф, и ще Му позволиш ли да ти помага, независимо какво се случва в живота ти?

35. Йосиф става управител

***Но знаем, че всичко съдейства за добро на тези, които обичат Бога, които са призвани според Неговото намерение.
(Римляни 8:28)***

Битие 40-41 глави

ПП - глава 20

Йосиф сега бил в затвора, въпреки че никога не бил извършил нищо лошо. Но дори и там, той помагал на другите така, сякаш работел за Бога. Понеже бил добър и трудолюбив, той бил поставен да отговаря за всички затворници и му било позволено да ги посещава и да разговаря с тях.

Един ден, докато Йосиф посещавал някои от затворниците, видял двама мъже, които наскоро били доведени, защото разгневили фараона. Те изглеждали разтревожени и притеснени. Единият бил главният виночерпец на фараона, а другият – главният хлебар. „И двамата сънувахме сънища, но не знаем какво означават“, казали те на Йосиф. „Моят Бог знае значението на всеки сън“, уверил ги той. „Бихте ли искали да ми разкажете какво сънувахте?“

Главният виночерпец споделил съня си: „Видях лоза с три клонки; тя имаше цветове, които се превърнаха в грозде. Държах чашата на фараона в ръката си, изстисках гроздето в нея и я подадох на фараона.“

Йосиф му казал: „Ето значението на съня: трите клонки са три дни. След три дни фараонът ще те върне в двора и ти отново ще бъдеш негов главен виночерпец.“ Виночерпецът се утешил, като чул думите на Йосиф.

Тогава главният хлебар споделил своя сън, надявай-

ки се, че и той има щастливо значение: „В съня си имах три бели кошници на главата си. В най-горната кошница имаше всякакви видове хляб, а птиците ядяха от нея.“

Йосиф тъжно му казал: „Ето значението на съня: трите кошници са три дни. След три дни фараонът ще заповяда да те убият.“

Всичко се случило точно както казал Йосиф. Три дни по-късно бил рожденият ден на фараона и той постъпил със затворниците си точно според обяснението на Йосиф. Преди виночерпецът да напусне затвора, Йосиф му казал: „Моля те, спомни си за мен. В затвора съм, но съм невинен. Виж дали можеш да разкажеш на фараона за мен, за да изляза.“ „Ще го направя“, обещал благородният виночерпец. Но щом излязъл от затвора, той напълно забравил за Йосиф.

Две години по-късно фараонът сънувал два съня. „не мога да разбера тези сънища“, казал той. Извикал магьосниците си и им разказал какво е сънувал. „Моля ви, кажете ми какво означава това“, заповядал той. Но никой от магьосниците не разбрал значението на двата съня.

Виночерпецът слушал това и се почувствал виновен. „Извърших нещо лошо“, признал той на фараона. Разказал му как Йосиф му разтълкувал съня в затвора. Фараонът слушал внимателно. „Доведете ми Йосиф“, заповядал той.

Възможно най-бързо Йосиф обръсна брадата си и сменил грехите си. След това бил отведен при фараона, за да чуе сънищата му. Фараонът заговорил: „Сънувах, че от реката излизат седем тлъсти крави. След това излязоха седем слаби крави, които изядоха тлъстите, но си останаха също толкова слаби, колкото преди. После имах груг сън, в който видях едно стъбло със седем пълни и добри класа. След това израсна стъбло със се-

дем изсъхнали и тънки класа, които изядоха дебелите, но си останаха също толкова тънки, колкото преди.“

Йосиф отговорил вежливо: „И двата съня имат едно и също значение и Бог ти ги е изпратил, за да ти извести какво предстои да се случи.“ Йосиф подчертал на фараона, че само Бог може да му даде значението на сънищата, а не че той сам го открива. След това продължил: „Сънищата означават, че ще има седем години на изобилие с много храна и достатъчно гъжд. После ще настъпят седем години на глад, през които храната няма да расте. Фараонът трябва да подготви складове, в които да съхранява зърно през седемте плодородни години, за да има достатъчно храна през седемте години на глад.“

Фараонът бил толкова благодарен на Йосиф, че решил да го направи управител на Египет. Той знаел, че Йосиф, под напътствието на Бога, ще знае точно какво и как да направи. „Можем ли да намерим друг такъв човек, в когото да е Божият Дух?“ – попитал фараонът служителите си. Тогава фараонът свалил собствения си пръстен и го поставил на ръката на Йосиф, облякъл го в изискани дрехи и го качил на една от най-хубавите си колесници, за да му се кланят хората като на новия владетел в Египет. Той дори намерил съпруга за Йосиф – жена на име Асенета.

Йосиф преминал през много трудни ситуации, но сега най-накрая бил извън затвора и бил управител на Египет. Много египтяни научили за неговия Бог заради това колко верен бил той, където и да отидел. Бог използвал тези обстоятелства, за да благослови Йосиф и хората около него. Ще поискаш ли от Бог да ти помогне да се довериш на Него точно както направи Йосиф, така че животът ти да помогне и на другите да Го познаят?

36. Йосиф прощава на братята си

*И бъдете един към друг благи, милосърдни;
прощавайте си един на друг, както и
Бог в Христос е простил на вас.
(Ефесяни 4:32)*

Битие 43- 45 глави

ПП - глава 21

Първото посещение на братята в Египет

Йосиф останал верен на Бога дори след като станал мощен владетел в Египет. Той все още се покланял само на истинския Бог и пренебрегвал идолите около себе си.

През седемте години на изобилие той построил няколко склада из Египет и ги напълнил със зърно. После започнали годините на глад. След известно време египтяните започнали да купуват храна от складовете на Йосиф. Но Египет не бил единствената земя, която страдала от глада; хората от всички околни страни чули за складовете и пътували до Египет, за да купят храна.

Един ден Йосиф видял десет мъже, които дошли да купят зърно. Той се смаял, когато забелязал, че това са неговите братя! Видял, че Вениамин, най-малкият му брат, не е с тях и се зачудил защо. Дали не бяха направили нещо ужасно на Вениамин, както бяха постъпили с него? И как ли беше баща му? Дали братята му се бяха променили изобщо, или все още бяха жестоки и зли?

Йосиф разпознал братята си, но те не го познали. Сега той изглеждал съвсем различно като египетски

владетел. Йосиф започнал да им задава много въпроси и да ги обвинява. Той ги подложил на изпитание, за да види дали характеристиките им са се променили. „Кои сте вие?“ – попитал той. „Колко души има във вашето семейство? Мисля, че сте шпиони и сте дошли да съгледате Египет!“

„Имаме по-малък брат“, отговорили те. Йосиф им заповядал да доведат най-малкия си брат в Египет, но те казали: „Не можем да направим това. Баща ни никога няма да го позволи.“

За да ги изпита допълнително, Йосиф хвърлил братята си в затвора. „Един от вас може да отиде и да доведе брат ви, а останалите ще останат тук“, казал той. Държал ги в затвора три дни и забелязал, че през цялото време, докато ги наблюдавал, братята били грижовни и мили един към друг. Видял, че се тревожат за Вениамин. След три дни ги извел навън. Казал им: „Ще задържа само един от вас в затвора. Останалите можете да си вървите у дома. Следващия път, когато дойдете, трябва да доведете най-малкия си брат със себе си.“

Йосиф чувал как братята му си говорили помежду си: „Това ни се случва заради онова, което направихме на брат си. Той ни умоляваше да не го продаваме, но ние го направихме. Сега страдаме.“ Рувим казал: „Не ви ли казах да не съгрешавате против него? Но вие не послушахте.“ Йосиф внезапно напуснал стаята; имал нужда да поплаче и не искал никой да го вижда.

Когато Йосиф се върнал, заповядал Симеон да бъде отведен в затвора. Симеон бил един от най-жестоките братя към Йосиф, затова Йосиф го изпитал, като го оставил заключен.

Останалите братя отпътували обратно към дома. Когато отворили чувалите си с храна, те били шокирани да открият всичките си торби с пари вътре. Йосиф

бил казал на слугите си да сложат парите в чувалите, но братята не знаели това. Сега те се притеснили, че египтяните ще помислят, че са откраднали парите. Братята на Йосиф останали в Ханаан, докато храната им отново свършила.

Братята се завръщат в Египет

„Татко, моля те, пусни ни да отидем в Египет с Вениамин“, умолявали братята Яков. Но Яков не можел да понесе тази мисъл. „Вече загубих Йосиф; няма да загубя и Вениамин“, казал той. Юда проговорил на баща си: „Татко, аз ще отговарям за Вениамин. Ако той не се върне, можеш да обвиняваш мен за винаги“, обещал той. Юда се чувствал ужасно виновен за това, което били направили на Йосиф, защото идеята да го продадат била негово. Сега той щял да пази Вениамин възможно най-добре. След думите на Юда, Яков позволил на Вениамин да отиде в Египет с братята си.

Когато пристигнали в Египет, Йосиф ги изпитал още малко. Той пуснал Симеон от затвора и поканил всички братя в къщата си на обяд. Като тест, за да види дали братята му все още са завистливи, той се погрижил Вениамин да получи пет пъти повече храна от останалите. Йосиф се зарадвал да види, че вместо да ревнуват, братята изглеждали щастливи за Вениамин.

След обяда Йосиф им позволил на всички да се приберат у дома. Преди да си тръгнат, те разказали на слугите на Йосиф за торбите с пари, които били намерили предишния път. „Дойдохме да върнем парите“, казали те. Но слугата ги уверил: „Ние вече получихме вашите пари. Задръжте тези торби.“

Сега дошло време за последния тест. Йосиф инструктирал слугата си тайно да сложи неговата специална сребърна чаша в чувала на Вениамин. След това, когато братята вече били на път, слугата ги настигнал на кон. „Защо взехте специалната чаша на господаря

ми?“ – обвинил ги той. Братята отговорили: „Не сме я взели. Можете да проверите всичките ни торби, за да се уверите.“

Слугата проверил всички чували и братята се ужасили, когато намерил ценната чаша в чувала на Вениамин. Всички братя притеснени се върнали при Йосиф.

Той ги погледнал и казал: „Искам само този човек, Вениамин, да остане в затвора. Останалите можете да си ходите у дома.“ Но братята не искали да оставят Вениамин. Юда веднага се приближил до Йосиф и му заговорил. Разказал му за баща им и умолявал Йосиф да му позволи да остане в затвора вместо брата си, а Вениамин да си отиде. Това бил един съвсем различен Юда от онзи, който настоявал да продадат Йосиф в робство преди толкова много години. Сега Йосиф бил напълно сигурен, че братята му са се променили в добри, любящи и самоотвержени мъже.

Йосиф разкрива на братята си кой е той

Йосиф не можел повече да крие чувствата си. Заповядал на слугите си да напуснат стаята, за да остане насаме с братята си. Започнал да плаче силно и след това казал на братята си: „Аз съм Йосиф! Жив ли е още баща ни?“

Братята на Йосиф били толкова изненадани, че не могли да кажат нищо. През цялото време Йосиф им говорил на египетски език и използвал преводач, за да говори на еврейски с тях, но сега той самият проговорил на техния език! Братята внезапно се ужасили. Това ли беше същият Йосиф, когото бяха продали като роб? Сега той беше мощен владетел! Какво щеше да направи с тях?

Йосиф плакал и прегърнал братята си. „Прощавам ви“, казал им той. „Онова, което ми сторихте, Бог го обърна за добро. Моля ви, отидете и доведете баща ни, жените и децата си и елате в Египет. Ще има още

пет години глад. Елате да живеете тук, за да имате храна.“

Било радостен ден, когато бащата Яков видял Йосиф отново. Цялото семейство се преместило в Египет и се установило там. А Йосиф милостиво простил на братята си и се отнасял с тях с доброта. Ето как Бог се отнася към нас: Той ни обича и ни прощава, дори след като сме извършили лоши неща. Бог дал на Йосиф способността да обича и да прощава на братята си. Той може да помогне и на нас да бъдем любящи и прощаващи. Ще Го помолиш ли да ти помогне?

37. Намерен от принцеса

Ще казвам за Господа: Той е прибежище мое и крепост моя, Бог мой, на Когото уповавам. (Псалми 91:2)

Изход 1:6 – 2:10

ПП - глава 22

Минали много години. Йосиф и всичките му братя починали. Но техните деца имали свои деца, а те – още деца, и скоро в Египет живеели много, много израилтяни.

Новият фараон, който не го било грижа за това, което Йосиф направил за Египет, погледнал към израилтяни и не ги харесал. Те се били научили да живеят според Божия закон, който приели от Авраам, Исаак и Яков. Поради това обикновено били по-успешни от египтяните. Фараонът забелязал, че израилтяните имат най-добрите ферми и най-здравите животни. И разбира се, имали много деца. Той се уплашил, че те ще се опитат да превземат Египет и че той ще загуби властта си.

Фараонът бил сигурен, че единственият начин да попречи на израилтяните да бъдат силни, е като ги превърне в роби. Той приел нови закони, за да ги контролира, и ги принудил да работят много тежко за египтяните. Сега израилтяните трябвало да правят тухли и да строят огромни сгради. Работели по цял ден. Въпреки това пак успявали да имат много деца.

„Това не е добре“, казал фараонът. „Все още има твърде много израилтяни. Искам да убиват всяко новородено момче. Тогава момчетата им ще трябва да се омъжват за други народи и те ще изчезнат от Египет.“ Това било ужасно и нечестиво дело от страна на

фараона.

Амрам и съпругата му Йохаведа били ужасени, когато чули заповедта на фараона. Те тъкмо били имали малко момченце и не искали нищо лошо да му се случи. Вече имали две по-големи деца, Мариам и Аарон, които обичали силно, и всяко от децата им било скъпоценно за тях.

„Ще го скрия“, решила майката. И така направила. Но след няколко седмици бебето станало по-шумно, както правят всички бебета. „Как да го скрия сега?“ – чудела се тя. Изведнъж разбрала какво да направи: щяла да изплете кошница от тръстика, да сложи малкия Моисей в нея и да скрие кошницата в реката!

Рано сутринта майката прошепнала на гъщеря си Мариам: „Да занесем тази кошница до реката. Тя ще скрие бебето Моисей. Искам да го наблюдаваш през цялото време. Можеш да се скриеш сред тръстиката, която расте на брега.“ Било твърде опасно майката да стои наблизко и да наблюдава, но Мариам била гостатъчно малка, за да не се усъмни никои. „Господи, моля Те, пази моето бебе“, помолила се майката, докато се отдалечавала от брега на реката.

Бог чул молитвата на това семейство и им изпратил помощ: египетската принцеса, гъщерята на фараона. Тя дошла да се къпе точно там, където била кошницата. „Какво е това?“ – попитала тя слугите си. – „Моля ви, донесете ми го.“ Когато я отворили, видели вътре бебето Моисей. „О, това е еврейско бебе“, казала тя. „Искам да го осиновя като мое собствено!“ Тя изпитала състрадание, мислейки за еврейската майка, която толкова силно се опитвала да спаси бебето си. „Това дете трябва да живее“, помислила си тя. Знаела, че ако го осинови, той ще бъде в безопасност.

Мариам наблюдавала тихо от скривалището си. Изплашила се, когато видяла, че принцесата е намерила

малкото ѝ братче. Но когато видяла, че принцесата обикнала бебето, тя отишла при нея. „Мога ли да ви помогна да намерите дойка, която да се грижи за бебето?“ – попитала тя учтиво. Принцесата се съгласила. Някой трябвало да храни и да се грижи за детето, а кой би го направил по-добре от собствената му майка?

Силно развълнувана, Мариам изтичала при майка си, за да ѝ каже новината. Много скоро майката Йохаведа се прибирала вкъщи с бебето си. Вече не трябвало да го крие, защото Бог му бил осигурил убежище. Колко благодарно било това семейство!

Йохаведа учела Моисей на всичко, което знаела за Бог, колкото се може по-внимателно, защото знаела, че ще го има при себе си само няколко години. Когато станал на около дванадесет години, принцесата поискала той да отиде да живее при нея в двореца. Но преди това той научил за Бога на Авраам, Исаак и Яков, Който искал да направи велики неща за народа на Израил и за целия свят.

Бог опазил бебето Моисей. Той защитава и нас. Ще Му благодариш ли днес за Неговата закрила?

38. Горящият храст

Затова иди и аз ще бъда с устата ти, и ще те уча какво да казваш... И ще те науча какво да направиш. (Изход 4:12, 15)

Изход 2:11 – 4 глава

ПП - глава 22

На Моисей му било удобно в египетския дворец. Неговата осиновителка, принцесата, била добра и любяща към него. Той също така посещавал най-добрите училища и се научил как да бъде египетски лидер. Но през цялото това време той внимавал да не забравя Бога и отказвал да се кланя на който и да е от идолите в двореца. Бил сигурен, че Бог ще го използва, за да освободи израилтяните от египтяните, но все още не разбирал как точно ще го направи Бог. Той просто си мислел, че ще го постигне чрез битка, както бил научен в часовете си в двореца. Но борбата и убиването не са Божият начин за вършене на нещата.

Един ден, когато бил на 40 години, Моисей видял един египтянин да бие израилтянин. Това го разстроило толкова много, че той убил египтянина и го погребал. По-късно видял двама израилтяни да се бият и ги помолвил любезно да спрат. „Ако не направя каквото казваш, и мен ли ще убиеш, както уби египтянина?“ – попитал единият от тях.

Много скоро госта хора разбрали какво е направил Моисей. Фараонът бил яростен и искал той да бъде убит. Моисей трябвало бързо да избяга от Египет, за да спаси живота си. Бог използвал това като възможност да постави Моисей на място, където да научи Божия начин за вършене на нещата, който бил много по-различен от човешкия.

Моисей напуснал Египет и заминал за пустинята в Магуам, където срещнал един добър човек на име Йотор, който бил Божи свещеник. Моисей се оженил за гъщерята на Йотор, Сепфора, и работил четиридесет години, грижейки се за овцете на Йотор. Той мислел, че никога няма да се върне в Египет или да помогне за освобождаването на израилтяните. И все пак Бог имал други планове. През тези четиридесет години Моисей се научил да се грижи за хората точно както се грижел за овцете си – кротко и търпеливо. Той спрял да иска да воюва или да се бори, за да постигне своето. Точно това Бог искал той да научи.

Един ден, когато бил на 80 години, Моисей наглеждал овцете си в пустинята, когато видял нещо много странно: един храст горял, но не изгарял. „Какво е това?“ – зачудил се той и се приближил до храста. „Моисей“, чул той Божия глас, „събуи обувките си. Това е свята земя.“ Бог му говорел! Той бързо събул обувките си.

„Искам да се върнеш в Египет и да кажеш на фараона да пусне народа на Израил да си върви“, казал Бог. Моисей не искал да прави това. Страхувал се. Започнал да се оправдава пред Бога: „Но... никой няма да ми повярва, че Ти си ме изпратил.“

Бог казал: „Жезълът в ръката ти – хвърли го на земята.“ Когато Моисей направил това, жезълът се превърнал в змия и Моисей побягнал от нея. „Сега хвани змията за опашката“, заповядал Бог. Моисей го направил, макар и уплашен, и змията бързо се превърнала отново в жезъл.

„Сега сложи ръката си в пазвата си“, заповядал Бог на Моисей. Той се подчинил. Когато извадил ръката си, тя била бяла от проказа – страшна болест. „Сега сложи ръката си в пазвата си отново“, казал му Бог. Когато го направил, ръката му била изцелена и изглеждала точно както преди. „Ако хората не ти повярват,

можеш да направиш тези две знаменя. Също така ще можеш да превърщаш водата в кръв“, казал Бог.

Но Моисей имал още повече оправдания. „Но Господи, аз не говоря добре. Заеквам. И вече не помня египетския език толкова добре.“ Бог го уверил: „Аз ще бъда с устата ти и ще те науча какво да казваш.“

Бог уверил Моисей, но това не било достатъчно. Моисей, изпълнен със съмнение, отговорил: „О, Господи, изпрати някой друг, когото смяташ за подходящ.“ Защо Моисей не вярвал, че Бог ще бъде с него и ще му помага? Бог бил планирал да избави Израил само чрез Моисей, но сега, понеже Мойсей настоявал в неверието си, Той му осигурил помощник. Бог казал: „Брат ти Аарон го бива в говоренето. Той вече е на път да те срещне. Той ще може да говори вместо теб.“

Моисей най-накрая спрял да се оправдава и се съгласил да тръгне. Срещнал се с брат си Аарон след толкова години, в които не се били виждали, и заедно отпътували обратно за Египет. Той не знаел как точно ще се справи, но се чувствал уверен, знаейки, че Бог ще бъде с него и ще му казва точно какво да говори и прави.

Бог имал толкова много велики неща, които искал да направи чрез Моисей, но можел да ги направи едва когато Моисей спрял да се опитва да върши нещата сам и започнал да оставя Бог да го учи. Той иска да върши неща и чрез теб. Ще оставиш ли Бог да те научи какво да правиш или казваш? Ще спреш ли да се доверяваш на собствените си идеи и ще се довериш ли на Бога вместо това?

39. Десетте язви

Името на Господ е яка кула: Праведният прибягва при нея и е в безопасност. (Притчи 18:10)

Изход 5 -12

ПП - глава 23

Моисей и Аарон пристигнали в Египет. Първото нещо, което направили, било да се срещнат с израилевите старейшини (лидери) и да им предадат какво им е казал Бог, а Моисей направил знаменията с жезъла си, които Бог му бил показал. Старейшините повярвали, че Бог е изпратил Моисей и Аарон. „Ти можеш да говориш на фараона от наше име“, казали те.

Така Моисей и Аарон отишли при фараона. Те му казали: „Господ, Богът на Израил, казва да пуснеш народа Му, за да направят свещен празник и да Му се поклонят в пустинята, на три дни път.“ Но фараонът отговорил: „Не познавам този Бог. Няма да ги пусна. Ще им дам още повече работа. Щом израилтяните планират такава пътуване, значи са твърде бездейни. Ще се погрижа да са толкова заети, че да не мислят за нищо друго.“ Фараонът не искал робите му да спират работата дори за един ден, затова израилтяните трябвало да работят и в съботата (Шабат).

Минало било доста време, откакто израилтяните за последно били спазвали съботата. Те били забравили за нея и престанали да се покланят на Бога. Вече не били онзи благословен и успяващ народ, който били преди, а същото важало и за египтяните. По времето на Йосиф Египет бил най-силната нация в света, но сега вече не. Бог искал да помогне и на израилтяните, и на египтяните отново да станат силни и здрави народи, затова изпратил Моисей да им напомни за Бога – източника на всяка сила и слава.

Какво трябвало да направят хората, ако искали Бог отново да бъде част от живота им? Трябвало да прекарват време с Него, да Го слушат и да приемат благословенията Му. Ето защо, чрез Моисей, Бог първо инструктирал израилтяните да пазят съботата всяка седмица. След това поискал от фараона да позволи на израилтяните да направят празник за поклонение. Ако фараонът беше позволил на израилтяните да се покланят на Бога, египтяните щяха да бъдат благословени просто защото са им позволили. Това щеше да бъде шанс и за израилтяните, и за египтяните да се свържат с Бога.

За съжаление фараонът отказал. Той не искал да има нищо общо с Бога. Египет бил на път да се сблъска с ужасни проблеми и сега Бог не можел да направи почти нищо, за да ги спре, заради решението на фараона. Отхвърляйки Бога, фараонът избрал да остави Сатана да поеме контрола над страната му и разрушението предстояло.

Сърцето на фараона било толкова закоравяло срещу Бога, че той станал жесток към израилтяните. Заповядал да правят същото количество тухли като преди, но този път трябвало сами да намират слама за тях. Било невъзможно да намерят цялата слама навреме, за да направят тухлите си, и египетските надзиратели започнали да ги наказват, че не завършват работата си в срок. Израилтянските лидери били отчаяни и казали на Моисей: „Моисей, виж какво става!“ Защо нещата ставали все по-лоши за тях?

Моисей и Аарон отишли отново при фараона. Още веднъж те казали: „Моля те, пусни ни да се поклоним на Бога в пустинята.“ За да докаже Божията сила, Моисей превърнал жезъла си в змия. Магьосниците на фараона гледали и също превърнали своите жезли в змии. Само че техните змии не били истински – това било просто магически трик, направен от Сатана. Бог поз-

Волил на змията на Моисей да погълне всички останали, показвайки ясно, че Той е по-могъщ. Но фараонът все пак отказал да пусне израилтяните.

На следващата сутрин Моисей и Аарон отишли при река Нил, където фараонът бил дошъл да се поклони на речния бог. Те му казали: „Бог казва да пуснеш народа Му да Му се поклони в пустинята, но ти отказа. Затова сега Бог ще позволи реката да се превърне в кръв.“ Тогава Моисей докоснал Нил с жезъла си и водата се превърнала в кръв. В цял Египет реката, потоците и езерата се превърнали в отвратителна, смрадлива кръв. Дори рибите във водата измрели.

Магьосниците на фараона също направили магически трикове, за да превърнат водата в кръв. Но те не могли да превърнат кръвта обратно във вода. Египтяните трябвало да копаят близо до реката, за да намерят вода за пиене. В продължение на седем дни водата била само кръв.

След това Моисей и Аарон дошли отново при фараона. „Пусни израилтяните. Ще има жаби по цялата ти земя, ако не ги пуснеш“, казали те. Но за пореден път фараонът отказал. Тогава Моисей протегнал жезъла си над реката и от нея излезли пълчища жаби. Скоро навсякъде имало жаби! Египтяните не могли да готвят, да ходят, да спят, да се къпят или да правят каквото и да било, без да докоснат жаба. Магьосниците също използвали триковете си, за да накарат да се появят още жаби, но не могли да ги направят да изчезнат. Египтяните не искали да убиват жабите, защото ги обожавали като богове, но не могли да понесат да са обградени от толкова много, затова накрая фараонът извикал Моисей. „Моля те, помолни Бога да премахне жабите и аз ще пусна израилтяните да Му се поклонят“, казал той. „Кога искаш да се случи това?“ – попитал Моисей. „Утре“, отговорил фараонът.

И точно както фараонът поискал, Моисей се помолил

на Бога. Той отговорил на тази молитва и всички жаби умрели, освен тези в реката. Египтяните трябвало да ги измитат на купища и да ги изгарят или заравят. Най-сетне те били свободни от жабите! Но пусал ли фараонът израилтяните след това? Не. Той пренебрегнал обещанието си към Моисей и не ги пусал.

Фараонът отхвърлил Бога и по този начин се отказал от Божията закрила. След като Египет вече нямал Божията закрила, върху земята започнали да падат язви. Бог страдал, че трябва да позволи това, но Той уважавал волята на фараона; той не искал да има нищо общо с Бога. Това не оставило на Бога друг избор, освен да даде свобода на злите ангели да правят каквото пожелаят, и тези зли ангели донесли язвите.

Общо паднали десет язви. След жабите по целия Египет се появили въшки, които измъчвали хора и животни. След това огромни рояци мухи покрили земята. После част от добитъка – коне, магарета, камили и волове – умрели от страшна болест. След това по хората и животните се появили болезнени циреи. Това показва какво се случва, когато Бог вече не закриля земята.

След това от небето паднал опасен град, смесен с огън. Бог предупредил хората предварително: „Нека всеки остане вътре и прибере животните си в оборите.“ Тези, които повярвали и се подчинили на Бога, били в безопасност, но мнозина не послушали и техните слуги и животни били убити. Реколтата била унищожена.

Следващата язва била рояк скакалци, които изiali всичко, което градът не бил унищожил. След това настъпила гъста тъмнина в продължение на три дни. Било толкова тъмно, че никой не можел да види нищо, гори и да запалели светилници.

Десетата язва щяла да бъде най-ужасната. Ангелът-изтребител, Сатана, щял да премине над всички

домове в Египет същата нощ. Щял да иска да убие всяко първородно момче във всеки дом. Но Бог инструктирал Моисей как хората да бъдат защитени: чрез заколване на агне и намазване на стълбовете на вратите с кръвта на това агне.

Агнето трябвало да им напомня за Божия Син, Който пострадал заради техните грехове, и че Той им дава шанс да се покаят и да живеят. Благодарение на Агнето, благодарение на Божия Син, домовете с червените стълбове на вратите щели да бъдат в безопасност. Израилтяните повярвали на Бога и последвали инструкциите Му, но повечето египтяни – не. И онази нощ много египетски момчета и мъже умрели. Дори собственият син на фараона починал. Той бил толкова съкрушен, че поискал от израилтяните да напуснат още същата нощ.

Израилтяните били готови. Бог вече им бил казал да са приготвили всичко. Всеки един израилтянин, с животните и вещите си, напуснал Египет същата нощ. Бог им бил помогнал и ги бил защитил и сега те щели да бъдат свободни от египетското робство. Бог иска и ние да бъдем свободни от робството на греха. Той може да ни помага и да ни защитава точно както помогна на израилтяните, така че земята да бъде спасена от бедствие. Ще Му се довериш ли да те пази?

40. Пресичането на Червено море

*Господ ще воюва за вас, а вие ще задър-
жите мира си. (Изход 14:14; Нова версия
на крал Джеймс)*

Изход 14 глава

ПП - глава 25

Израилтяните напуснаха Египет, докато още беше тъмно. Те взеха със себе си всичките си семейства, животни и имущество. Непосредствено преди тръгването египтяните дори им бяха дали бижута и грехи. Те можеха да се движат само бавно, тъй като пътуваха с деца, възрастни хора и добитък.

След няколко дни съветниците на фараона му казаха: „Евреите не си тръгнаха просто за да се молят в пустинята; те ще избягат от нас. Никога повече няма да се върнат да работят за нас. Защо им беше позволено да напуснат Египет? Освен това нашите първородни не умряха заради силата на техния Бог; сигурно е било някаква болест, която ги е сполетяла през нощта. И какво ще си помислят другите народи за нас, когато чуят как сме пуснали евреите да си отидат? Нека отидем и ги върнем обратно!“

Удивително е, че след като цялата му нация беше съсипана, упоритият фараон за пореден път пренебрегна уроците и предупрежденията от Бога! Той събра огромна армия, заедно с коне и колесници, и всички те се втурнаха, за да върнат израилтяните.

Изминали бяха три дни и израилтяните вече бяха достигнали Червено море, където разпънаха палатките си, за да нощуват. От едната им страна беше дъл-

бокото, опасно море; от друга – високи планини. Тогава видяха, че от трета страна приближава огромна войска: това беше армията на фараона! Започнаха да плачат. Нямаше къде да отидат! Какво можеха да направят?

Моисей ги увери: „Бог ще ни избави. Той ни каза, че ще го направи. Трябва да гледаме към Него.“ Но за голяма част от израилтяните това беше много трудно за вярване. Единственият начин да оцелеят беше като Бог ги защити. Чрез тази ситуация Бог ги учеше да имат вяра в Него и да Му се доверяват.

Той използваше голям облак, за да води израилтяните. През нощта този облак беше огнен стълб, който им даваше светлина и топлина, докато се отдалечаваха от Египет. През деня пък беше бял облак, който ги предпазваше от горещото пустинно слънце.

Беше почти вечер и египтяните се приближаваха до мястото, където бяха израилтяните. Щом приближиха лагера им, Бог постави Своя облак като стена между двете групи. От страната на египтяните тази стена беше тъмна, но от страната на евреите (израилтяните) тя беше пълна със светлина, все едно беше ден. Египтяните не можеха да влязат в израилтянския лагер. Те трябваше да приемат, че Бог защитава израилтяните, и просто да се приберат у дома. Но не го направиха. Страхуваха се, но бяха твърде горди, за да се върнат или да дойдат при Бога и да се покаят за грешките си. Сатана също ги подтикваше напред, насърчавайки ги да изпитват гняв и омраза към израилтяните и техния Бог.

Тогава Бог каза на Моисей: „Вдигни жезъла си, протегни го над морето и го раздели, така че израилтяните да могат да преминат.“ Моисей протегна жезъла си и морето внезапно се разтвори; появи се сух път точно през него, с високи стени от вода от двете страни. Божият огнен стълб даваше достатъчно светлина, за да се вижда пътят. Хората започнаха да преминават

по новооткрития път.

Когато египтяните видяха това, започнаха да следват израилтяните през морето. Но Бог направи всичко възможно да ги спре. На сутринта, докато египетската армия преследваше израилтяните в морето, Бог превърна тъмния облак в огнен стълб и прати гръмотевици и светкавици от облака. Това беше ясно предупреждение от Бога, че трябва да се върнат у дома. Той дори изпрати ангели да свалят колелата на египетските колесници, за да им бъде по-трудно да преследват израилтяните. Но въпреки че бяха обезпокоени и уплашени, те упорито отказваха да се върнат на брега. Когато накрая решиха да се откажат и да се приберат, вече беше твърде късно.

Израилтяните вече бяха приключили с преминаването на морето и дойде време Моисей отново да протегне жезъла си над него. Бог можеше да направи чудо за онези, които Му се доверяваха, но не можеше да го направи за онези, които Го мразеха и отхвърляха. Така водите се затвориха над египтяните и всички те загинаха. Бог им беше дал достатъчно предупреждения и достатъчно време да си тръгнат, преди да стане твърде късно, но те бяха твърде горди и упорити.

Израилтяните бяха преизпълнени с радост. Най-накрая бяха свободни! Египтяните никога повече нямаше да ги преследват. Бог ги беше защитил и им беше помогнал! Сестрата на Моисей, Мариам, започна да пее хвалебствена песен към Бога заедно с всички останали жени. Те празнуваха заедно и благодариха на Бога, че ги е запазил в безопасност. Бог пази и нас от опасности, за които може дори да не подозираме. Ще благодариш ли на Бога, че те закриля днес?

41. Мара и манна

О, вие, които сте жадни, елате всички при водите; и вие, които нямате пари, елате, купете и яжте. Да! Елате, купете вино и мляко без пари и без заплащане. (Исаия 55:1)

Изход 15: 22 – 27; 16

ПП - глава 26

Бог вече беше направил толкова много за израилтяните: Той ги беше извел от Египет; беше ги спасил от египетската армия; изпращаше облачен стълб денем, за да ги пази от горещото слънце, и огнен стълб нощем, за да ги топли през хладните пустинни нощи. Те имаха всички грехи и вещи, от които се нуждаеха, и готовогава нито веднъж не бяха останали гладни или жадни. След всичко това, вярвах ли те, че Бог ще направи най-доброто за тях?

Не, не вярвах. Въпреки всички начини, по които Бог се беше грижил за тях досега, те все още Му нямаха доверие. Бог допусна изпитание за тях, за да видят и осъзнаят колко малко се уповават на Него. След тридневно пътуване водата им свърши и не можеха да открият нова. Изведнъж видяха извор и радостно се втурнаха към него. Но когато я опитаха, разбраха, че е твърде горчива за пиене. Наречекоха мястото Мара, защото „Мара“ означава „горчивина“ – точно каквото бяха и горчивите води там.

Вместо да се обърнат към Бога за помощ, те започнаха да недоволстват и да обвиняват Моисей за бедите си. Той търпеливо се помоли на Бога за помощ и Той му показа едно дърво. „Отрежи го и го хвърли във водата и тя ще стане добра за пиене“, инструктира

го Бог. И наистина, когато се подчиниха на Божиите указания, водите станаха сладки за пиене. Всъщност нямаше никаква нужда да се оплакват; можеха просто да се доверят на Бога!

След Мара те се преместиха на място, наречено Елим, където имаше дванадесет извора с вода и седемдесет палмови дървета. Всичките им нужди бяха задоволени, но оплакванията не спряха дотук. Хората забелязаха, че им е останала съвсем малко храна. Все още имаха какво да ядат, но се питаха откъде ще намерят храна в бъдеще, тъй като в пустинята нищо не растеше. Можеха да кажат: „Бог ни даде вода; знаем, че ще ни даде и храна, когато имаме нужда.“ Но вместо това те се оплакаха на Моисей: „В Египет имахме толкова много храна и месо, а сега ни доведохте в пустинята, за да ни уморите от глад!“ Моисей се натъжи, когато му казаха това. Защо не вярваха, че Бог ги обича и ще се погрижи за тях? „Вие не недоволствате срещу нас, а срещу Бога“, казаха Моисей и Аарон. След това увериха хората: „Бог ще ви осигури храна.“

На следващата сутрин хората забелязаха, че на земята има нещо бяло. Решиха да го нарекат „манна“, защото ходеха наоколо и се питаха един друг: „Манна? Манна?“. На иврит „манна“ означава „какво е това?“. Манната беше специален вид хляб, който Бог им изпращаше всяка сутрин. Те я събираха и след това я приготвяха по различни начини.

Моисей им предаде Божиите инструкции: „Събирайте само толкова, колкото вие и семейството ви ще изядете за деня. Не събирайте нищо за следващия ден; ще червяса и ще се развали.“

Разбира се, много семейства не вярваха, че Бог ще им дава манна всеки ден, затова още първия ден събраха колкото можеха повече. На следващата сутрин останалата им манна се беше усмърдяла и развалила и не ставаше за друго освен да се изхвърли. Това трябваше

да ги научи да зависят ежедневно от Бога.

В петък сутрин Моисей им каза: „Всеки петък събирайте достатъчно манна за два дни. В съботния ден (Шабат) на земята няма да има манна. Съботите са свети и в този ден трябва да избягваме всяка ненужна работа.“ Манната не се разваляла през съботата и това трябвало да насърчи хората да виждат този ден като специален.

Естествено, някои хора не повярваха на Моисей и събраха достатъчно само за петък. В събота те и семействата им останаха гладни, защото на земята нямаше манна, а никое от другите семейства нямаше достатъчно, за да сподели с тях.

Израилтяните бяха в пустинята 40 години и през цялото това време имаха манна за ядене. Тя спря да се появява едва когато влязоха в Обетованата земя и започнаха да се хранят от това, което растеше там. Бог се грижеше за нуждите им по всяко време и те винаги имаха храна и вода, въпреки че бяха в суха пустиня.

Точно както Бог направи за израилтяните, можем да бъдем сигурни, че Той ще се погрижи и за нашите нужди. Той ни обича и винаги иска най-доброто за нас. Ще Му се довериш ли и ти, че Той ще се грижи за теб?

42. Пъгпъгъци и една канара

*Те са изобилно задоволени от пълнотата на дома Ти и Ти им даваш питие от реката на Твоите наслади.
(Псалми 36:8)*

Изход 16:1-13; 17; Числа 11:4-13; 31-34

ПП - глави 26, 33 и 37

Израилтяните вече бяха видели как Бог може да им дава вода и храна напред пустинята. Бог правеше всичко възможно, за да ги научи да Му се доверяват. Но за съжаление, те започваха да недоволстват винаги, когато нещо не се случваше по техния начин. Истината беше, че те не вярваха напълно, че Той ги обича, че се грижи за тях и че им желае най-доброто.

На два пъти Бог позволи ята пъгпъгъци да навлязат в лагера, за да могат израилтяните да ги уловят и изядат. Месото не беше това, което Бог беше планирал хората да ядат, но народът го желаше и се оплакваше, че го няма, затова Той им позволи да постъпят по своята воля.

Първият път, когато пъгпъгъците дойдоха в лагера, те се появиха само за една вечер. Това беше вечерта, в която израилтяните горчиво се бяха оплаквали, че им липсва месото от Египет. Същата вечер те уловиха и изядоха птиците, а на следващата сутрин Бог започна да им изпраща манна за първи път.

Вторият път, когато в лагера дойдоха пъгпъгъци, беше повече от година по-късно, когато израилтяните бяха близо до Ханаан. По това време хората вече бяха уморени да ядат манна и отново започнаха да се оплакват, че им липсва храната от Египет. Те не бяха доволни от здравословната храна, която Бог им осигури.

гуряваше в пустинята, затова Бог остави друго ято пъпъръци да влезе в лагера. Този път хората изядоха толкова много месо, че мнозина от тях се разболяха тежко и умряха. Това беше техният избор – да отхвърлят добрата храна, дадена им от Бога, и да изядат твърде много и твърде бързо храна, която не беше добра за тях.

След като Бог превърна горчивите води при Мара в сладка вода, хората продължиха пътуването си, докато водата отново им свърши. Но вместо да си спомнят как Бог им беше давал вода преди и как всяка сутрин имаха манна на земята за ядене, те започнаха да се оплакват на Моисей. „Защо ни доведохте тук? Искате да умрем от жажда ли?“ – настояваха те. След това започнаха да говорят помежду си: „Защо не убием Моисей с камъни?“

Моисей беше наскърбен от начина, по който говореха хората, и попита Бога какво да прави. Бог му нареди: „Вземи старейшините на Израил и жезъла си и отиди при скалата в Хорив. Там удари скалата веднъж и от нея ще потече вода, за да пие народът.“ И Моисей направи точно това. Скалата в Хорив беше красив символ на Божията любов. Тя трябваше да напомня на хората за Божия Син, който щеше да бъде наранен (и в същия този момент също страдаше духом) заради техните грехове и неверие. И точно както тази скала даде вода, след като беше ударена, Божият Син щеше да продължи да благославя хората дори след като пострада за тях.

Оттогава нататък, където и да отиде в пустинята, ако нямаше водни извори, Бог осигуряваше вода от някоя скала близо до лагера. На израилтяните никога не им липсваше нито вода, нито храна; Бог се грижеше за всички техни нужди. Той се грижеше за тях нежно и това трябваше да ги научи как да Му се доверяват и да вярват, че Той иска най-доброто за тях. Той се грижи

за нас по същия начин. Ние само трябва да Му се доверим. Ще го направиш ли?

43. Повдигане на Мойсеевите ръце

***Един на друг теготите си носете и така
изпълнявайте Христовия закон.
(Галатяни 6:2)***

Изход 17:8-16

ПП - глава 26

Бог се грижел толкова нежно за израилтяните, но те все още не Му се доверявали напълно. Когато останали без вода, вместо да помолят Бога за помощ и да се доверят, че Той ще се погрижи, те се оплаквали и планирали да убият Мойсей с камъни. Въпреки това Бог бил търпелив и им дал вода от скалата в Хорив, и се погрижил всяка сутрин да имат манна за събиране и ягене.

За съжаление, цялото това недоволство и липсата на доверие в Бога накарали израилтяните да се отгледат от Божията закрила. Като се оплаквали, те прогонвали Божия Дух и позволявали на Сатана да донесе проблеми.

Щом Сатана получил възможност, той довел едни хора, наречени амаличани. Те живеели наблизко. Видели, че израилтяните преминават, и решили да нападнат краищата на стана, където били всички по-слаби и уморени хора.

Мойсей казал на един човек на име Исус Навин да поведе мъжете в битка, но, разбира се, израилтяните не били обучени войници. Те не знаели как да воюват добре. Те щели да загубят тази битка! Тогава Мойсей се качил на хълма и погледнал надолу към боя, като вдигнал ръцете си и своя жезъл. Докато правел това,

той се молел Израил да победи.

Не знаем как Бог би избрал да реши този проблем; Мойсей всъщност не се сетил да Го попита. Знаем, че Бог обича да решава проблемите, без хората да се убиват помежду си, но за тях това често е трудно за разбиране. Бог обаче допуснал това да се случи, защото амалитяните Го били отхвърлили и се биели с израилтяните, за да докажат, че са по-силни от Бога. Така че, разбира се, Бог не можел да помогне на амалитяните. Вместо това, понеже Мойсей поискал помощ, Бог защитил израилтяните в тази битка.

Скоро станало ясно, че докато Мойсей гържи ръцете си вдигнати, израилтяните печелят битката. Но скоро той се уморил и му било трудно да ги гържи вдигнати. Когато спускал ръцете си, за да си почине, амалитяните започвали да побеждават. Братът на Мойсей – Аарон, и един старейшина на име Ор видели какво се случва и решили да помогнат на Мойсей. Аарон гържал едната ръка на Мойсей, а Ор другата. Правилни това до залез слънце, когато амалитяните най-накрая решили да напуснат битката и да се приберат у дома.

Какво би станало, ако Аарон и Ор не бяха помогнали на Мойсей да гържи ръцете си вдигнати? Израилтяните щяха да загубят битката. Но понеже Мойсей получил тази помощ, израилтяните били спасени. В този ден хората видели, че Бог наистина използва Мойсей, за да ги води и да се грижи за тях. Те също така научили колко е важно за нас да помагаме на нашите водачи, точно както Аарон и Ор помогнали на Мойсей.

Кои са твоите водачи?

Това са твоите родители, учители, пастори и лидери във твоята общност. Всички тези хора имат трудната задача да се грижат за останалите и да правят неща за другите. Ако им помагаме, подкрепяме ги и се отнасяме към тях с уважение, за тях ще бъде по-лес-

но да ни помагат и да си вършат работата добре. Бог иска да ни благославя по много начини и един от тях е чрез нашите водачи. Нека днес благодарим на Бога за хората в живота ни, които ни водят и се грижат за нас. Ще попиташ ли Бог как можеш да им помагаш?

44. Мойсей слуша съвет

***Послушайте поуката, не я отхвърляйте
и станете мъдри. (Притчи 8:33)***

Изход 18 глава

ПП - глава 26

Израилтяните разпънали лагер на ново място. То било специално за Мойсей, защото неговият тъст (бащата на жена му), Йотор, живеел наблизко. Жената на Мойсей, Сепфора, и двамата им снове, Гирсам и Елиезер, били останали при майка си и дядо си, откак-то Мойсей се беше завърнал в Египет. Сега Йотор ги довел, за да могат отново да бъдат с Мойсей. Колко щастливи били да се видят! Мойсей с радост разказал на семейството си всичко, което се било случило, от-как-то заминал за Египет.

Йотор наблюдавал Мойсей и скоро забелязал колко усърдно работи той. От ранна сутрин до самата вечер Мойсей изслушвал хората и им помагал да решават проблемите и препирните си. Докато ги насочвал какво да правят, той им напомнял за Божиите закони.

„Но, Мойсей, тази работа е твърде тежка за теб. Не трябва да правиш всичко сам; скоро ще бъдеш твърде изтощен, за да вършиш каквото и да било“, посъветвал го Йотор. Той предложил Мойсей да избере водачи измежду народа: хилядници, стотници, петдесетници и десетници. По този начин хората първо щели да отнасят проблемите си към своя десетник. Ако той не можел да реши проблема, те отивали при стотника. Ако и той не успявал, трябвало да отидат при хилядника. Накрая, само това, което хилядниците не можели да разрешат, щяло да бъде отнасяно до Мойсей. Това щяло да направи задачата на Мойсей много по-лесна, а мъжете, избрани за водачи, също се чувствали почете-

ни да помагат.

На тези избрани мъже била дадена специална отговорност, така че Мойсей да не носи цялата тежест на работата. Това щяло да помогне за въвеждането на ред сред народа. Но това било и изпитание за тези нови водачи. Дали щели да останат близо до Бога и да Го молят за помощ сега, когато трябвало да вземат важни решения, или щели да станат горди и арогантни заради новите си властни позиции?

Мойсей бил благодарен за съвета, който му дал неговият тъст. Въпреки че Бог го бил избрал да води другите, той не смятал, че е твърде важен, за да приема съвети. Той обичал и уважавал Йотор и животът му станал по-приятен, защото последвал неговия полезен съвет. Бог използвал Йотор, за да благослови Мойсей по много начини. Той също така поставя хора в нашия живот, които могат да ни дадат полезен съвет, и ние сме благословени, ако ги слушаме. Кои са тези хора в твоя живот? Ще благодариш ли на Бога за тях днес?

45. Божият завет

***Защото ето завета, който ще склуча с Израилевия дом: След онези дни, казва Господ, ще положи законите Си в ума им и ще ги напиша в сърцата им; Аз ще бъда техен Бог и те ще бъдат Мой народ.
(Евреи 8:10)***

Изход 19-20 глави; Второзаконие 5 глава

ПП - глава 27

Израилтяните били разположили лагера си точно под планината Синай. Скоро след като се установили там, Бог повикал Мойсей да се срещне с Него горе в планината. Бог напомнил на Мойсей как се е грижил за израилтяните и как ги е пазил през цялото това време. „Ако народът Ме слуша и пази Моя завет, те ще бъдат Мое скъпоценно притежание. Вие ще Ми бъдете царство от свещеници и свят народ“, казал Бог на Мойсей.

Бог копнеел Израил да отразява Неговия характер, защото ако го правеха, и другите народи щяха да научат за Бога. „Искам да склуча завет с Израил“, казал Бог, „завет, чрез който ще вложя Своя закон, Десетте заповеди, в умовете им и ще го напиша в сърцата им.“ Бог можел да направи това за Израил само ако те Го слушали и ценели Неговото слово. Той щял да им помага да живеят свят живот според Неговия закон и ако те Му позволяли да направи това, другите народи щели да научат за Него и да бъдат благословени. Бог искал да използва Израил, за да може целият свят да научи за Него!

Мойсей се върнал в лагера и прегал на старейшините това, което Бог му бил казал. „Ще направим всичко,

което Господ ни е казал“, отговорили старейшините. И още веднъж Мойсей се качил на планината, за да говори с Бога. Той обяснил, че ще изговори Своя закон пред народа, и казал на Мойсей как хората трябва да се подготвят за това.

През следващите няколко дни хората се подготвяли, като се освещавали. Това означавало, че те постели и изповядвали греховете си, за да бъдат чисти отвътре, а също така означавало, че се къпели и перяли грехите си, за да бъдат чисти отвън. Целият лагер бил безупречен, подреден и чист. Тъй като Бог щял да говори от планината, Мойсей наредил да се направи ограда около нея, за да не би някой човек или животно случайно да се приближи твърде много и да загине. Бог е толкова чист и свят, че всеки, който е съгрешил и не е готов да бъде в Божието присъствие, умира от съкрушителното чувство за вина. Оградата била там, за да предпази хората от собствената им греховност.

На третия ден всичко било готово. Сутринта гъст, тъмен облак покрил планината. Бог бил в този тъмен облак; той криел Неговата слава, за да предпази хората, които били твърде грешни, за да могат да видят Божията светлост. Тогава израилтяните чули звук на тръба, който започнал тихо и ставал все по-силен и по-силен, призовавайки ги да се срещнат с Бога в подножието на планината. От облака излизали също гръмотевици и светкавици, а планината се тресяла.

Хората се страхували, докато гледали. Трудно им било да виждат и чуват всички тези неща и в същото време да разберат, че Бог е Бог на любов и милост. Трусвете и светкавиците вдъхвали у хората чувство на почитание и страх. Страхът е първото нещо, което хората изпитват, когато се приближат до Бога, защото приближаването до Него им разкрива собствената им греховност. Израилтяните трябвало да разберат, че са грешни, за да може след това Бог да им каже:

„Обичам ви и ще ви помогна да се промените. Елате при Мен!“. Но преди да гойдат при Бога, те трябвало да почувстват нуждата си от Него и да поискат Неговата помощ.

Тогава гръмотевиците и трусовете спрели и за известно време настанала пълна тишина и покой. След това се чул Божият глас. Първо Той напомнил на израилтяните, че ги е освободил от египтяните: „Аз съм Господ, вашият Бог, Който ви изведе от робството в Египет.“ След това преминал към изричането на Своите десет закона – законите, които те не били способни да пазят сами, но които Той искал да им помогне да съблюдават. Тези закони или Десет заповеди, ако се спазват, биха донесли мир и щастие на всички хора, и те били обещания от Бога. Той обещал, че ако Го слушат и Му се доверяват, Той ще ги направи свети. Докато говорел, Той обещал:

Да нямаш други богове освен Мен.

Да не си правиш идоли.

Да не изговаряш напразно името на Господа.

Помни съботния ден, за да го освещаваш.

Почитай баща си и майка си.

Не убивай.

Не прелюбодействай.

Не кради.

Не лъжесвидетелствай против другите.

Не пожелавай нищо, което принадлежи на другите.

След като Бог казал това, хората осъзнали колко са грешни; всички те били нарушили тези заповеди. Мислели за себе си и за това колко са лоши, вместо да видят, че Бог обещава да направи всичко това за тях. Те били твърде уплашени, за да слушат повече. Бог имал

още какво да им каже и щял да го изрече директно на тях, точно както изговорил Десетте заповеди, но хората Го помолели да не им говори повече директно. Те искали Той да говори чрез Мойсей. Затова Бог повикал Мойсей да отиде сам в облака, за да чуе останалата част от Неговото послание – наредбите и съдбите, които били закони, обясняващи как да се живее според Десетте заповеди. Мойсей записал всичко и по-късно го споделил с народа.

Денят, в който Бог изрекъл Своя завет и Десетте заповеди на израелтяните, се нарича Петдесетница и всяка година след това хората празнували, за да помнят този ден. 430 години по-рано Бог бил изрекъл този завет и на техния баща Авраам.

Божият завет не е само за израелтяните; той винаги е съществувал и днес Бог го предлага и на нас. Ще приемеш ли Неговия завет? Ще Го послушаш ли и ще Му позволиш ли да напише Своя закон в ума и сърцето ти, за да може да ти помогне да живееш свят живот?

46. Човешки завет

***Затова пазете думите на този завет
и вършете ги, за да благоуспявате във
всичко което вършите.
(Второзаконие 29:9)***

Изход 20:18-21; 24:1-8

ПП - глава 27

Бог току-що бе изрекъл Своя завет пред народа на Израил. Той бе провъзгласил Своите Десет заповеди – законите на любовта, които обеща да вложи в умовете им и да напише в сърцата им. Тези закони разкриваха какъв е Бог и какви ще станат децата Му с Неговата помощ. Всичко, което израилтяните трябваше да направят, бе да слушат и да приемат онова, което Бог предлагаше да извърши за тях.

Послушаха ли хората това, което Бог каза? Вслушаха ли се? Е, след като чуа Десетте заповеди, изречени от Самия Бог, те не пожелаха да слушат повече. „Молим те, Моисей, ти говори с нас. Теб ще слушаме, но ако Бог говори с нас, ще умрем“, умоляваха те.

Моисей утеша народа. Той ги увери: „Не бойте се“. Да, Бог им показваше Кой е Той и когато им говореше, те се страхуваха, но това беше само защото осъзнаваха колко грешни са. Когато Бог изрече Своите Десет заповеди пред тях, им стана ясно, че характеристиките им не са чисти и святи. Но Бог не говореше, за да ги осъди или обвини; Той го направи, за да покаже истинското им състояние. Ако слушаха, Бог щеше да ги направи чисти и да ги освободи от греха.

Моисей се върна обратно в тъмния облак, за да чуе какво има да каже Бог, но хората стояха надалеч, обзети от страх. Оттук нататък те не искаха да чу-

ват Божия глас. Прегпочитаха Моисей да им предава Божиите послания. Жалко, защото Бог копнееше да им говори и те да Го чуват.

Бог каза на Моисей: „Качи се при Мен на планината. Нека Аарон, синовете му Нагав и Авиуг и седемдесетте старейшини дойдат с теб. Те ще се поклонят отдалеч, а ти ще се приближиш до Мен“. Моисей и мъжете с него направиха точно това, което Бог каза. Докато Моисей беше сам с Бога, Той му даде наредбите и съдбите. Това бяха закони, които щяха да помогнат на хората да разберат по-добре как да пазят Десетте заповеди. Например, ако хората не бяха сигурни какво точно означава „кражба“, наредбите го обясняваха ясно.

След това Моисей се върна при народа. Той им предаде всичко, което Бог му беше наредил. Щеше ли народът да приеме Божия завет? Щяха ли да Му позволят да напише закона Си в сърцата и умовете им и да промени егоистичните им сърца?

Народът отговори: „Всичко, което Господ е казал, ще направим“. Това звучи така, сякаш са приели Божия завет, но всъщност те създаваха нов завет. Желанието на Бога беше те да кажат: „Да, Господи, приемаме думите Ти. Молим Те, извърши тези неща в нас“. Но вместо това те казаха: „Ние ще направим всичко това, което Господ казва“.

Ние ще направим. Можеха ли хората наистина да направят всичко това, което Бог казваше? Не, не можеха, но мислеха, че могат. И така те превърнаха завета в човешки завет, или това, което в Библията е известно като „стария завет“. Те пренебрегнаха Божия завет, който е известен като „новия завет“. Пренебрегнаха Божието предложение Той да направи всичко за тях и обещаха да направят всичко сами.

След като хората дадоха това обещание на Бога, Моисей записа всички инструкции, които Бог му беше

гал на планината. Рано сутринта Моисей издигна погълма дванадесет стълба (по един за всяко племе на Израил). Той построи и олтар, на който хората принесоха на Бога всесъжжения и мирни жертви от говеда. Моисей взе кръв от тези жертви и поръси олтара. Бог никога не беше искал от тях да принасят тези животни, но хората чувстваха, че трябва да го направят, за да бъде Той доволен от тях. Хората винаги са се чувствали неудобно да приемат прошка и благословения гаром от Бога и искат да дадат нещо в замяна. Бог е приемал тези неща, защото това помага на хората да повярват, че Той ги обича, но Той няма нужда от тези жертви. Това, което Бог наистина иска, е хората просто да слушат думите Му и да ги вземат на сериозно.

Тогава Моисей прочете пред народа книгата на завета, която беше написал, и те отново обещаха: „Всичко, което Господ е казал, ще направим и ще бъдем послушни“. И Моисей взе кръв от жертвите и този път поръси народа, казвайки: „Ето кръвта на завета, който Господ склучи с вас“.

Но това не беше Божият завет; това беше заветът на народа. Те все още не разбираха, че пазенето на Божия закон е възможно само с Божията помощ. Те склучваха завет с Бога според своето разбиране и Бог прие техния завет. Той щеше да използва човешкия завет, за да ги доведе в крайна сметка до Своя завет.

Това, което се случи с Израил, се случва с всяко човешко същество. Когато за първи път чуем, че Бог иска да ни помогне да пазим законите Му, ние обещаваме да ги пазим сами, според нашата собствена несъвършена мъдрост. Ние отхвърляме Божия завет, докато не осъзнаем, че сме неспособни да пазим закона Му със собствени сили. Тогава, когато най-после осъзнаем и приемем своята слабост, ще оценим Божия завет. Когато това се случи, ние най-накрая напускаме стария завет (който е човешкият завет на опитите да

правим нещата сами) и влизаме в новия завет, или Божия завет.

Същият завет, който Бог пожела да направи с Израил, е заветът, който Той иска да направи с всеки от нас. Ще приемеш ли Неговия завет, или ще направиш свой собствен несъвършен завет с Него, както направи Израил? Нека кажем „да“ на Бога и Му позволим да промени сърцата ни!

47. Един нарушен завет

***Ако изповядаме греховете си, Той е верен и праведен да ни прости греховете ни и да ни очисти от всяка неправда.
(1Йоаново 1:9)***

Изход 24:9-18; 32

ПП - глава 28

Народът току-що бе сключил своя завет с Бога. Той беше казал: „Слушайте гумите Ми и ги пазете, и Аз ще ви направя свети“. Но вместо това хората отговориха: „Всичко, което Бог е казал, ще направим“. Твърде скоро те щяха да разберат колко неспособни са да удържат на обещанието, което бяха дали пред Бога.

След това Моисей, Аарон, Нагав, Авиуг и сегемсетте старейшини на Израил се изкачиха на планината. Там те преживяха нещо удивително: видяха Бога на Израил. Не видяха лицето Му, защото грешният човек не може да види лицето на Бога и да остане жив. Но видяха, че под краката Му имаше нещо, което приличаше на под от сапфир, чист като самото небе. Мъжете, които видяха това, бяха водачи в Израил и Бог любезно ги прие и почете. Ако Го следваха, Той щеше да ги напътства, за да могат да управляват Израил справедливо. През цялото време, докато водачите бяха на планината с Бога, те не ядоха и не пиха нищо, но Бог ги подкрепяше.

След това прекрасно преживяване Бог поиска от Моисей да се качи на планината още веднъж, този път с човек на име Исус Навиев. Аарон, Нагав, Авиуг и старейшините се върнаха в стана, но Исус Навиев отново тръгна нагоре с Моисей. Когато достигнаха определено място, Исус остана там и чакаше, докато Моисей се

изкачи още по-високо и прекара много дни с Бога. През това време Бог каза на Моисей, че иска народът да направи Светилище, и обясни точно как трябва да стане това. Бог също така направи две каменни плочи за израилтяните и написа Десетте заповеди на тях.

Минаха много дни и народът стана нетърпелив. Защо Моисей не се връщаше? Дали не бе умрял? Колкото повече чакаха, толкова по-нешастни се чувстваха, докато накрая забравиха какво беше направил Бог за тях, какво им беше казал и какво Му бяха обещали. Умориха се да чакат и поискаха бог, когото могат да видят – точно като идолите, които бяха виждали в Египет. Отидоха при Аарон и поискаха той да им направи идол.

Аарон се опита любезно да ги спре, но те ставаха все по-гнени. Ако Аарон им беше казал твърдо, че правенето на идол е погрешно, те щяха да спрат, но Аарон се уплаши от хората и говореше слабо и плахо. Това го доведе до голяма грешка: той накрая поиска от хората да му дадат всичките си обеци, за да направи идол. Надяваше се, че те ще откажат да се разделят с бижутата си, но те му ги донесоха с радост. Тогава претопиха обещите, направиха златно теле и започнаха да му се кланят. Празнуваха точно като езичници – с пиршества и силна музика.

Моисей все още беше на планината, когато това се случи. Бог му каза: „Народът се кланя на златно теле. Остави Ме, за да ги изстребя, а от теб ще направя велик народ“. Самият Бог не унищожавя никого, но когато израилтяните избраха да се покланят на идол, те отхвърлиха Божията защита и Той трябваше да уважи решението им и да оттегли закрилата Си. Когато това се случи, хората не са в безопасност от всичко, което Сатана иска да им причини. Така Бог знаеше, че ако Неговата защита бъде отхвърлена, хората ще загинат.

В този момент Моисей сигурно се е чувствал разо-

чарован от начина, по който хората го обвиняваха за проблемите си. Идеята Бог да направи народ от неговото семейство може би е звучала много по-добре от това да се занимава с трудните израилтяни. Какво щеше да направи Моисей? Единствената надежда на народа беше някой да се помоли за тях, защото те дори не осъзнаваха, че трябва да се молят за себе си! Дали Моисей щеше да поиска от Бога да изостави народа, или щеше да ги обикне въпреки всичко и да се помоли за тях?

За щастие Моисей беше научил колко любящ е Бог и обичаше народа точно както Бог го обичаше. „Моля Те, Господи, не ги оставяй да умрат“, молеше се той, „Какво ще си помислят другите народи за Теб, ако всички тези хора измрат в пустинята? Те са Твои народ“. Колко щастлив трябва да се е почувствал Бог, чувайки молитвата на Моисей! Сега Бог вече не беше отхвърлен от тях и можеше да продължи да ги закриля.

Моисей и Исус Навиев побързаха да слязат от планината. Когато пристигнаха в стана, бяха шокирани от това, което видяха. Поклонението пред телето се беше превърнало в нечестиво пиршество. Как беше възможно това да са същите хора, които само преди няколко седмици бяха обещали да се покоряват на Бога? Сега стана ясно, че те не могат да удържат на обещанията си пред Него.

За да покаже, че народът е нарушил завета с Бога, Моисей хвърли каменните плочи на земята и те се разбиха на парчета. След това претопи угола, стри го на прах и хвърли праха във водата, за да пият хората от нея.

Тогава Моисей каза: „Който не се е поклонил на телето, а е останал верен на Бога, да дойде при мен“. Цялото Левиево племе, което беше останало вярно, застана от дясната страна на Моисей. На тези, които се бяха поклонили на телето, но съжаляваха за сторе-

ното, бе даден шанс да застанат от лявата му страна – и те го направиха. Бог прие тяхното покаяние и им прости. Но все още имаше много хора, които не съжаляваха; те не чувстваха нужда от Божията помощ в живота си. Той вече не можеше да бъде с тях, да им помага или да ги пази, защото те бяха направили избора да Го отхвърлят.

Тогава Моисей заповяда на левитите – тези от дясната му страна, които бяха останали верни – да убият хората, които не се бяха покаяли. Левитите можеха да кажат: „Моля те, няма ли друг начин? Как можем да убием братята си?“. Това беше тест, за да се види дали ще се помолят за непокаяните хора. Беше тест и за самите непокаяни; това, което бяха направили, ги отделяше от Бога и водеше към смърт. Те имаха последен шанс да се покаят, но не го направиха.

За съжаление левитите изпълниха заповедта и започнаха да убиват мъжете, които не се бяха покаяли. Повече от 3000 души загинаха в стана през този ден. Някои загинаха от меч, а други – от язва, която порази лагера. Бог не защити тези хора, защото те бяха отхвърлили Неговата грижа. Самата язва, причинена от Сатана, щеше да убие всички, които бяха без защита. Левитите нямаше да има нужда да убиват никого, но Бог уважи избора на левитите да се справят с проблема по начина, по който те смятаха за правилен.

Колко бързо израилтяните разбраха, че не могат да пазят Божия закон без Неговата помощ! Дали Бог щеше все още да ги обича и да се грижи за тях след това, което бяха направили? Да, Бог прие онези, които се покаяха. Той е любящ, прощаващ и милостив; Той ще ни приеме обратно и ще ни помогне, ако Му изповядаме греховете си. Готов е и любящо ни чака да осъзнаем грешките си и да Го помолим да ни помогне да се променим. Нека благодарим на Бога днес за това, че ни обича и е готов да ни прости!

48. Божията слава

*С цялото си сърце те потърсих, о, не оставяй да се отклоня от заповедите ти.
(Псалми 119:10)*

Изход 33-34

ПП - глава 28

Народът беше нарушил своя завет с Бога. Онези, които осъзнаха греха си и се покаяха, получиха прощанка, но Бог знаеше, че те все още не са готови Той да бъде сред тях. Израилтяните така и не бяха приели Божия завет – Той да напише законите Си в сърцата и умовете им – и бяха нарушили своя собствен, човешки завет. Тъй като вече нямаше завет между тях и Бога, Той каза на Моисей: „Ще ти дам Ханаанската земя. Ще изпратя ангел пред теб и народите, които живеят в тази земя, ще бъдат изгонени. Но Аз няма да бъда сред народа, защото те са упорити и Моето присъствие може да ги погуби“.

Бог все още искаше да бъде с хората, затова, за да ги предпази от това да бъдат погубени от Неговото свято присъствие, Той ги помоли да свалят накитите си и да се смирят. Той също каза: „Моисей, моля те, премести Шатъра за среща и го разпъни извън стана“. Шатърът беше палатка, в която хората се срещаша с Бога. (Светилището беше построено по-късно, но за момента те имаха този Шатър). Като постави Шатъра извън стана, Бог показваше ясно, че Неговото присъствие вече не е сред народа.

Моисей направи според Божиите указания, след което влезе в Шатъра, за да се срещне с Бога. Докато правеше това, хората стояха пред своите палатки и гледаха. Те видяха как облачният стълб се спусна вър-

ху Шатъра, което означаваше, че Бог иска да говори с Моисей. Хората се покланяха на Бога пред праговете на своите шатри, докато чакаха Моисей да излезе от Шатъра.

Моисей беше толкова близък с Бога, че Той можеше да му говори лице в лице, точно както ние разговаряме с приятелите си. Това не означава, че Моисей е видял лицето на Бога, а просто на Бог не Му се налагаше да говори на Моисей чрез сънища, видения или притчи – можеше да разговаря с него директно.

Моисей се помоли на Бога. Той Го помоли да ги напътства и да приеме народа като Свой. Бог беше доволен от молитвата на Моисей и с радост му отговори. Той каза: „Ще направя това, което поиска, защото ти намери благоволение в очите Ми и те познавам по име“.

Тогава Моисей отправи друга специална молба към Бога: „Господи, покажи ми славата Си“. И Бог се съгласи да направи това. Какво е Божията слава? Това е Неговият характер на доброта, любов и милост. Но Бог щеше да позволи на Моисей да види дори повече. Той му обясни: „Не можеш да видиш лицето Ми. Никой човек не може да види лицето Ми и да остане жив, защото цялата Ми слава е видима в лицето Ми. Но застани на канарата близо до Мен и когато славата Ми преминава, ти ще бъдеш защитен в пукнатината на скалата, а Аз ще те прикрия с ръката Си. И когато гръпна ръката Си, ще видиш гърба Ми, но не и лицето Ми“.

След това Бог нареди на Моисей да издяла две каменни плочи, подобни на онези, които бяха счупени. „На тези плочи ще напиша същите думи, които написах на първите, които ти строши“, увери го Бог. „И ела утре сутрин да се срещнем на планината Синай. Не позволявай на никого да идва с теб; дори стагата да не пасат по планината“.

Така Моисей подготви плочите и на следващата су-

трин се изкачи на планината Синай за среща с Бога. И Той слезе в облак, застана там с него и провъзгласи името на Господа. Той мина пред Моисей, казвайки: „Господ, Господ Бог, жалостив и многомилостив, дълготърпелив и изобилстващ с доброта и истина, милосърден, прощаващ грехове; Той няма да остави виновния ненаказан“.

Какво се опитваше да каже Бог тук? Той разкри величието и добротата на Своя характер. Бог винаги е милостив, добър и нежен Баща, готов да благославя. В Своята доброта Той дава на хората право на избор. Когато хората изберат погрешния път, Той не ги принуждава да Му се покоряват и ако те настояват да грешат, ще се оттегли от тях. Точно това означават думите, че Той „няма да остави виновния ненаказан“.

Моисей чу Божиите думи, наведе глава и се поклони. Той отново се помоли за народа. Бог прие молитвата му и поднови завета, който беше сключил с израилтяните. След това даде на Моисей още напътствия за хората. Моисей прекара четиридесет дни и четиридесет нощи в разговори с Бога; през това време той не яде и не пи нищо, но Бог го подкрепяше. И Той отново написа Десетте заповеди на каменните плочи, които Моисей беше донесъл.

Когато Моисей слезе от планината, гържейки двете каменни плочи, лицето му сияеше от това, че е бил в Божието присъствие. Всъщност лицето му светеше толкова силно, че Аарон и останалите се страхуваха да се приближат до него. Моисей трябваше да сложи воал върху лицето си, за да покрие сиянието, така че другите да се чувстват комфортно в близост до него. Той им предаде всичко, което Бог му беше казал на планината, като гържеше покривалото, докато говореше. Свлячаше го само когато отиваше да разговаря с Бога.

Моисей отдаде сърцето си на Бога и стана толкова близък с Него, че Бог можеше да му говори лице в лице,

като с приятел, и да му покаже славата Си. Той беше толкова близо до Бога, че лицето му сияеше, след като беше прекарал време с Него! Бог желае да бъде близък с всеки от нас, точно както беше близък с Моисей, но ние трябва да Му позволим да работи в живота ни. Ще прекараш ли време с Бога днес, за да Го помолит за те научи как да се приближаваш до Него?

49. Светилището

И нека ми направят светилище, за да обитавам между тях. (Изход 25:8)

Изход 35 – 36:13

ПП - глава 30

Когато Моисей беше на планината Синай, Бог му каза: „Искам да Ми направиш Светилище, за да мога да бъда близо до хората.“ Той обясни на Моисей точно как трябва да бъде изработено то. Светилището щеше да бъде скиния (шатра), за да могат лесно да го пренасят навсякъде. А моделът му щеше да бъде точно като истинското Светилище в небесата.

Моисей предаде на хората всички Божии инструкции. Той ги помоли да дарят злато, сребро, бронз, дърво, овчи кожи, лен, скъпоценни камъни и други материали, необходими за строежа. Хората бяха толкова щастливи да чуят за този план, защото той означаваше, че Бог иска да живее сред тях. Те с радост даваха всичко, което имаха. Даренията започнаха да пристигат и да се трупат на купчини. Хората даваха, и даваха, и даваха. Накрая Моисей трябваше да ги помоли да спрат! Вече имаше повече от достатъчно за изграждането на Светилището, проектирано от Бога.

Бог даде специални умения и мъдрост на определени хора, за да могат да изработят Светилището. Дватамата най-талантливи майстори се казваха Веселеил и Елиав. Те знаеха точно как да обработват злато, сребро, бронз, камъни и дърво. Те обучаваха и другите какво да правят и скоро много работници подготвиха специалното Светилище.

Отвън Светилището изглеждаше съвсем обикновено, но отвътре беше красиво, украсено с лилаво и злат-

но. То се състоеше от три части:

Дворът: Там можеше да влезе всеки, който желаше да се поклони на Бога. В двора се намираха жертвеникът за всеизгаряне и умивалникът.

Святото място: Там можеха да влизат само свещениците. В Святото място бяха масата с присъствениците хлябове, светилникът и кадилният олтар.

Светая Светих (Най-святото място): Единственият човек, който можеше да влиза там, беше първосвещеникът, и то само в един ден от годината – Деня на умилостивението. В Светая Светих се намираше Ковчегът на завета. Над него сияеше Шекина – ярка светлина, която всъщност беше Божието присъствие. Вътре в ковчега имаше съд с манна и каменните плочи с Десетте заповеди.

Всеки предмет в Светилището трябваше да напомня на хората за Божия Син и за това, което Той щеше да гоиде и да направи за тях.

Хората бяха благодарни, че Бог искаше да бъде с тях и да бъде техен Бог. Те се радваха, че са дали своите приноси, за да бъде съградено това специално място.

Бог иска да бъде и с нас. Можем да бъдем с Него, като прекарваме време с Него всеки ден и като правим съботите специални. Той иска ние да бъдем Неговият специален народ, а Той да бъде нашият Бог, Който ни помага и се грижи за нас. Ще Го приемеш ли?

50. Първосвещеникът Аарон

А главното от това, което казваме, е че имаме такъв Първосвещеник, Който седна отдясно на престола на Величието в небесата. (Евреи 8:1)

Изход 40 глава

ПП - глава 30

Светилището се строеше, а паралелно с него се изработваха и уникални одежди за тези, които щяха да служат в това специално място. Бог избра племето на Леви да бъдат служители в Светилището, защото те бяха единственото племе, което не се поклони на златния телец. Това беше голяма чест за левитите и те осъзнаваха, че Бог им е поверил наистина специална задача. Моисей и Аарон също бяха левити. От това племе Бог избра Аарон и неговите синове за свещеници: Аарон стана първосвещеник, а синовете му – свещеници. Те бяха единствените, на които се позволяваше да влизат в Святото място, а само Аарон имаше право да влиза в Светая Светих.

Накрая дойде денят, в който Светилището беше готово за издигане. Хората наблюдаваха в мълчание как Скинията се поставя на мястото ѝ. Тя беше разположена точно в средата на стана, което показваше, че Божието присъствие е сред народа.

Моисей постави всеки предмет на неговото място, след което помаза Скинията с елей (масло), за да я посвети на Бога. Тогава Аарон и синовете му бяха доведени пред входа на Скинията. Те измиха ръцете и краката си с вода, а Моисей ги облече в свещеническите им одежди и ги помаза с елей – знак, че получават специална благословия от Бога, за да бъдат Негови свещеници.

Когато всичко приключи, облак покри Светилището и Божията слава го изпълни. Оттогава нататък, докато облакът стоеше над Светилището, хората знаеха, че трябва да останат на лагер там. Но ако облакът се вдигнеше, народът събираше багажа си и се приготвяше за път. През деня това беше облак, а през нощта – огнен стълб. Всички хора можеха да го виждат от мястото, където се намираха.

От този ден нататък Аарон и синовете му имаха важна работа. Те отговаряха за приносите и жертвите. Върху облеклото на Аарон имаше два камъка, наречени Урим и Тумим. Понякога Бог съобщаваше волята Си на хората, като правеше единия от тези камъни да засияе: ако засияеше Урим (камъкът отдясно), това означаваше „да“; ако засияеше Тумим (камъкът отляво), Бог казваше „не“. Аарон и синовете му участваха в специалните церемонии на Светилището и в годишните празници.

Хората бяха благодарни, че Бог им е дал Светилище и свещеници. Тези церемонии им помагаша да разберат по-добре какво прави и какво ще направи Божият Син за тях. Днес и ние можем да бъдем благодарни, защото Библията ни казва, че имаме един невероятен Първосвещеник – Исус. Той ни помага да се приближим до Неговия Отец, за да имаме вечен живот с Него. Ще Го приемеш ли днес?

51. Чужд огън в светилището

***Кой ще се изкачи на хълма Господен? И кой ще застане на Неговото свято място? Онзи, който е с чисти ръце и с непорочно сърце, който не е предал на суета душата си и не се е клел в лъжа.
(Псалми 24:3-4)***

Левит 10:1-11

ПП - глава 31

Това беше специално време за израилтяните. Те празнуваха своето ново Светилище и пред тях бяха представени Аарон и синовете му като свещеници. В продължение на седем дни те провеждаха специални служби, за да отбележат това събитие. На осмия ден Аарон и синовете му за първи път принесоха жертви за народа в качеството си на свещеници. Бог прие това приношение и го показа, като изпрати огън от небето, който изпепели жертвата.

Малко след това обаче се случи нещо много тъжно. Двама от синовете на Аарон – Надав и Авиуд, които също бяха свещеници, трябваше да кадят тамян в Светилището. Бог беше инструктирал това да става със специален огън, запален от самия Него. Но вместо това, двамата свещеници донесоха свой собствен, „чужд“ огън. Нещо повече – те влязоха вътре пияни. Токму-що бяха пили алкохол и не можеха да мислят трезво. Те изобщо не се притесняваха, че пристъпват в Божието присъствие, вършейки всичко по грешен начин.

Светилището беше мястото, където обитаваше Бог. Когато Надав и Авиуд влязоха пияни и носейки свой огън, те извършиха грях. Те проявиха непочтителност и не се срамуваха от греха си. Внезапно от Бога излезе

огън и Надав и Авиууд загинаха.

Как точно загинаха те? Дали Бог изпрати огън, за да ги изгори нарочно? Не, не беше така. Огънят, който дойде от Бога, беше различен; той не беше огън, който изпепелява телата им така, както огънят гори дърва. Това беше огънят на Неговото присъствие. Библията казва, че Бог е „огън поглъщащ“. Този „огън“ изгаря греха, но за съжаление, тъй като Надав и Авиууд не съжаляваха за греховете си и отказаха да се разделят с тях, те загинаха заедно с тях. Знаем, че огънят е бил по-различен, защото когато изнесоха телата им от Светилището, грехите им не бяха изгорели.

Хората, които се разкайват за греховете си, следват Божия Дух. Когато те помолят Бог да им помогне да спрат да грешат и да им прости, Неговото присъствие „изгаря“ греховете им и им помага да бъдат добри и любезни. Но когато хората се държат здраво за греховете си, тогава Божието присъствие се превръща в поглъщащ огън, който кара греха в тях да ги унищожи. Техните собствени грехове им причиняват това.

Точно това се случи с Надав и Авиууд. Спомняш ли си историята за Моисей и горящия храст? Огънят върху храста не го изпепели, нито уби Моисей. Всъщност, след срещата си с Бога до онзи храст, Моисей получи сила да отиде в Египет и да освободи израилтяните. Бог е искал Неговото присъствие да направи същото и за тези свещеници. Сигурно е било много болезнено за Него да гледа как Надав и Авиууд избират път, който ги унищожава.

Това, което правеше ситуацията още по-тежка, беше фактът, че те знаеха какво означава да влезеш в Светилището. Като свещеници те знаеха, че Божието присъствие е там. Обикновено Бог „покрива“ присъствието Си от нас, докато станем готови, и постепенно изгаря греховете ни според това колко можем да понесем. Но в Светилището Бог не можеше да скрие нищо.

Надав и Авиууд знаеха това, но въпреки това избраха да влязат пияни и без уважение.

Ние можем да избираме да идваме в Божието присъствие всеки ден и да позволим на този „огън“ на Неговата любов да изгаря греховете ни и да ни очисти. Можем да позволим на Неговото присъствие да ни направи силни и смели като Моисей.

Ще приемеш ли очистващия огън на Божието присъствие и любов в живота си? Ще Му позволиш ли да те направи чист и свят?

52. Оплаквания срещу Мойсей

Вършете всичко без роптание и без прекъсване. (Филипяни 2:14)

Числа 11: 24-25; 12

ПП - глава 33

Народът на Израил беше получил много благословения от Бога. Той се грижеше за тях, даваше им храна и вода и ги предпазваше от болести. Дрехите и обувките им не се износваха. Те дори имаха Светилището със специалния облак над него, който им напомняше, че Божието присъствие е с тях през цялото време. И все пак, те намираха причини да се оплакват.

Спомняш ли си как на два пъти се оплакваша, че нямат месо за ядене? След втория път Мойсей се почувства обезсърчен. Той се помоли и каза на Бога, че всичко това е твърде голям товар за него. Бог му каза да избере седемдесет старейшини от Израил, които да му помагат в ръководенето на народа. Ако Мойсей не се беше оплакал на Бога, Той щеше да му даде достатъчно сила, за да издържи на недоволството на израилтяните. Но тъй като той каза, че му е твърде много, Бог му позволи да избере тези седемдесет мъже, макар това да не беше първоначалният Му план. Тези мъже бяха заведени при Скинията (Светилището все още не беше построено) и приежа Божия Дух, за да могат да помагат на Мойсей.

Двама от избраните мъже почувстваха, че не са достатъчно добри за такава важна задача. Когато бяха призвани да отидат при Скинията, те останаха в шатрите си, защото се чувстваха недостойни. Но Бог все пак им даде Своя Дух и те започнаха да пророкуват в шатрите си. Исус Навин попита Мойсей: „Това редно ли е? Трябва ли да ги спрем?“. А Мойсей любезно отго-

вори: „Не ги спирай. Бих искал всеки човек в стана да приеме Божия Дух“. Моисей беше благодарен за помощта на тези седемдесет старейшини.

Помощта на старейшините трябваше да реши повечето проблеми в стана, но оплакванията не спираха. Този път сестрата на Моисей, Мариам, започна да недоволства. Тя ревнуваше, защото тя и Аарон искаха да бъдат най-близките помощници на Моисей, а той беше избрал всички тези други мъже. Мариам погледна жената на Моисей и започна да я обвинява, казвайки: „Тя помоли баща си Йотор да каже на Моисей да избере други мъже за помощници. Не трябваше да го прави. Моисей вече има нас“. Колкото по-нещастна ставаше тя, толкова по-лошо говореше за Сепфора. Аарон се присъедини към нея. Той също ревнуваше, въпреки че беше избран за първосвещеник.

Когато това се случи, Бог призова Моисей, Аарон и Мариам да дойдат в Скинията. Бог им каза: „На пророците аз говоря чрез видения и сънища. Но на Моисей говоря уста в уста и той вижда образа Ми. Защо не се побояхте да говорите против него?“. Тогава Бог напусна Скинията. Той вече не можеше да закриля Мариам и Аарон, защото те вече му нямаха доверие, и Мариам мигновено се разболя от проказа.

Аарон осъзна какво ужасно нещо са направили и каза на Моисей: „Моля те, прости ни, бяхме толкова глупави. Съгрешихме. Моля те, помогни на Мариам“. Моисей любезно прости на брат си и сестра си и помоли Бога да изцели Мариам. Бог с радост я изцели и прости на нея и на Аарон. Но първо тя трябваше да остане извън стана седем дни, точно както всеки друг със заразна болест. Народът трябваше да разбере колко сериозно е да се роптае срещу Моисей и срещу всеки водач, който Бог им е дал. След това Божието присъствие се върна в Скинията.

Бог ни моли да не роптаем и да не спорим. Чрез Своя

Дух Той може да ни помогне да спрем да правим тези неща. Когато хората спряха да се оплакват от своя водач Моисей, в стана отново настъпи мир. Ако ние спрем да се оплакваме и да спорим, ще имаме мир и в нашия дом.

Ще позволиш ли на Бога да ти даде Своя мирен Дух?

53. Дванадесет съгледвачи

Винаги слагам Господа пред себе си; понеже Той е отдясно ми, аз няма да се поклата. (Псалми 16:8)

Числа 13 – 14 глави

ПП - глава 34

Израилтяните отново преместили стана си и спрели на място, наречено Кадеш, близо до Ханаан — Обетованата земя. Там хората попитали Моисей дали могат да изпратят съгледвачи, за да разгледат земята. Имали ли нужда да шпионират земята? Не, нямали; всичко, което трябвало да направят, било да се доверят на Бог. Той им бил казал, че ще им даде земята, така че решението да отидат и да проучват според собствената си мъдрост било проява на недовверие към Божието обещание. Но Моисей попитал Бог за това и Той го позволил, защото те го желаели толкова силно, макар това да не било Неговият план за тях. Били избрани дванадесет мъже — по един водач от всяко племе.

Съгледвачите заминали и обхождали земята в продължение на четиридесет дни. Когато се върнали в лагера, те донесли със себе си грозд, който бил толкова огромен и тежък, че трябвало да бъде носен от двама мъже на прът! Донесли също вкусни смокини и нарове. Съгледвачите казали на хората, че в земята расте изобилие от прекрасна храна и че в нея „текат мляко и мед“. Тя била чудесно място за живеене. Хората слушали с възлнение. Те искали да отидат в тази земя възможно най-скоро!

Но тогава десет от съгледвачите започнали да разказват на хората колко силни са градовете и колко високи и могъщи изглеждат жителите им. „Те са като

великани, а в сравнение с тях ние сме като скакалци“, казвали съгледвачите. Изведнъж хората вече не били щастливи. Те започнали да плачат и да се оплакват. „Защо напуснахме Египет, щом дори не можем да завладеем земята?“ — викали те. Нито за миг не си спомнили, че имат Бог, Който е по-силен от ханаанците и Който бе обещал да им даде земята. Те предположили, че ханаанците са кораби и готови за бой, без да знаят, че всъщност местните жители били ужасени от тях и техния Бог заради случилото се в Египет. Ако Бог направел само няколко чудеса, ханаанците всъщност били готови да побягнат!

Исус Навин и Халев, двамата от съгледвачите, не били съгласни с останалите десет. „Можем да превземем земята“, казали те. Напомнили на хората, че Бог има силата да им помогне и че Той ги е водил до този момент. Но десетте съгледвачи спорели с тях и карали хората да се съмняват в Бог още повече. Хората слушали и започнали да се чувстват обезсърчени и разстроени. „Защо не умряхме в Египет или в пустинята?“ — викали се те. „Защо Бог ни доведе тук, за да ни избият ханаанците?“ Няколко значения какво им казвали Халев и Исус Навин; хората не искали да се доверят, че Бог ще се погрижи за тях. Те толкова се вбесили, че дори се опитали да убият Халев и Исус Навин с камъни!

Тъй като не повярвали на Бог и не Му се доверили, за Него станало невъзможно да ги въведе в Обетованата земя. С тъга Той казал на Моисей: „Кажете на хората, че ще се върнат обратно в пустинята и ще прекарат там още четиридесет години. Всеки, който е на двадесет или повече години, ще умре в пустинята. Само по-младите ще имат шанса да влязат в Ханаан. Но Исус Навин и Халев ще влязат, защото повярваха в Мен.“

Сега хората били ужасно разстроени. Те не съжалявали, че са се усъмнили в Бог; съжалявали само, че няма да влязат в Ханаан. Решили сами да изпратят мъже,

които да се бият с ханаанците, въпреки че малко по-рано казвали, че не могат да се борят срещу тях. Макар Бог никога да не им бил казвал, че ще трябва сами да се бият с ханаанците, израилтяните решили да направят точно това. Разбира се, повечето войници, които изпратили, били бързо убити от ханаанците, защото Бог не бил с израилтяните в тази битка. Така хората трябвало да приемат, че ще се наложи да се върнат в пустинята и да живеят там четиридесет години.

Колко тъжно е, че израилтяните избрали да повярват на лъжите на десетте съгледвачи. Колко тъжно е, че не си спомнили колко много бе направил Бог за тях и не повярвали, че Той иска да им помогне. Бог иска да помага и на нас. Просто трябва да вярваме, че Той желае и може да го направи.

54. Бунтът срещу Мойсей и Аарон

И ви молим, братя, да признавате тези, които се трудят между вас като ваши настойници в Господа и ваши увещатели. (1 Солунци 5:12)

Числа - глави 16 – 17

ПП - глава 35

Израилтяните били недоволни, че няма да могат да преминат в Ханаан. Това било по тяхна собствена вина, но те не искали да го признаят. Един човек на име Корей решил, че Мойсей и Аарон не са най-добрите водачи и че той би могъл да се справи по-добре от тях. Двама неговии братовчеди, Датан и Авирон, се съгласили с него и решили да се присъединят към него.

Тези трима мъже – Корей, Датан и Авирон – се опитали да убедят народа, че те биха били по-добри водачи и свещеници от Мойсей и Аарон. Дори започнали да разпространяват ужасни лъжи за Мойсей, за да накарат хората да го напуснат и да последват тях. Това се нарича държавен преврат – когато един лидер е отхвърлен и някой нов заема мястото му.

Корей и приятелите му убедили 250 първенци (водители) на Израил да се присъединят към тях, а много други хора също ги слушали. Накрая Корей отишъл и казал на Мойсей и Аарон, че те вече не трябва да бъдат водачи на Израил.

Мойсей се натъжил, когато му казали това. Той повикал Датан и Авирон да дойдат и да поговорят, но те отказали.

На следващата сутрин всички се събрали близо до Светилището. Бог казал на Моисей и Аарон: „Отделите се от този народ, за да ги погубя.“ Как щеше Бог да ги погуби? Подобно както бяха погубени свещениците Нагав и Авиуг: чрез свящото присъствие на Бог, което изгаря греха. Но Моисей, както бе правил много пъти преди това, се помолил за народа и Бог чул молитвата му. Чрез действията си хората отблъсквали Божия Дух и закрила от себе си, но когато Моисей се помолил за тях, Бог не се оттеглил и народът все още бил под Негова защита.

След това Корей, Датан и Авирон отишли в шатрите си. Те живеели близо един до друг. Моисей предупредил хората: „Стойте далеч от тези мъже и техните шатри, защото може да бъдете погубени.“ Божият Дух вече нямало да бъде там, за да пази тези мъже, и който бил близо до тях, също нямало да бъде защитен. Какво щеше да им стори Сатана сега, когато вече не били под Божията закрила?

Тогава Моисей заговорил: „Ако земята се отвори и погълне тези мъже, тогава ще знаете, че Бог ме е изпратил да върша моето дело.“ Трябвало ли Моисей да казва това? Трябвало ли да доказва, че е изпратен от Бог? Не, не трябвало. Народът бил видял достатъчно доказателства, че той е избран от Бог. Но Моисей бил толкова огорчен от случващото се, че почувствал нужда да го изрече.

Изведнъж земята се отворила и погълнала Корей, Датан, Авирон, всичките им семейства и целия им имот. Не Бог направил това, но поради начина, по който Моисей говорил, хората помислили, че е Бог. Сатана е можел да унищожи тези мъже по всяко време, защото те вече били загубили Божията защита, но той избрал да го направи точно след думите на Моисей, за да изглежда, че Бог го е сторил. Всъщност Сатана вероятно бил този, който изкушил Моисей да каже тези думи, тъй като

той изкушил Исус по подобен начин, казвайки: „Ако си Божий Син, направи чудо и докажи, че Бог Те е пратил!“ Библията ни казва, че погубителят убил Корей, Датан, Авирон и семействата им, а Сатана е изкушителят, обвинителят и погубителят.

Тогава лумнал огън от облака в Светилището и погълнал 250-те първенци, които последвали Корей. Тези мъже не поускали да се покаят и да се върнат при Бог; те се вкопчили в своя бунт. Подобно на Надав и Авирон, те били погълнати от греховете си в Божието присъствие.

Хората, които наблюдавали, били ужасени, но все още били сърдити на Бог, защото ги връща в пустинята. Те не искали да следват Неговите заповеди. На следващия ден обвинили Аарон и Моисей за смъртта на всички тези мъже и се опитали да ги наранят. Как можел Бог да продължи да пази народа, ако те отхвърляли Него и водачите, които Той бил избрал? Той трябвало да им даде това, което искали: свободата им от Него. Бог се оттеглил от тях и внезапно на Сатана, губителя, му било позволено да прави каквото поиска с тях. В лагера започнал ужасен мор (язва), от който много хора измрели бързо. Моисей изтичал в Светилището и започнал да се моли за тези хора, които не искали да се молят за себе си. Аарон също изтичал при хората, запалил тамян и се помолил за тях. Язвата най-накрая спряла, но 14 000 души загинали от нея.

Било необходимо да се изясни на народа, че Бог е избрал техните водачи. Те се съмнявали дали Аарон наистина трябва да бъде първосвещеник, затова Бог казал на Моисей: „Нека всяко от дванадесетте племена донесе по един жезъл.“ За Левиевото племе Аарон донесъл своя жезъл. Човекът, чийто жезъл разцъфне на следващия ден, ще бъде този, чието племе трябва да бъдат свещеници. Оставили жезлите в Светилището през нощта, а на следващия ден открили, че жезълът

на Аарон имал цветове, пъпки и дори бадеми по него! Хората видели това и никога повече не помислили, че Аарон не трябва да бъде първосвещеник. След това специалният жезъл на Аарон бил поставен в ковчега в Светилището.

Моисей и Аарон били Божиите избрани водачи за Израил. Като не им се подчинявали, израилтяните излагали себе си на опасност и се отдалечавали от Божиата защита. Можем да се поучим от това. Трябва да уважаваме нашите водачи и да ги слушаме. Ако един ден те не се подчинят на Бог, ние трябва да изберем първо Бог, но винаги трябва да се отнасяме към тях с доброта и уважение. Колко по-добър би бил животът на израилтяните, ако просто бяха уважавали Моисей и Аарон и се вслушвали в съветите им, особено като се има предвид колко любящо Моисей и Аарон се молели за тях и се грижели за тях. Бог е поставил хора и в твоя живот, които трябва да те обичат, напътстват и да се грижат за теб. Твоите родители са първите „водачи“, които Той ти е дал. Ще благодариш ли на Бог за тях днес?

55. Тъжни истории за убиване с камъни

***Защото Моите помисли не са като вашите помисли, нито вашите пътища – като Моите пътища, казва Господ.
(Исая 55:8)***

Левит 24:10-16; Числа 15:32-36

ПП - глава 36

След бунта на Корей хората приели, че ще трябва да се върнат в пустинята и че повечето от тях няма да влязат в Обетованата земя. Но Бог не ги забравил; Той все още ги обичал, грижел се за тях и правел всичко възможно да достигне до сърцата им. Тъй като общувал с тях, Той трябвало да го прави по начин, който те биха приели и разбрали. Щяло да отнеме много време, преди умовете им да се освободят от погрешните представи на Сатана за Бог и Неговите пътища. Сърцата им били закоравели и Божиите методи невинаги имали смисъл за тях, затова те избирали свой собствен начин на действие. Поради тази причина откриваме някои тъжни истории от това време в пустинята. Има две особено тъжни истории за мъже, които накрая били убити с камъни заради греховете си.

Първата история е за един човек, син на майка израилтянка и баща египтянин. Като полуегиптянин, той трябвало да постави шатрата си в края на лагера. Всяко племе имало свое място и всичко се правело с ред. Имало причина всяко семейство да има определено място в стана. Но този човек не бил доволен от отреденото му място и започнал да разпъва шатрата си в средата на лагера. „Не, не можеш да правиш това – това не е твоео място“, казал му някой учтиво. Но

човекът настоявал, затова бил изправен пред съдии. Съдиите любезно му обяснили къде трябва да бъде шатрата му, но на него не му харесало да му казват какво да прави. Той толкова се вбесил, че първо наговорил ужасни неща на съдиите, а след това, тъй като те не променили решението си, започнал да говори ужасни неща за Бог – същият Бог, Който бил решил, че той трябва да живее в края на лагера.

Хората били шокирани. Какво трябва да направят с този човек, който говорел толкова страшно против Бог? „Нека попитаме Бог какво да правим“, решили водачите. Докато чакали Божия отговор, те задържали човека под стража.

И Бог отговорил. Първо казал: „Изведете този човек извън лагера и нека всички, които са го чули, положат ръцете си върху главата му.“ И Бог казал още нещо, което показало, че това е сериозен грях: „Нека целият народ го убие с камъни.“ Защо? Скоро ще разберем.

Другата история е за един израилтянин. Една събота няколко души го видели да събира съчки, за да накладе огън. Бог вече ги бил инструктирал да пазят съботата като специален ден, като избягват подобен вид задачи. Освен това нямало никаква нужда да се пали огън през деня в пустинята. Защо правел нещо толкова ненужно? Този човек ясно показвал на останалите, че не го е грижа нито за Божиите заповеди, нито за това да прекарва време с Бог в съботния ден. Хората го завели при Моисей и Аарон и точно както при другия случай, те решили да попитат Бог и го задържали под стража. Бог отново отговорил: „Този човек трябва да бъде убит с камъни извън лагера.“

Защо Бог би казал на хората да направят толкова ужасно нещо? Нима Той наистина е искал тези мъже да умрат чрез пребиване с камъни? Разбира се, че не; Бог не иска хората да умират – Той е Дарителят на живота! Когато Бог даде Десетте заповеди, Той каза:

„Не убивай.“ Тези, които Го следват напълно, никога не биха почувствали нужда да убият когото и да било! Когато Исус беше на земята, Той не уби никого. Вместо това Той прощаваше грехове. Един ден фарисеите доведоха при Него една грешна жена, надявайки се, че Той ще поиска тя да бъде убита с камъни, защото законът казваше, че нейният грях заслужава такова наказание. Но вместо да я убие, Исус ѝ прости и ѝ помогна да започне нов, чист живот.

За съжаление, израилтяните показвали отново и отново, че искат да решават трудните проблеми, като убиват виновните. Те били свикнали с порядките в Египет: египтяните убивали с камъни всеки, който направел или казал нещо против техните богове, и израилтяните искали да правят същото. Няколко пъти те дори се опитвали да убият с камъни Моисей, когато били ядосани. Това не бил Божият път, но Бог им дал това, което искали; оставил ги на техния избор. Ако грешникът не се покаел и не влезел под Божията закрила, Бог не спирал хората да направят с него това, което желаят.

Бог всъщност искал да помогне на виновните мъже да осъзнаят опасността, в която се намират, и да гойдат при Него с покаяние. Когато казал, че трябва да бъдат убити с камъни, Той ясно посочил, че грехът им е сериозен, че ги отделя от Него и че ще доведе до смърт, освен ако не се покаят. Бог бил готов и чакал да им прости, но те не се покаjali и никога не поискали прошка. Също така, казвайки, че трябва да бъдат убити с камъни, Бог показвал на останалите какво има в техните собствени сърца. Те искали тези мъже да бъдат наказани със смърт. Можели са да се помолят за тези хора, точно както Моисей се беше молил за тях толкова много пъти. Можели са да кажат: „Господи, как да помогнем на тези мъже? Моля Те, прости им!“ Можели са да се опитат да ги убедят да се покаят, но никои

не го направил.

Бог дори поискала от хората първо да положат ръце върху главата на полугиптянина. Защо? Обикновено хората правели това или когато искали да благословят някого, или когато принасяли жертва за грях. Когато Бог поискала да положат ръце върху главата на човека, Той им давал избор: ще принесат ли в жертва този човек, или ще потърсят начин да го благословят и да му помогнат? За съжаление и в двата случая мъжете били убити с камъни. Техните грехове и липсата на покаяние ги държали далеч от Божията закрила и хората направили с тях това, което пожелали, макар това да не бил Божият начин.

Когато Бог ни казва, че нашият грях носи смърт, Той просто се опитва да ни помогне да намерим живота. Всеки път, когато осъзнаем, че сме направили нещо погрешно, трябва да отидем при Него и да поискаме прошка. Той е готов и желае да ни излекува и спаси. Той никога няма да ни остави, ако отидем при Него за помощ. Но, разбира се, Той не може да направи нищо за нас, ако Го отхвърлим.

Ще помниш ли, че Бог винаги се опитва да ти помогне? Следващия път, когато сгрешиш, ще поискаш ли от Него помощ и прошка?

56. Грешката на Мойсей

***Всички съгрешиха и не достигнаха славата на Господа. Не чрез праведни дела, но според милостта си Той ни спаси, чрез измиването на новороденото и обновяването на Светия Дух.
(Римляни 3:23; Тит 3:5; KJV)***

Числа 20 глава

ПП - глави 37, 38

Изминали почти четиридесет години. През цялото това време израилтяните живели в пустинята. Бог им давал манна и се грижел винаги да тече вода от скалата. Те имали всичко необходимо. Постепенно хората, които не вярвали, че Бог ги обича и иска да ги заведе в Ханаан, измрели в пустинята. Накрая дошло време да потеглят отново към Ханаан.

Израилтяните стигнали до място, наречено Кагеш, само на няколко дни път от Ханаан. Те забелязали, че в Кагеш няма вода. Спомниха ли си, че Бог винаги им беше давал вода? Довериха ли се, че Бог отново ще им даде? Помалиха ли Го изобщо за вода? Не. Вместо това те започнали да се оплакват на Мойсей.

Израилтяните трябвало да преминат през Егомската земя – земята на потомците на Исав. Бог бил планирал те да получат изобилие от вода от тази земя. Хората трябвало да бъдат развълнувани, че най-накрая ще бъдат на място, където има вода и няма да е нужно Бог да прави така, че тя да тече от скала. Но вместо да забележат това, те само се оплаквали.

Мойсей и Аарон попитали Бог какво да правят. „Вземи жезъла си“, казал Бог, „събери народа и говори на скалата, и от нея ще потече вода.“ Преди няколко годи-

ни на Моисей му било казано да удари скалата веднъж с жезъла си и тогава потекла вода. Сега обаче той трябвало само да ѝ говори. Скалата ни напомня за Исус. Той умря само веднъж, но понеже умря, Той ни дава от Своя Дух (водата), винаги когато поискаме. Така че, когато Бог казал на Моисей да говори на скалата, Той искал да покаже на хората, че когато се молим и искаме от Исус Неговия Дух, Той ни го дава. Ето защо било важно Моисей да следва точно Божиите указания.

Хората се оплаквали безспирно и Моисей бил уморен. Той бил и разгрозен. Изглеждало, че този народ никога няма да се научи. Докато той и Аарон стояли пред скалата пред погледа на народа, Моисей забравил да се уповава на Бог и изгубил търпение. „Чуйте сега, вие бунтовници!“ — казал той. „Да ви извадим ли вода от тази скала?“ След това той ударил скалата два пъти с жезъла си. Веднага от нея бликнала вода. Но това, което Моисей направил, било голямо разочарование за Бог.

Моисей действал с гняв. Когато ударил скалата и се развикал на хората, той не постъпил така, както действията на Бог. Начинът, по който Моисей направил нещата, подтикнал хората да мислят, че Бог може би всъщност не е искал да им даде вода. Освен това изглеждало така, сякаш Моисей им дава водата, а не Бог.

Бог се натъжил. Той нежно казал на Моисей и Аарон, че няма да могат да влязат с народа в Ханаан. Моисей бил покрусен и разочарован, но разбрал защо няма да води израилтяните в Обетованата земя. Той се изпълил с покаяние за стореното. Когато казал на хората какво му е съобщил Бог, те заплакали. Осъзнали, че техните оплаквания са подтикнали Моисей да изгуби самообладание и да съгреша.

Не след дълго Бог казал на Моисей да се качи на планината Ор заедно с Аарон и сина му Елеазар. Аарон изкачил планината, облечен в първосвещеническите си одежди. Там той ги съблякъл и ги предал на Елеазар,

който щял да бъде следващият първосвещеник. След това Моисей и Елеазар се сбозували с Аарон и той починал спокойно от старост на планината. Моисей и Елеазар го погребали, преди да се върнат в лагера.

Народът забелязал, че трима мъже напуснали лагера, но само двама се върнали – и този път Елеазар носел първосвещеническите одежди на баща си. Те веднага разбрали, че това означава, че Аарон е починал, и го оплаквали. Аарон щял много да им липсва. След толкова години недоволство срещу Моисей и Аарон, те сега осъзнали колко много им се иска тези мъже да бяха ги въвели в Ханаан.

Моисей и Аарон съгрешиха като водачи и се покаяха за стореното. Не им беше позволено да въведат Израил в Ханаан, но те имаха уверението, че Бог ги обича и им е простил. Ако съжаляваме за греховете си, Бог е милостив и прощава и на нас.

Ще отидеш ли при Него днес?

57. Медната змия

И както Мойсей издигна змията в пустинята, така също трябва да бъде издигнат Човешкият Син, за да не погине нито един който вярва в Него, но да има вечен живот. (Йоан 3:14-15)

Числа 21:4 – 9

ПП - глава 38

Израилтяните отново потеглиха на път, този път през горещи и суха местност. Наоколо нямаше нито дървета, нито вода. Хората се чувстваха изтощени от жегата и умората. Бог допусна това, за да види дали този път ще Му се доверят, че ще им даде всичко необходимо. Но за съжаление, те отново започнаха да недоволстват.

Колкото повече се оплакваша, толкова повече се отдалечаваха от Бога. Как можеха да Му вярват и да Го обичат, щом недоволстваха толкова много? Бог искаше да живее с тях завинаги, а те не можеха да Му се доверят дори за кратко!

„Защо напуснахме Египет?“ — мърмореха те. „Сега нямаме нито храна, нито вода. Там имахме всичко.“ Моисей им напомни, че Бог им беше осигурил всичко в пустинята: храна, вода, безопасност, сянка и топлина. Дрехите им не бяха овехтели през всичките тези години. Нито едно от опасните животни в пустинята не ги беше наранило. Това беше така, защото Бог ги закриляше.

Народът обаче продължаваше да недоволства и не оценяваше това, което Бог правеше за тях. С действията си те Го отблъснаха, затова Той вече не беше с тях и Неговата закрила бе отнета. Внезапно се появи

нова опасност, с която не се бяха сблъсквали досега: отровни змии.

Пустинята беше пълна с такива змии, но Бог винаги се беше грижил те да стоят далеч от хората и да не ги безпокоят. Но сега, когато Бог беше оттеглил защитата Си, змиите направиха това, което винаги биха направили: влязоха в стана, дори в шатрите, и хапеха всеки, когото можеха. Ухапаните хора умираха много бързо. Скоро мнозина намериха смъртта си от змийските ухапвания. Бог ги беше предпазвал от тези змии, без те дори да го осъзнават! Колко ли още неща е правил за тях, за които те дори не са погодзирали?

Сега израилтяните вече престанаха да неговолстваха. Те си спомниха за Моисей и за Бога. „Моисей, съгрешихме пред Господа и пред теб. Моля те, кажи на Бога да спре змиите!“ — молеха се те. Моисей се помоли на Бога и Господ му каза да направи голяма медна змия, да я постави на прът на високо място в стана, така че всеки да може да я вижда. На хората беше казано: „Всеки, който погледне към тази змия, ще бъде изцелен от ухапванията.“

В началото мнозина не вярваха, че ще оздравеят само като погледнат медната змия, затова не си направиха труда да погледнат и умряха. Но много други повярваха, погледнаха и бяха изцелени. Скоро всички или гледаха към змията, или помагаша на другите да я видят. Беше такова облекчение да се вижда как хората оздравяват, докато накрая отровните змии вече не можеха да наранят никого, защото всички гледаха към медната змия.

Народът научи по трудния начин, че никога не сме в безопасност без Бога. Той е Този, Който ни пази и ни дава всичко необходимо. Змията на пръта също напомняше на хората, че Божият Син ще дойде, ще понесе греховете им и ще бъде издигнат на кръст, за да ги спаси, и че всеки път, когато съгрешаваме, нараняваме

Исус.

Точно както хората можеха да бъдат спасени от ухапванията само като погледнат към медната змия, така и ние можем да бъдем спасени от греха само като гледаме към Исус. Можем да бъдем спасени от змията — Сатана, само ако се фокусираме върху Исус. Нека благодарим на Бога, че ни пази и че изпрати Исус да ни спаси!

58. Започвайки да Му се доверяват

Всичко мога чрез Исуса Христа, Който ме укрепява. (Филипяни 4:13)

Второзаконие 2:1 - 3:11; Числа 21:10-35

ПП - глава 39

Израилтяните отново потеглиха към Ханаан. Преминаха през земята на едомците (потомците на Исав) и през тази на моавците (потомците на Лот). Бог им каза: „Не закачайте тези народи. Не съм ви дал тяхната земя.“ Израилтяните послушаха Божиите думи и преминаха с уважение.

След това стигнаха до едно сухо място в пустинята и се случи нещо изненадващо: хората имаха нужда от вода, но не се оплакаха. Те дори не казаха нищо; Бог беше този, който проговори пръв. „Събери народа и аз ще им дам вода“, каза Той на Моисей. Това беше първият път, в който израилтяните не проявиха недоволство заради липсата на вода! Те най-после бяха започнали да се доверяват на Бога.

Хората се събраха с радост. Те знаеха, че под земята има вода, но някой трябваше да изкопае кладенец, за да стигне до нея. Изпълнени с вяра, те запряха: „Извирай, кладенецо! Пейте му!“ И докато пееха, се случи нещо невероятно. Моисей нареди на израилевите първенци да изкопаят кладенеца – със своите жезли! Какъв странен инструмент за копаене на кладенец! Но първенците повярваха на Бога и започнаха да копаят с тоягите си, а от пясъка заструи чиста вода. Народът започна да вижда колко по-лесно е, когато просто вярват на Божиите думи и следват Неговите напътствия.

След това чудо израилтяните продължиха пътуването си и стигнаха до земята на аморейците. Моисей изпрати учтиво съобщение до аморейския цар: „Ще ни позволиш ли да преминем през твоята територия? Ще платим за всяка храна или вода, която ни дадете. Няма да ви безпокоим. Моля те, просто ни позволи да преминем.“

Но аморейският цар отказа да пусне израилтяните в земята си. Нещо повече – той събра армията си, за да ги нападне. Когато израилтяните чуха, че тази войска идва срещу тях, те се ужасиха. Но Бог ги успокои и каза: „Станете, тръгнете на път; предал съм в ръцете ви земята на аморейците. Можете да започнете да я завладявате и да влезете в битка.“

Божии битки, когато хората са били готови да следват точните Му инструкции, никога не са изисквали мечове или убиване. Но израилтяните познаваха само битките с мечове. Те вярваха, че Бог ще бъде с тях, и Той ги защити и им помогна да спечелят битката с аморейците, макар това да не беше начинът, по който Той би искал те да „победят“. Той не защити аморейците от мечовете на израилтяните, защото те напълно Го бяха отхвърлили и не се интересуваха от това да Го познават или да имат Неговото ръководство и закрила. Всъщност те се опитаха да нападнат израилтяните, въпреки че не им бяха сторили нищо. Бог даде победата на израилтяните и ги защити, защото Му се довериха.

Библията ни казва как Бог е възнамерявал да им даде земята. Те нямаше да имат нужда от мечове или стрели. Вместо това хората от тази земя щяха да бъдат обзети от ужас, рояци стършели щяха да ги прогонят и земята щеше да ги „избълва“. Войната и убиването не бяха това, което Бог имаше предвид.

Бог се надяваше, че един ден израилтяните ще осъзнаят, че войната не е Неговият начин за вършене

на нещата. Той копнееше те да дойдат при Него и да попитат дали няма друг начин. Но Той знаеше, че Неговият път ще бъде разбран по-ясно едва след като изпрати Своя Син, Исус. Исус винаги учеше, че трябва да обичаме враговете си и да не използваме мечове. Междувременно Бог трябваше да работи с хората според това, което разбираха, и да ги учи бавно да възприемат нещата по различен начин, докато вярата им в Него растеше.

След победата над аморейците израилтяните продължиха напред и стигнаха до царството Васан. Тази страна имаше градове с огромни каменни стени и много високи хора, точно както бяха казали десетимата съгледвачи преди четиридесет години. Техният цар Ог беше егин от многото великани в този народ.

Цар Ог очакваше Израил с войската си. Неговата армия беше много по-голяма и по-силна от израилевата, но Бог каза на Моисей: „Не бой се. Ще предам него, народа му и земята му в ръцете ти.“ Цар Ог беше решил да нападне израилтяните, които не му бяха сторили нищо лошо. Той и народът му отдавна бяха отхвърлили Бога. Те знаеха всичко за това, което Той беше направил за израилтяните, но въпреки това не се интересуваха от Него. Поради това Бог вече не можеше да защитава царство Васан. Той защитаваше израилтяните, защото макар вярата им да не беше силна, те все пак понякога Го чуваха. Израилтяните се биха срещу цар Ог и неговата армия и победиха.

Преди четиридесет години израилтяните бяха видели огромните укрепени градове на ханаанците и бяха решили, че не могат да се доверят на Бога, за да им помогне да завладеят земята. Поради липсата им на вяра Бог не можеше да им помогне да влязат в Ханаан и те трябваше да се върнат в пустинята за 40 години. Но сега, след всички тези години, хората се бяха научили да се доверяват на Бога малко повече и Той на-

прави това, което те смятаха за невъзможно. Винаги, когато имаме проблем, който ни се струва твърде труден за решаване, трябва да се доверим на Бога и да Го помолим да ни помогне. Ако Му вярваме и следваме инструкциите Му, няма нищо, което Той да не може да направи за нас. Ще Му позволиш ли да ти помогне днес?

59. Говорещото магаре

Защо какво ще го ползва човек ако спечели целия свят, а изгуби собствена-та си душа? Или какво ще даде човек в замяна на душата си? (Матей 16:26)

Числа 22 – 24 глави

ПП - глава 40

Израилтяните бяха разположили стана си край река Йордан, близо до мястото, където живееха моавците. Моавският цар Валак беше ужасен от израилтяните. Той чувстваше, че всеки момент те могат да гойдат, да нападнат страната му и да превземат земята му.

Цар Валак чул, че далеч в Месопотамия живее човек на име Валаам, който бил пророк и имал специални сили от Бога. „Ще изпратя за него и ще го помоля да гоиде и да прокълне израилтяните вместо мен. И ще му платя много пари“, решил цар Валак.

Пратеници на цар Валак дошли при Валаам и му предлагали какво иска царят. Валаам познавал Бога и знаел, че това, което цар Валак иска от него, е против Божи-ята воля. Но той желаел всичките пари, които царят му предлагал, затова вместо да отпрати вестносоци-те, казал: „Моля ви, останете да пренощувате, а аз ще попитам Бога.“ Божият отговор бил ясен: „Няма да отидеш. Няма да прокълнеш този народ, защото той е благословен.“ Така пратениците се върнали в Моав без Валаам.

Но цар Валак не се отказал. Той изпратил още по-знатни пратеници с още по-големи богатства за Ва-лаам. „Пренощувайте и нека пак попитам Бога“, казал отново Валаам. Този път Валаам се опитал да убеди Бога да го пусне. Тъй като Валаам толкова силно коп-

неел да отиде, Бог му дал това, което искал, но казал: „Ще казваш и ще правиш само това, което Аз ти кажа.“

На следващата сутрин обаче пратениците си тръгнали без Валаам. Те били сигурни, че както предишния път, той няма да гоиде с тях. Това бил шансът на Валаам да приеме Божията воля и да не ходи в Моав, но той бързо възседнал магарето си и побързал да настигне пратениците на Валак. Искал да изпълни своята воля, а не Божията. Опитвал се да накара Бога да се съгласи с неговите планове и по този начин се излагал на голяма опасност.

Докато яздел през един тесен проход, ангел Господен застанал на пътя му. Валаам не видял ангела, но магарето го видяло и се отклонило от пътя в полето. Това разгневило Валаам и той ударил магарето силно с тояга, за да го върне в пътеката.

Магарето се опитало да остане на пътя, но било трудно хем да върви по него, хем да избегне ангела, затова се притиснало към стената край пътеката и премазало крака на Валаам. Той набил магарето жестоко. То опитало пак, но ангелът се появил още веднъж и накрая животното, разтреперено, седнало на земята и отказало да мръдне. Валаам бил толкова ядосан, че започнал да бие магарето без прекъсване. Тогава Бог позволил на магарето да проговори на Валаам и то казало: „Какво ти сторих, че ме би вече три пъти?“

Говорещо магаре? Това би изненадало всекиго, но Валаам бил толкова вбесен, че просто отвърнал на магарето! Той отговорил гневно: „Защото ми се подиграваш; де да имах меч в ръката си, досега да съм те убил!“ Дори говорещото магаре не можло да накара Валаам да спре и да се замисли! Изведнъж очите на Валаам се отворили и той видял ангела, когото магарето виждало през цялото време. Ангелът държал светъл меч – точно такъв, какъвто Валаам си бе пожелал да има преди минута. Той току-що бе поискал несправедливо да убие

магарето си, а сега Бог изпращаше ангел, за да му покаже как би се почувстввал той на негово място!

Ангелът казал на Валаам: „Защо би това магаре три пъти? Аз излязох да ти попреча, защото пътят ти е грешен пред Мен. Ако магарето не се беше отклонило от Мен тези три пъти, досега щях да съм те погубил, а магарето щеше да е живо.“ Ангелът не би убил Валаам с меч, защото ангелите не правят това. Божиите ангели пазят хората. Като насочил меч към Валаам, ангелът му давал да разбере, че е на път да загуби Божията закрила заради греха си и че това би довело до неговата смърт. Мечът в ръката на ангела бил знак за съг срещу Валаам.

Валаам се уплашил. Той казал: „Съгреших; не знаех, че ти стоиш там. Ще се върна у дома, ако искаш.“ Валаам всъщност не искал да се връща; само страхът от ангела го карал да изяви готовност за това. Затова Бог го оставил да направи това, което истински желал. Той можел да отиде при цар Валак, но щял да говори само това, което Бог му каже.

Когато Валаам пристигнал, цар Валак с нетърпение го завел на едно високо място. Оттам той можел да види чистия и подреден лагер на израилтяните. Валаам казал на царя да издигне седем олтара и да принесе жертви на тях. Това била негова собствена идея, а не Божия. Той се надявал, че Бог ще хареса тези олтари повече от жертвите на израилтяните, но разбира се, това не проработило! Тогава Валаам заговорил, но от устата му излизали само благословения за Израил. Никакви проклетия не се отронили от устните му! Той казал: „Не мога да прокълна тези, които Бог не е прокълел. Те ще живеят необезпокоявани от никого и ще имат много деца.“

Цар Валак бил силно разстроен. Валаам обяснил: „Мога да казвам само това, което Бог иска да кажа.“ Царят опитал отново. Завел Валаам на друго високо

място. Отново издигнали седем олтара с жертви и отново Валаам изрекъл само благословения над Израил. Той казал: „Бог е с тях и ги изведе от Египет; те ще бъдат силни и ще победят другите народи.“

Цар Валак хич не харесал това. Той завел Валаам на трето високо място. Издигнали още седем олтара с жертви и Валаам отново проговорил. И разбира се, вместо проклетия, от устата му излезли само благословения! Той казал: „Бог изведе Израил от Египет и те ще бъдат проспериращи и силни сред народите, и ще имат много деца.“

Когато Божиите хора са близо до Него и спазват законите Му, те са защитени и благословени. Никой не може да им стори нищо без Божието разрешение. Валаам би искал да прокълне Израил и да зарадва цар Валак, но това не било възможно. Ако следваме Божията воля, дори враговете ни ще ни благославят!

След това Валаам вече не се ползвал с почит нито пред цар Валак, нито пред другите властители. Той вече не бил и Божи пророк. Искал да дойде в Моав на всяка цена, защото желаел богатства и почести, но това, което направил, било нечестно и против Божията воля, затова загубил много благословения. Много по-добре е просто да следваме Божиите пътища, без да мислим за пари и слава. Божието благословение винаги е много по-ценно. Ще избереш ли Божия път днес?

60. Напускане на Божията защитна ограда

***Много мир имат ония, които обичат
Твоя закон, И за тях няма спънки та да
се препъват. (Псалми 119:165)***

Числа 25 глава

ПП - глава 41

След като Валаам се завърна у дома, той продължи да мисли как да спечели по-голяма почит от цар Валак. Божият Дух накрая го напусна, защото стана ясно, че Валаам вече не се интересуваше от това да слуша Бога.

Накрая на Валаам му хрумна идея. Той се върна в Моав и каза на цар Валак: „Ако искаш израилтяните да загубят Божиите благословения, трябва да ги накараш да съгрешат.“ Той даде на царя план как да подтикне израилтяните към грях.

Царят последва този план. Той изпрати моавки да посетят израилевия стан. В началото никой не смяташе, че това е проблем. Израилтяните започнаха да се сприятеляват с местните хора и видяха техните идоли. Умовете им започнаха да се изпълват с идеи, които не бяха добри.

След това моавките подготвиха голямо празненство и поканиха израилтяните да присъстват. Но този вид тържество не бяха добри. Хората ядяха и пиеха толкова много, че накрая вършеха срамни неща, които ги отдалечаваха от Божиите благословения. Скоро израилтяните дори започнаха да принасят жертви на моавските идоли!

Сега израилтяните бяха отделени от Бога. Нямаше

нищо, което Той да може да направи за тях, щом те сами бяха избрали да се отделият от Него. След като Бог вече не беше с тях да ги пази, в стана избухна поразяваща болест и хиляди се разболяха и измряха от нея.

Някои от водачите на Израил бяха погвели народа да върши всички тези лоши неща, затова Бог заповяда те да бъдат умъртвени. Това беше изпит, за да се види дали тези мъже ще се покаят за стореното, но те не го направиха. Това беше изпит и за онези, на които беше наредено да убиват, защото Бог им говореше според начина, по който те съдеха другите. Дали щяха да пристъпят към убиване, или щяха да се молят за тези виновни мъже, точно както Моисей толкова често се беше молил за тях? Бог им даваше избор: дали ще действат по своя си начин, или ще поискат Той да действа по Неговия начин? За съжаление, те избраха своя начин – грабнаха мечовете и убиха онези хора. Бог не желаше цялата тази смърт; Той просто копнееше хората да се покаят.

След като тези мъже бяха мъртви, останалите водачи и народът плакаха, молиха се и искаха Бог да им прости. Болестта все още убиваше мнозина в стана. Но докато това се случваше, един израилтянин на име Зимрий влезе в стана с една моавка и я заведе в шатрата си, сякаш му беше жена. Тази жена се покланяше на идоли. Бог многократно беше казвал на народа да не се женят за идолопоклонници, но на Зимрий не му пукаше. Докато той беше с тази жена, язвата в Израил нямаше да спре. Накрая Финеес, синът на първосвещеника Елеазар, влезе в шатрата на Зимрий и уби и него, и жената. След като те бяха мъртви, вече нямаше никой друг, който активно да нарушава Божия закон, и Той най-накрая можеше отново да защити целия Си народ. Сатана вече не можеше да се меси и Бог спря ужасната напаст.

Докато израилтяните следваха Божиите закони, те се намираха зад това, което Библията нарича защитна ограда, и Божиите благословения бяха с тях. Тази ограда им осигуряваше безопасност, мир и свобода. Но чрез непослушанието към Божиите закони, те се отдалечиха от Него, излязоха извън тази ограда и вече не бяха защитени – тогава дойдоха болестите и смъртта.

Тъжно е, че Валаам разбираше това, но използва знанието си, за да подтикне Израил към грях и да ги лиши от Божиите благословения. В крайна сметка самият Валаам също загуби Божията закрила и беше убит в битка.

Божията защитна ограда е нашето най-безопасно място. Желаш ли да имаш Божиите мир, свобода и безопасност? Кажу Му още днес, че искаш да влезеш зад Неговата защитна ограда.

61. Сбогом, Мойсей

***Тайната Господня е за ония, които Му се боят; тям открива Той Своя завет.
(Псалми 25:14; Синодален превод)***

Второзаконие 34 глава; Юда 1:9

ПП - глава 43

Мойсей се нагяваше, че Бог ще промени решението Си и ще му позволи поне да пресече Йордан и да стъпи на ханаанската земя за малко. „Може ли, Господи?“, попита той. Но Бог нежно му отвърна: „Не Ми говори повече за това. Ще видиш земята от планината.“ Мойсей знаеше, че Бог е справедлив и любящ, и прие Неговото решение. Народът трябваше да види, че последствията от греха засягат и Мойсей.

За последен път Мойсей напомни на хората Божия закон. Бяха изминали четиригесет години, откакто Бог им беше дал Десетте заповеди на Синай, заедно с всички наредби и съдби, които ги учеха как да живеят така, че да спазват заповедите. Мойсей искаше народът да ги помни и да разбере колко важно е да се пази Божият закон, за да може Бог да продължи да ги благославя и закриля. Той им напомни и всички истории за случилото се в пустинята – какво беше направил Бог за тях и колко малко вяра бяха имали те в Него. Насърчи хората да се доверяват на Бога и да Му се покоряват винаги. Важно е да помним как Бог е водил Своя народ и нас самите в миналото.

Бог беше избрал Исус Навиев да води Израил, след като Мойсей си отиде. Мойсей заведе Исус Навиев в Светилището и го посвети там. Насърчи го и поиска от народа да го слуша.

След това Бог каза на Мойсей да се качи на планина-

та Нево. Моисей благослови израилтяните, след което напусна стана за последен път. Той се изкачи сам до върха на планината. Там седна и погледна надолу към голяма част от красивата ханаанска земя. Тогава започна да размишлява за целия си живот и за всичко случило се. Бог му разкри бъдещето: какво щеше да стане с израилтяните и как Исус щеше да дойде и да умре на кръст. Бог му показа и сцени от последните времена и как ще изглежда второто пришествие на Исус. Той видя каква ще бъде земята, когато грехът изчезне – нейната красота и колко щастливи и спокойни ще бъдат всички.

Моисей беше толкова близък приятел на Бога и Му се доверяваше толкова силно, че Бог успя да му покаже всички тези неща. Тогава Моисей легна и почина. Там нямаше никой с него. Библията ни казва, че Самият Исус го погребя.

Известно време по-късно – не знаем точно колко – Исус дойде да възкреси Моисей от мъртвите. Сатана започна да спори с Исус, казвайки: „Нямаш право да възкресяваш Моисей! Той съгреша!“ Дотогава никой не беше възкресяван от мъртвите, за да бъде взет на Небето, и Сатана смяташе, че смъртта е окончателна.

Исус не влезе в спор със Сатана. Той можеше да му изкрещи гневно за цялото зло, което беше сторил, но не го направи, защото това не е Неговият начин. Вместо това Исус просто каза на Сатана: „Господ да те смърти“. Исус се довери, че Неговият Отец ще се разправи със Сатана, и просто дойде да свърши това, за което беше пратен – да възкреси Моисей. Моисей се беше покаял за греховете си и Бог му беше простил. Исус го възкреси и в този момент Моисей е на небето.

Бог иска да има близки взаимоотношения с всеки от нас, точно както имаше с Моисей. Същата вяра, доверие и послушание, които имаше Моисей, можем да имаме и ние. Нека помолим Бога да ни помага да се прибли-

жаваме към Него всеки ден, за да можем да Го опознаем по специален начин, така както Моисей Го познаваше.

Тематичен индекс

Осигурихме ви този индекс, за да ви помогнем бързо да откривате определени истории. Числата се отнасят за поредността на историята (а не за номера на страницата) в книгата.

- Аарон, смърт 56
- Аарон, първосвещеник 50
- Авимелех 22, 26, 27
- Авраам и Авимелех 22
- Авраам, жертва/вяра 24
- Аврам и Божието обещание 17, 18
- Аврам и Лот 15, 16
- Аврам в Египет 14
- Аврам напуска Ур 13
- Олтарите на Аврам 14
- Амаличаните 43
- АмореЙци, битка 58
- Ковчегът на потопа, построяване 8
- Вавилон, кула 10
- Валаам 59, 60
- Валак 59
- Васан, завладяване 58
- Медната змия 57
- Каин и Авел 6
- Завет, Божият 45
- Завет, човешкият 46
- Сътворение на човешките същества 3
- Сътворение на света 2
- Копаене с тояги 58
- Магаре, говорещо 59

- Енох 7
- Исаѡ и Яков 28
- Потоп 9
- Златното теле 47
- Агар 19, 23
- Човекът полуегиптянин 55
- Хорив, скала 42
- Исаак, бебе 23
- Исаак, деца 27
- Исаак, жертва/вяра 24
- Исаак, кладенци 26
- Исаак, съпруга 25, 27
- Исмаил 19, 23
- Яков и Исаѡ 28
- Яков и Лаван 30
- Яков и Рахил 30
- Яков се бори 31
- Сънят на Яков 29
- Синовете и жените на Яков 32
- Йотор 44
- Йоѡ 11, 12
- Йосиф прощава на братята си 36
- Йосиф, сънища 33
- Йосиф, управител 35
- Йосиф, роб и затворник 34
- Йосиф, продаден като роб 33
- Исус Навиев и Халев 53
- Кадис, Моисей 56
- Корей, Датан и Авирон 54
- Стълба, сънят на Яков 29
- Лот 15, 16, 21

- Луцифер, бунт 1
- Манна 41
- Мера 41
- Матусал 7
- Михаил 1
- Мариам, прокажена 52
- Моавките в стана 60
- Моисей, бебе 37
- Моисей, горящият храст 38
- Моисей, смърт 61
- Моисей, бягство в Мадиам 38
- Моисей, грях 56
- Моисей, подгържане на ръцете му 43
- Планината Синай 45
- Надав и Авигу 51
- Ной 8, 9
- Ог, васански цар 58
- Язвите в Египет 39
- Пъдпъдъци 42
- Ревека, съпруга на Исаак 25
- Ревека, деца 27
- Бунт срещу Моисей 54
- Пресичане на Червено море 40
- Скала, изтича вода 42
- Жезъл, Ааронов 54
- Събота 4
- Светилище, изграждане 49
- Сара 22, 23
- Сарая 13, 14, 19, 20
- Виждане на Божиите нозе 47
- Виждане на Божията слава 48

- Змия, крилата 5
- Седемдесет старейшини 52
- Грях, Агам и Ева 5
- Грях, начало 1
- Змия, меден стълб 57
- Содом 21
- Съзгледвачи, дванадесетте 53
- Убиване с камъни 55
- Десетте заповеди 45
- Десетте заповеди, нови плочи 48
- Вавилонската кула 10
- Посетители при Аврам 20
- Кладенци, на Исаак 26
- Събиране на дърва в събота 55
- Зимрий 60

Книгите на Мойсей

Как е започнало всичко? Защо има грях, болка и тъга в света? Кой е Бог и наистина ли се интересува от нас? Тази книга се опитва да отговори на тези въпроси. Тя разказва историята на Божиите отношения с Неговия народ от началото на времето до края на живота на Мойсей. Но тези истории не могат да бъдат разбрани напълно, ако не се четат през призмата на живота на Исус, който е съвършеният образ на Отца в характера Си.

Нашата молитва е чрез тази книга нашите скъпи деца да разберат и да видят ясна картина на вечно милостивия, любящ Отец, който търси само да благослови и възстанови Своите деца. Божият характер и вечният завет (известен като новият завет), който Той е сключил с децата Си, е вечно присъстващата тема в тази книга. Молим се този том да помогне на вас и вашите деца да опознаете по-дълбоко нашия любящ Отец и Неговия Син.

